

Hùng Miêu Viên Viên

Contents

Hùng Miêu Viên Viên	1
1. Chương 1-1: Thương	1
2. Chương 1-2: Hạ	5
3. Chương 2-1: Thương	7
4. Chương 2-2: Hạ	11
5. Chương 3-1: Thương	13
6. Chương 3-2: Hạ	16
7. Chương 4-1: Thương	20
8. Chương 4-2: Hạ	23
9. Chương 5	26
10. Chương 6-1: Thương	32
11. Chương 6-2: Hạ	35
12. Chương 7	38
13. Chương 8	44
14. Chương 9	49
15. Chương 10	55

Hùng Miêu Viên Viên

Giới thiệu

Thể Loại: âm áp, nhất thụ nhất công, huyền huyền, HE. Edit : Xích Cửu Hồ. Beta : tiểu Bạch Dương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hung-mieu-vien-vien>

1. Chương 1-1: Thương

Hùng miêu Viên Viên đối với loại sinh vật hồ ly này có mâu thuẫn vừa hận vừa yêu .

Nói như vậy, một con hùng miêu cùng một con hồ ly cùng một chỗ, căn bản là không có khả năng có cái quan hệ yêu hận tình thù linh tinh gì, hai người cũng không phải thiên địch cùng khắc tinh của ai cả, có lẽ trên đời này có rất nhiều hùng miêu cùng hồ ly, tới chết cũng còn không biết rõ hình dạng của đối phương, một sinh vật mà hồ ly biết rõ nhất, có thể là xà, một thứ mà trong đầu hùng miêu rõ ràng nhất, tám phần chính là hoa quả cùng trúc, nhưng hùng miêu Viên Viên phi thường khẳng định, ít nhất trước khi y một trăm ba mươi tám tuổi, sinh vật trong đầu y rõ ràng nhất, tuyệt đối là bộ dạng người mặt người nhưng trên đầu luôn xuất hiện một đôi lỗ tai hồ ly.

Vì cái gì lại như vậy? Cái này nói rất dài dòng.

Nói năm đó khi y mới từ trong bụng mẫu thân sinh ra, lau đi dịch dính trên mắt, tầm mắt rõ ràng liếc nhìn một cái, không phải mẫu thân của y, chính là một ánh mắt tròn trũng to, vẻ mặt nhân loại biểu tình hưng phấn, khi đó cho dù y còn nhỏ chuyện gì cũng đều không hiểu, lại loáng thoáng cảm thấy được, ánh mắt này rõ ràng vừa to vừa tròn, nhưng đuôi mắt lại khiêu lên, tuyệt đối ánh mắt y đã thấy không phải đơn giản như vậy, nhất định có bí ẩn dấu điểm trong đó.

Nhưng mà, người có thể mong chờ một người mới sinh ra không đến một khắc đồng hồ, một con hùng miêu chưa trưởng thành hiểu được suy nghĩ sâu xa gì sao?

Đương nhiên không thể!

Cho nên khi đó y chỉ cảm thấy thứ trướ mắt đó, có hương vị rất dễ chịu, lập tức ngơ ngác mà vươn hai cái bàn tay nhỏ nhỏ, hướng khuôn mặt đáng yêu kia chạm một cái, tiếp theo há mồm trên gương mặt trơn mịn vô cùng hôn một chút.

Chính là vậy, khiến y cùng Tuyết Sắc kết hạ tình huống vừa yêu vừa hận này, lúc ấy Tuyết Sắc cảm thấy y đáng yêu vô cùng, lập tức quyết định phải lưu lại nuôi hùng miêu cực cưng lớn lên, còn giúp hai hùng miêu đặt tên, một con tên là Phương Phương, một con tên là Viên Viên, nguyên nhân kêu Viên Viên tất nhiên là bởi vì hùng miêu gì mà mỗi chỗ đều tròn, mà ngay cả hai cái đôi mắt đen trên mặt kia đều là tròn, một con khác kêu Phương Phương, còn lại là bởi vì đơn thuần nếu một con tên là Viên Viên, như vậy một đứa khác hẳn nên kêu là Phương Phương, kêu như vậy có thể làm cho người ta liên tưởng đến quan hệ bọn họ chính là huynh đệ.

Biết Tuyết Sắc muốn lưu lại đây xem hùng miêu cực cưng lớn lên, Thương Huyền vốn cũng rất bất đắc dĩ, thật ước đến độ muốn đem mình chôn ở trong bức tranh rừng trúc này, bất quá sợ tiểu cha nhà mình ở trong này đợi đến không thoải mái, hẳn vẫn là trước nhanh chóng giúp đỡ xây một ngôi nhà bằng trúc rồi sau đó mới hối hận, Tuyết Sắc liền như vậy ở tại trong phòng trúc chiếu cố hùng miêu cực cưng lớn lên, chờ tới Thương Ưng thân thiết của hắn tìm đến hắn.

Dùng một câu đơn giản nhất để hình dung, ngày qua đi nhanh chóng, trong thời gian hơn hai tháng, Thương Ưng chấm dứt hội nghị theo đường nhỏ của Thương Huyền tìm được Tuyết Sắc, cũng bởi hắn cùng nhau chờ hùng miêu cực cưng lớn lên, dù sao năm tháng yêu tộc bọn họ lâu dài, đại yêu vương Thương Ưng lại sống gần vạn năm, chờ đợi mấy tháng này không tồi, ở trong một thời gian ngắn này, Viên Viên cảm thấy được chính mình kỳ thật rất khoái nhac, mỗi ngày ăn no ngủ, ngủ no rồi ăn, do Tuyết Sắc cùng Thương Ưng làm lá chắn, trong rừng trúc không có tộc nào hoặc dã thú khác dám động toàn gia bọn họ, hơn nữa Thương Ưng cưng chiều Tuyết Sắc, không ba thì năm này thì sẽ làm ra một ít thực vật đủ loại kiểu dáng, tiểu Tuyết Sắc sau khi ăn mỗi thứ một ít thì đến uy hai huynh đệ bọn họ, làm cho bọn họ hưởng hết mỹ thực.

Phương Phương cùng Viên Viên được nuôi dưỡng, một ngày lại thấy Tuyết Sắc ngồi ở trên tảng đá trong rừng trúc lớn nhất kia, cũng là tảng đá lớn lúc trước dùng để che dấu mình rình coi hùng miêu mụ mụ sinh nở, trong tay cầm mấy miếng trái cây màu đỏ, còn có một cây cỏ nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn vui vẻ mà nhai.

Đầu Viên Viên nghiêng một chút, rất nhanh mà đem thân thể tròn tròn di động đến trước tảng đá lớn, ngẩng khuôn mặt tròn tròn, dùng hai mắt to tròn tròn đắm lệ lưng trông mà nhìn Tuyết Sắc, sau đó vươn hai cái chân tròn tròn nâng lên, lòng bàn tay hướng lên.

Một chiều này, y là từ trên người Tuyết Sắc học được, y phát hiện mỗi một lần Tuyết Sắc hai mắt đắm lệ lưng trông nhìn người nào đó, cái người nào đó kia liền lập tức sẽ thỏa hiệp chuyện vốn đã không đáp ứng,

y phát hiện chiêu này đối với Tuyết Sắc cũng hữu dụng, cho nên học rất nhanh , ở điểm này , y so với ca ca Phương Phương của mình còn muốn thông minh hơn, có thể xưng được với một con hùng miêu có trí tuệ .

Tuyết Sắc nhìn Viên Viên, lại nhìn xem trái cây cùng cây cỏ ngọt trong tay mình .

“Cậu muốn ăn?”

Viên Viên dùng sức gật đầu.

Tuyết Sắc nhũu mảy, chu chu miệng suy nghĩ một chút, hẳn không phải tiếc mấy thứ đồ vật này, mà là hẳn nhớ rõ Thương Ưng có nói với hẳn, lúc còn nhỏ không thích hợp ăn mấy thứ đồ vật này nọ này, giờ lên khuôn mặt hồ ly mắt nhìn xem thân thể ba tháng của Viên Viên , nghĩ đến nguyên hình hồ ly lúc nhỏ tới lúc lớn của mình, sau đó đem hai thứ cầm trong tay, đưa đồ nọ ra. (=0=)

Thương Ưng nói qua lúc còn nhỏ không thích hợp ăn, hiện tại thân thể Viên Viên so với hẳn lớn nhiều như vậy, hẳn cũng có thể ăn, kia Viên Viên hẳn là cũng có thể.

Viên Viên vui vẻ mà tiếp nhận hai thứ khác nhau nọ, học Tuyết Sắc trước đem cây cỏ cho vào miệng nhai, phát hiện càng nhai càng có một cổ hương vị ngọt lành , ăn ngon cực kỳ.

Vì thế lúc sau nuốt vào cây cỏ, lại đem trái cây nhét một viên đến miệng, trái cây đã hoàn toàn chín, một cái đưa tới miệng vỏ liền vỡ ra, chất lỏng mang hương vị ngọt ngào nháy mắt phủ kín toàn bộ miệng, ăn ngon vô cùng, lại rất nhanh đem trái cây cầm trong tay nhét vào miệng, ăn ngon làm y xoay vòng tại chỗ.

“Người cho y ăn cái gì?”

Thương Ưng cảm điểm tâm mới từ thôn xóm nhân loại mang đến , đi đến bên người Tuyết Sắc, liền nhìn đến một cái hắc bạch xen lẫn nhau, vật lông xù gì đó tròn vo trên mặt đất quay tròn.

“Điềm Ưc Thảo cùng Thiên Thiên quả a!” Tuyết Sắc nheo lại ánh mắt cười xem Viên Viên xoay quanh vòng, nhớ tới thời điểm trước kia hẳn ăn trái cây cũng là bộ dáng như vậy.

Thương Ưng cũng nheo lại ánh mắt, nhưng không phải hẳn đang nhớ lại những truyện cũ, mà là hẳn không thể không dùng phương thức như thế biểu đạt cảm xúc khó hiểu trong lòng mình.

“Ta không phải đã nói hai thứ này, lúc nhỏ không thể ăn sao?”

“Ta như, nhưng là Viên Viên rất lớn rồi đó! Ta cũng ôm không nổi .”

“... Ta nói rất nhỏ, không phải thân thể rất nhỏ, mà là tuổi quá nhỏ.” So với cậu, hùng miêu mới sinh ra thôi cũng đủ lớn hơn.

Tuyết Sắc nháy mắt mấy cái, hẳn không hiểu được chuyện lại nghiêm trọng thế.”Vậy làm sao bây giờ?”

“Không làm gì được, đã ăn rồi, giúp y tìm một chỗ nghỉ ngơi đi, ta thấy người trong một thời gian rất dài rất dài, sẽ không có biện pháp thấy Viên Viên trưởng thành.”

“A!” Nắm tay nhỏ bé của Tuyết Sắc đánh vào lòng bàn tay còn lại của mình một cái.”Sẽ ngủ giống như ta, cuối cùng sau đó biến thành hình người đứng không?”

Thương Ưng gật gật đầu.

“A! Hảo hảo ác! Không biết Viên Viên biến thành hình người sẽ là bộ dáng gì a!”

Thương Ưng nhìn nét mặt hưng phấn của hẳn, nhịn không được sờ sờ đầu của hẳn, sau đó xem Viên Viên ở một bên ôm lấy, hít một hơi. Tuyết Sắc nhà hẳn làm chuyện tốt, xem ra tương lai phải bù lại một phen. Khi Thiên Thiên quả lại chín nữa, hẳn sẽ nhớ giúp hùng miêu nhỏ này trừ lại một ít, bằng không với bộ dáng hình người tương lai của y, nhất định không có thực lực gì, chỉ sợ chính lại là một tiểu tai họa rất khó đi bình luận độ thâm a!

Hùng miêu Viên Viên nhớ lại, liền nhịn không được hít một hơi, sau khi hiệu được của Thiên Thiên quả hết thì y tỉnh lại, y đã biến thành hình người, khi đó Thương Ưng đã đoán rất chính xác thời gian y tỉnh lại , đưa cho y thêm ba quả Thiên Thiên quả3a cho y ăn, nhưng cho dù gia tăng một ít yếu lực cũng không có biện pháp bù lại hậu quả y ăn trần quả dị thảo đó quá sớm mà tạo thành . Bởi vì nguyên nhân dùng

Thiên Thiên quả cùng Điem Ưc Thảo quá sớm , khiến cho nguyên hình hùng miêu bị cố định ở hình dạng mới sinh ra không quá ba tháng, cho dù qua trăm năm, vẫn như cũ không thể lớn lên. Sau đó mặc dù có thể hóa thành hình người, y cũng được Thương Huyền bắt đầu dạy dỗ dần dần từ lúc còn nhỏ, có một ngày khi thấy bộ dáng mình trên mặt nước , thể mới biết thân thể mình có cái vấn đề nghiêm trọng, sau đó đối với mặt hồ diên cuồng thét lớn.

Điem Ưc Thảo cố định bộ dáng của y, mà Thiên Thiên quả làm cho y hóa thành hình người, cho dù sau này ăn nhiều Thiên Thiên quả gia tăng công lực, nhưng yêu tộc bình thường cũng phải cần thời gian hai trăm năm mới hóa thành, y ngay cả thời gian một trăm năm cũng chưa tới, dưới tình huống công lực không đủ, hình người của y phải duy trì ở bộ dáng thiếu niên mười sáu, bảy tuổi , ánh mắt

cũng sẽ xuất hiện đôi mắt màu đen phi thường rõ ràng, luôn làm cho người ta cảm giác một bộ dáng hơn mười ngày không ngủ , phối hợp cùng bộ mặt thỉnh cầu ngọt ngào, thường thường làm cho người ta nhìn không được đau lòng cha mẹ nào không lương tâm như vậy, không cho đứa nhỏ nhà mình ngủ .

Nếu muốn hoàn toàn tiêu trừ đôi mắt màu đen kia, bởi vì nguyên nhân là pháp lực không đủ , đại khái chỉ có thể bảo trì bộ dáng ba đến mười tuổi , hoàn toàn xem trạng thái thân thể quyết định. Nhưng mặc kệ là ba tuổi, mười tuổi hay là mười sáu tuổi, hình người của y đều lộ ra khuôn mặt mượt mà giống nhau, mũi nhỏ nhỏ, cùng tròng mắt to chiếm vượt qua một nửa mặt, tuy rằng mồm không có to, cũng không có há to mồm, nhưng thứ có thể trực tiếp nuốt hết một cái đùi gà, đặc thù lớn nhất chính là một đôi tay thịt thịt , rõ ràng thoát nhìn nhỏ nhắn, sờ lên lại đều là thịt, các đốt ngón tay trên mu bàn tay sẽ có chỗ xuất hiện bốn cái xoáy nhọt nhọt , khiến cho tay không mập thoát nhìn vô cùng muốn chà đạp.

Bình thường khi biến thành người hình, vì thuận lợi cho việc đi lại vào ban đêm, áo lót đều là mặc một thân hắc, nhưng mà vì y muốn trở thành hiệp khách tiêu sái vô địch như trong câu chuyện của người dân, cho nên ở bên ngoài khoác thêm cái áo tuyết sắc, y cho rằng mình như thế vừa tiện lợi lại vừa đẹp trai, lại hoàn toàn không có phát hiện cách ăn mặc hắc bạch cùng nguyên hình của mình thật không có gì khác biệt.

“Người tức giận cái gì a?”

Tiểu Phương đi từ bên cạnh y đi tới, thấy đệ đệ nhà mình lại bắt đầu ở trước hồ nước làm động tác than thở, một cái đứa nhỏ bộ dáng chỉ có ba tuổi , đối với hồ nước than thở là một hình ảnh thực quý dị , hơn nữa còn bởi vì nguyên nhân công lực không đủ mà lại luôn luôn không cẩn thận, nên trên đầu thường hiện ra hai cái lỗ tai gấu, nhưng vì hình ảnh như vậy hắn đã thấy nhiều, hắn đã muốn thói quen, miệng tuy rằng hỏi, mà kỳ thật trong đầu sớm đã có đáp án, tiểu đệ nhà hắn tám phần lại là vì bộ dáng mình tiếc hận.

Viên Viên ngẩng đầu trừng mắt nhìn huynh trưởng nhà mình, bộ dạng hắn cao lớn rắn chắc, rõ ràng là huynh đệ sinh cùng một bào thai , lại bởi vì một người ăn Điem Ưc Thảo cùng Thiên Thiên quả quá sớm, , một người lại ở thời gian thích hợp ăn, hai người so sánh, bộ dáng cách xa vạn dặm, nếu lúc ấy y không có tham ăn như vậy, hiện tại dáng người cao to cường tráng như vậy, ngũ quan anh tuấn , khí chất mang điểm biếng nhác, cũng sẽ là ngoại hình đặc thù của y, hiện tại... Hết thấy đều thành bọt nước...

XCH: số e làm tậ a =))

“Người sẽ không hiểu được bi thương của ta .”

Nắm tay Tiểu Phương hướng đầu Viên Viên gõ xuống , bất quá bởi vì thân thể y thật sự là quá nhỏ, thiếu chút nữa trực tiếp đem người đẩy vào trong hồ nước, lúc đánh xong lại vội vàng vươn tay ra nhanh, đem người kéo trở về mới không chìm chết một con hùng miêu nhỏ hình người.

“Bi thương? Bi thương cái đầu của người, rãnh rồi ở trong này than thở, còn không bằng hảo hảo tu hành, Thương Ưng đại nhân cũng không phải đã nói, chỉ cần người có thể tu hành đến trình độ nhất định đem trạng thái hình người cố định ở dáng vẻ mười sáu tuổi cũng không phải việc khó.”

2. Chương 1-2: Hạ

Hùng Viên Viên liếc đại ca của mình một cái, này y cũng biết, nhưng là Thương Ưng đại nhân cũng có nói qua, để thân thể y trải qua cải tạo tố chất của Thiên Thiên quả, nhanh nhất cũng cần thời gian năm trăm năm, năm trăm năm na! Đổi thành nhân loại đều đã qua đời vài lần, hơn nữa... Bộ dáng mười sáu tuổi là cao nhất!

“Hừ! Đã nói người sẽ không hiểu, mặc kệ, ta muốn xuống núi.”

Tiểu Phương nhíu mày, huynh đệ này của có ở thích thật giống Tuyết Sắc đại nhân không có việc gì liền thích ghé thăm nhân gian, tám phần là năm đó thích ăn, lấy cái thói quen này từ nước miếng của đại nhân, nhưng khác thường chính là, Tuyết Sắc đại nhân là thích ngoạn đồ vật mới lạ của nhân gian, nhưng huynh đệ nhà hắn này, lại yêu thích cái gọi là cuộc sống giang hồ trong miệng nhân loại, hắn đến hiện tại cũng không hiểu cái gọi là cuộc sống giang hồ rốt cuộc là dạng gì.

“Lại xuống núi! Cho dù hiện tại ở trên người người không có yêu khí, nhưng cũng không có nghĩa là không gặp nguy hiểm, nhân loại đều là một đám tâm cơ nặng, sinh vật bụng dạ khó lường, người tốt hơn vẫn là ít lui tới một chút.”

Nghe Phương Phương ở bên tai nói liên miên niệm cần nhân, Viên Viên chu miệng một chút không nói gì, y chính là tiểu hài tử ngoan Thương Huyền đại nhân dạy dỗ ra, sẽ không tùy tiện chống đối lời nói của trưởng bối, dù sao nhiều lắm học Tuyết Sắc theo bên phải đi vào, theo bên trái đi ra là tốt rồi.

Hơn nữa, kỳ thật hiện tại bộ dáng tiểu hài tử này cũng không phải không có lợi, y ở trong thành thị của nhân gian, không có gặp gỡ cái người gì quấy rối, dựa vào khuôn mặt đứa nhỏ lừa người chết không đền mạng, có đôi khi ở dưới núi vui chơi còn không tổ tiên.

Hướng hồ!

Y đang cố gắng tìm kiếm sự phụ, mỗi một lần nghe người ở khách điểm kể chuyện, nói trên giang hồ phân tranh người tới ta đi, hình ảnh hiệp khách một thân khinh công vô địch lên sân khấu giết từng địch nhân, sao trong mắt đều xõng ra, so với phương thức luyện công ngồi tại chỗ mình tưởng, võ công hiệp khách đã đã sát sát hiển nhiên đẹp mắt rất nhiều.

Nếu đều là luyện công, cùng với há miệng ở tại chỗ niệm chú, còn không bằng cầm nhất thanh trường kiếm múa may như gió.

Phương Phương xem biểu tình trên mặt y, chỉ biết tiểu gia hỏa này hoàn toàn không đem lời của hắn nghe vào, hắn còn nhớ rõ trước kia khi mọi người nói lên giấc mộng của mình, Tiểu Đông Tây này thế nhưng nói ra giấc mộng lớn nhất của y chính là học khinh công, hiệp khách kiếm pháp đứng nhất toàn bộ giang hồ, hoàn toàn quên mình là yêu quái có thể lợi dụng pháp thuật di chuyển cùng công kích, kia đối yêu tộc mà nói đơn giản hơn nhiều.

Sao cũng được! Y cao hứng là tốt rồi, kỳ thật phi yêu vương Thương Ưng đại nhân sau khi biết chuyện này cũng không có phản đối, hắn nói phương thức tu hành vốn còn có trăm ngàn loại, có lẽ phương thức của Viên Viên không phải chính quy, nhưng dựa vào cá tính một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm kia của y cũng sẽ không để tâm vào chuyện vụn vặt, có lẽ so với ai khác cũng còn phải thuận lợi tu luyện ra con đường lên trời thuộc về mình.

“Ta đi rồi! Phương Phương! Có việc đột phù chú tìm ta.” Một đôi tay nho nhỏ Viên Viên vỗ vỗ mông, nhảy dựng lên ở trên người Phương Phương dùng sức ở trên gương mặt hắn hôn một cái, tiếp theo trong chớp mắt liền không biết lưu tới nơi nào đi.

Phương Phương lắc đầu, thật là một tiểu ngốc, dùng thuật pháp di chuyển không phải rất nhanh sao? Còn học cái gì khinh công!

“Điện hạ, Vương gia đã phân phó hắn không hy vọng có người quấy rầy.”

Kinh thành trong phủ Vương gia, thị vệ đang cố gắng hoàn thành trách nhiệm ngăn cản thái tử điện hạ muốn xông vào trong nội thất của phủ, nhưng là chính mình thân phận thấp, trừ bỏ dùng thân thể ngăn cản ra, thậm chí ngay cả lấy ra vũ khí hay dùng hai tay để ngăn cản cũng không dám, mà thái tử điện hạ

làm sao có thể một người một mình tiến đến, hộ vệ bên người cũng đồng dạng hộ vệ chủ tử, ý đồ đem thị vệ ngăn cản đẩy ra một bên.

“Ta đường đường là thái tử, hoàng thúc là thân nhân của ta, chẳng lẽ lấy thân phận cùng huyết thống Bổng cung, còn không đủ để gặp mặt hoàng thúc sao?” Thái tử nhìn thị vệ, trên mặt không tự giác toát ra thần sắc âm ngoan, cùng khuôn mặt nhả nhặn của hắc tuyết không xứng đôi.

“Tiểu nhân biết ngài nói, nhưng năm đó tiên đế có hạ lệnh, trừ phi Vương gia đồng ý, nếu không cho dù là đệ hạ tiến đến, cũng đồng dạng không được bước vào trong phủ này từng bước.”

“Thật to gan! Ý của ngươi là nói uy nghiêm của phụ hoàng còn không đủ để...” Thái tử đang muốn lấy có mạo phạm hoàng đế xử trí tên thị vệ này, một thân ảnh màu xanh nhạt uất hiện phía sau của tên thị vệ, lộ ra khuôn mặt thanh tú anh tuấn cùng lãnh đạm, nhìn thái tử lỗ mãng nửa câu cũng chưa nói.

“Hoàng... Hoàng thúc...” Nhìn đến người mà mình có ý đồ xông quan để gặp liền cứ thế mà hiện ra trước mặt mình, làm cho thái tử bị dọa nhảy dựng lên, những lời muốn nói ở trong lòng cũng không muốn nói ra, bây giờ không phải là lúc đắc tội người này.

“Có việc?” Thanh Trúc thản nhiên nhìn cháu nhà mình, hắc không thích ồn ào, nhất là ở thời điểm hắc tu luyện, tuy rằng nơi này cách nơi sơn hắc tu luyện vẫn xa, chính là lấy công lực của hắc, vẫn có thể rõ ràng mà nghe tiếng ồn ào ở đây, hắc biết lấy thân phận thị vệ không có khả năng ngăn cản được thái tử, không muốn những người này khó xử, cho nên chậm rãi đi tới.

Thái tử vỗ vỗ ăn mặc trên người, sau khi xác định y phục trên người chính mình đủ trang trọng không có nửa phần hỗn độn, mới khụ một tiếng nói ra mục đích hôm nay tới.

“Là như vậy, hoàng thúc, phụ hoàng trong mấy ngày nay long thể đang từ từ suy nhược, ngày hôm qua thời điểm Bổng cung đi thỉnh an, tán gẫu phụ hoàng cùng hoàng thúc có một thời gian ngắn không gặp mặt, bởi vì làm cho phụ hoàng an tâm, Bổng cung lên cho rằng có lẽ đến thỉnh hoàng thúc vào trong cung gặp mặt phụ hoàng, có thể cho bệnh tình của phụ hoàng chuyển nguy thành an.”

Cách một khoảng cách, thái tử vẫn là có chút e ngại cái dung mạo vô cùng tuấn tú này của hoàng thúc, hoàng thúc là đứa nhỏ tiên đế năm đó ở lúc tuổi còn trẻ có, nghe nói còn lớn hơn so với phụ hoàng chính mình chừng mười tuổi, năm nay phụ hoàng cũng đã ngoài sáu mươi, cho dù uống nhiều thuốc bổ, vẫn như cũ tóc trắng xóa, bị ốm đau tra tấn, nhưng là hoàng thúc này, tựa như năm đó hắc còn nhỏ lần đầu tiên gặp mặt, hoàn toàn không có thay đổi, thậm chí thoát nhìn còn trẻ hơn so với tuổi mình một chút.

“Không đi.” Thản nhiên gạt bỏ đề nghị của hắc, Thanh Trúc xoay người chuẩn bị trở về.”Lần sau không cần dùng loại lý do này tới tìm ta, phụ hoàng ngươi hắc thực hiểu được nguyên nhân chúng ta không cần gặp mặt nhiều.”

Thanh Trúc cũng không có vạch trần lời nói dối của hắc, đệ đệ mình, hắc so với ai khác cũng còn phải rõ ràng, năm đó vì ngôi vị hoàng đế có thể dùng tận tâm cơ, nếu như nói hiện tại đã muốn chết mới nhớ đến ca ca này, nói cái gì gặp mặt cuối cùng, kia thật là buồn cười, nói dối không có thực tế, rất dễ dàng vạch trần.

Nhưng mà thái tử điện hạ cũng không suy nghĩ có nhiều, không thể hiểu ra ngụ ý của hắc, không biết ý đồ gây rối của chính mình sớm đã bị nhìn thấu, vừa mới nghe xong lời của hắc, trên mặt lập tức lộ ra biểu tình “Ngươi giết phụ hoàng ta”.

“Hoàng thúc! Bổng cung biết năm đó phụ hoàng thực có lỗi với ngươi, nhưng là giờ phút này là lúc nào, dù sao phụ hoàng là huynh đệ của ngươi, hiện giờ đệ đệ bệnh tình nguy kịch, ngươi thân là huynh trưởng sao vẫn không thể tha thứ cho sai lầm năm đó người trong nhà phạm vào sao?”

Bộ dáng hắc nói hiên ngang lẫm liệt, đáng tiếc nơi này không có bao nhiêu người bị cảm động, hộ vệ phía sau mình sớm đã nhìn thấu chủ tử nhà mình là hạng người gì, biết những lời này có chín mươi chín phần trăm là giả vờ, mà thị vệ của Thanh Trúc cho dù không rõ thái độ làm người của thái tử, nhưng đã mấy đời đều làm việc ở đây, kỳ thật lời dặn lúc trước của tiên đế, hoặc nhiều hoặc ít cũng biết một ít tin tức, bởi vậy cũng không có dao động gì, mà ngay cả Thanh Trúc bị cháu mình chọc giận đến đỏ mặt, đôi mắt vẫn lạnh nhạt, xoay người liền bước đi.

Biểu hiện hoàn toàn thờ ơ kia của hắn , làm cho thái tử tức giận đến thiếu chút nữa ngay tại chỗ giơ chân, này kế hoạch nguyên bản cùng hắn hoàn toàn bất đồng!

Hắn vốn tưởng tượng, nếu Thanh Trúc bị lời nói của hắn dụ dỗ, như vậy có thể dẫn hắn tiến cung thuận lợi tiến hành kế hoạch của hắn, nếu không thành công, hắn có thể lợi dụng cơ hội này để diễn một vở kịch cho mọi người biết rằng, Vương gia này là kẻ không hiểu chuyện cỡ nào, không nghĩ tới Thanh Trúc cũng là hoàn toàn không phản ứng, bị muỗi đốt còn có thể chụp một chưởng, công kích của hắn ngay cả muỗi cũng không bằng.

Thái tử đại nhân lỗ mãng quả nhiên lỗ mãng, không nói hai lời liền xông lên, long lanh nước mắt định quỳ xuống bắt lấy ống tay áo Thanh Trúc, diễn xuất màn kế hoạch thứ hai.

Nhưng mà thân thể Thanh Trúc di chuyển vô cùng nhẹ, thái tử nhào lên chỉ chụp được không khí, lập tức ngã gục, nếu không phải hộ vệ bên người phản ứng nhanh, chỉ sợ cách ngày nhóm triều thần tiếp kiến lập tức sẽ phát hiện một thái tử diện hạ mặt mũi bầm dập.

Tuy rằng thấy qua cháu mình mới vài lần, bất quá Thanh Trúc lại có được một đôi mắt có thể nhìn thấu thể nhân , cũng không chờ thái tử tiếp tục làm ra cái hành vi buồn cười gì, ống tay áo vung lên, mãnh liệt đem ba người thái tử cùng hộ vệ đẩy ra sau cánh cửa, hai tay nhẹ nhàng hợp lại, đại môn liền đóng lại.

Vô công kia thật giống thần tiên, làm cho thị vệ một bên há hốc mồm, hầu hạ Vương gia qua nhiều năm như vậy, bọn họ chính là lần đầu tiên nhìn thấy thì ra công lực gia chủ nhà mình có bao nhiêu thâm hậu.

“Khóa cửa.” Tiếp theo thần nhiên vút ra mấy câu dẫn dò, đợi lúc thị vệ đáp lại, trong tầm mắt người đã biến mất, thậm chí ngay cả bóng dáng màu xanh dùng mũi chân chĩa xuống đất như thế nào cũng không thấy, thật giống như bay mà trở lại sân của mình.

Thanh Trúc đứng ở cửa phòng mình , sự tình vừa nãy vẫn như cũ ở trong lòng hắn quán quanh, mặc dù hắn hiện tại không quan tâm huynh đệ nhà mình ra sao, nhưng đích thật là làm tâm hắn nguyên bản bình tĩnh liền rối loạn, thân thủ đang muốn đẩy cửa phòng ra, một thanh âm vô cùng non nớt đột nhiên ở đầu tường vang lên.

“Chính là ngươi !”

3. Chương 2-1: Thương

“Chính là ngươi ! Ta nhất định phải bắt ngươi làm sư!” Trên đầu tường cách đó không xa một âm thanh đột nhiên vang lên, làm cho Thanh Trúc nhíu mày thân hình dừng lại ngẩng đầu vừa nhìn...

Một cái thân thể vô cùng nhỏ xinh nằm úp sấp trên ngói lưu ly, dùng ngón tứ chi ngắn bám chặt vào mái ngói, không để cho mình từ trên đầu tường rơi xuống.

“Từ từ ác! Không được chạy trốn ác! Ta lập tức xuống!” Âm thanh mềm mại vội vàng nói, từ một bên kia đầu tường dùng một loại tư thái rõ ràng thoát nhìn chân tay vung về nhưng vô cùng bình tĩnh , tức khắc chuyển qua đây, dùng tiểu móng lắc lắc lắc lắc đối với Thanh Trúc, tiếp theo từ mặt tường tựa như là tám cái tua của bạch tuột trượt xuống.

“Nè nè! Nè nè! Không thể chạy ác! Ê ê!”

Thanh Trúc nghĩ rằng mình hắn là không cần để ý tới cái đứa nhỏ kỳ lạ này trở về trong phòng, nhưng nhìn tiểu thân thể tròn trịa trơn nhẵn kia xoay qua xoay lại ở đầu tường, không hiểu vì cái gì, làm cho ánh mắt của hắn rất khó dời, thậm chí có một loại xúc động muốn cười .

Đừng nhìn động tác của tiểu thân hình kia thật vụng về, kỳ thật động tác này ở độ tuổi của y đã rất nhanh, Thanh Trúc còn nghi hoặc mình, vì cái gì không trực tiếp gọi thị vệ đem người này lôi ra bên ngoài , tiểu tử tròn trịa kia đã thùng thùng thùng mà chạy đến trước mặt hắn , một bàn tay nhỏ bé nắm chặt tay áo hắn, một thân hắc bạch, mắt to đen lúng liếng lại ngập nước , nhìn Thanh Trúc tràn ngập khẩn cầu .

“Làm sư phụ của ta.” Mắt to nháy một cái.

“Không.”

“Ta muốn làm đồ đệ của ngươi.” Nước mắt ở hốc mắt đảo quanh.

“Không.”

“Bằng không ngươi dạy cho ta võ công đi.”

Thanh Trúc mỉm con ngươi, phát hiện nếu như sau khi mình nói chữ “Không”, tiểu tử này còn có thể dùng vật áo mình chùi nước mũi đi .

“Ngươi có biết nơi này là chỗ nào không?” Tất cả người ở kinh thành cũng biết, nơi này là nơi nào , ngay cả hoàng đế chưa chắc có thể dễ dàng bước vào.

“Phủ Vương gia a!” Búp bê bất ngờ nói ra đáp án chính xác.

“Ngươi biết ta là ai không?”

“Trả lời có thể dạy cho ta võ công không?” Búp bê bắt đầu có một đòi hai.

“Không phải, ý của ta là nếu ngươi không muốn chết, tốt nhất lập tức biến mất ở trước mắt ta.”

“Ngươi hay dùng loại thái độ này đối đãi một tiểu dân non nớt bình thường thiện lương vô tội không biết thế sự sao?” Búp bê lộ vẻ mặt kinh ngạc, trong ánh mắt một chút sợ hãi kinh hoàng cũng không có.

Thanh Trúc rũ mắt xuống nhìn y, thật lâu không nói gì, hẳn cùng tiểu tử này nói nhiều như vậy đã không giống bình thường , cần gì phải ngoại lệ chú ý, vì cái gì hẳn tuyệt không cảm thấy được y là một tiểu dân non nớt bình thường thiện lương vô tội không biết thế sự, mà trước mắt hẳn cũng phải thừa nhận, đối với tiểu tử hai mắt mang theo bướng bỉnh kia , hẳn không có nửa điểm sát ý.

Nếu không nghĩ giải thích, cũng vô pháp sử dụng nửa phần sát ý, Thanh Trúc quay người lại, bước vào cửa phòng sớm đã mở rộng , búp bê thoát nhìn chỉ có ba, bốn tuổi này nếu có thể đi vào được phủ Vương gia mà không kinh động thị vệ, y cũng có bản lĩnh , nhưng hẳn không cho là như vậy đủ để động được chính mình, hẳn không cảm thấy bất cứ ý ồ gây rối nào trên người tiểu ử này, như vậy, y thích thế nào thì thế đó đi, chỉ cần đừng phiền hắn, hẳn căn bản không cần ai xông vào trong phủ Vương gia này , dù bất cứ lý do nào.

Nhìn hẳn không để ý tới mình, tiểu móng vuốt lập tức bám theo.

“Nói chuyện chút nha! Ngươi tên là gì? Ta gọi là hùng miêu Viên Viên, ngươi có thể gọi ta Viên Viên là tốt rồi.” Viên Viên lôi kéo tay áo hẳn theo phía sau hẳn tiến vào trong phòng, đi vào liền phát hiện, nơi này có một cỗ hơi thở y rất quen thuộc , trên thực tế, y vừa mới chạy đến trong phủ Vương gia liền nhìn đến một màn đối địch kia của Thanh Trúc , là bởi vì cảm thấy cỗ hơi thở kia mà đến .

“Uy! ngươi... Không phải nhân loại đúng không?”

Tuy rằng Thương Huyền đã từng dạy rằng khi hành tẩu ở nhân gian cần phải chú ý chuyện hạ, nhưng Viên Viên từ trước đến nay là người luôn nhét một đồng điều lệ ở trong đầu , cho dù y hôm nay là lần đầu tiên thấy Thanh Trúc, nhưng là y lại cảm thấy thực thích người trước mắt này , lập tức liền đem đối phương trở thành bạn bè , không hề cố kỵ mà liền mở miệng nói những thứ không nên nói, chính là điểm ngốc này , mới để cho Phương Phương lo lắng mỗi một lần y đến nhân gian đều có thể hay không rước lấy phiền toái nguy hiểm gì.

Viên Viên cùng Phương Phương bất đồng, Phương Phương là sau khi nguyên hình thành niên mới tiến hành tu luyện, chậm rãi ở dưới sự trợ giúp của yêu vương đại nhân , từng bước trở thành hình người, nhưng Viên Viên bất đồng, y mới sinh ra không đến ba tháng liền lâm vào ngủ say, theo giữa giấc ngủ tĩnh lại bất quá đến nay cũng hơn thời gian ba mươi năm , phương thức tâm trí yêu quái trưởng thành cùng nhân loại bất đồng, là theo mức độ tu luyện trưởng thành, Viên Viên vì chỉ dựa vào được vật mà tu luyện thành hình , cho dù tri thức cùng trí tuệ có đầy đủ, kỳ thật trình độ tâm trí cũng giống như đứa nhỏ bình thường sắp bước vào tuổi thiếu niên mà thôi, đối với việc đề phòng con người không hề để tâm.

Lời của y quả nhiên khiến cho Thanh Trúc chú ý, nhưng nguyên nhân tất cả mọi người sợ hãi hắn, là vì hắn ra tay hung ác không cần biết đến tình cảm, nhưng không biết bản tính của hắn kỳ thật không thích giết chóc, bởi vậy khi hắn nhìn Viên Viên, cũng không có vì y dám chọc sự thật mà phẫn nộ.

“Làm sao người biết?”

“Yêu khí, tuy rằng không rõ ràng, nhưng là nghe được ác! Người là yêu tộc sao?” Viên Viên nhăn cái mũi nhỏ, mắt thấy trên bàn bát tiên bày ra mấy quả đào vừa tròn vừa to vừa thơm, hoàn toàn không để chủ nhân đồng ý, tay ngẩn chân ngẩn hắc hứ hắc hứ nhảy lên cái ghế bên cạnh bàn, lại hắc hứ hắc hứ mà bò lên trên bàn, tiếp theo không kiêng nể gì lấy một quả đào, mông hướng bên cạnh bàn ngồi xuống, ăn không chút khách khí.

Hô! Một chết ta, thân thể tiểu hài tử thật có chút bất tiện, tay chân quá ngắn.

Thanh Trúc nhìn bộ dáng tiểu tử ăn miệng đầy nước đào, rất khó hiểu, hắn lại có cảm giác muốn cười.

“Ta không phải yêu tộc, ta là nửa yêu.”

Nửa yêu?

Mắt to Viên Viên dạo qua một vòng.”A! Ta nhớ ra rồi, chính là lúc trước Liễu Liễu đại nhân đã kể cho ta một câu chuyện, yêu tộc lấy chồng sinh hạ đứa nhỏ liền gọi là nửa yêu, rất nhiều nửa yêu trên người vẫn mang theo yêu khí, hơn phân nửa sẽ hiển lộ một chút yêu hình bên ngoài, nguyên lai người là nửa yêu a! Ta lần đầu tiên nhìn thấy a!”

Nhân loại cảm thấy yêu quái hiếm lạ, Viên Viên đồng dạng thân là yêu cảm thấy nửa yêu rất hiếm lạ, ăn xong quả đào rồi, tay cầm khăn ngưng ngưng ở trên bàn lau khô, nhảy lên một cái ghế cách Thanh Trúc một chút, trừng mắt nghĩ muốn hảo hảo thấy rõ ràng nửa yêu đến tột cùng là bộ dáng gì.

Mặt mày thon dài xinh đẹp, mũi cao cùng cằm kiên nghị, tóc đen mắt đen mơ hồ còn lộ ra màu xanh thẫm không rõ lắm. Tuy rằng bề ngoài bắt cầu ngôn tiểu* lại lãnh đạm, nhưng luôn có một loại khí chất tao nhã của quân tử.

__ bắt cầu ngôn tiểu : không ưa nói đùa.

“Bộ dáng cùng yêu biến thành hình người cũng không có gì khác biệt, nột! Phụ thân người là yêu? Hay là mẫu thân là yêu?”

“Thanh Trúc không có trực tiếp trả lời của y.”Nơi này là phủ Vương gia.”

Vương gia, không phải ca ca đệ đệ của hoàng đế, chính là huynh đệ của tiên đế, trừ phi yêu tộc có huyết thống hoàng gia, bằng không vậy là nói mẫu thân chính là yêu.

“Lão hoàng đế trước kia đã chết, bây giờ lão hoàng đế này thành như vậy, khẳng định cũng không phải yêu, đó chính là nương người? Nương người là yêu tộc gì a?”

Thanh Trúc nhìn bức vẽ trên quần áo mình, Viên Viên lập tức hiểu ý, nhưng Thanh Trúc lại không có dự liệu được phản ứng của y, một đôi mắt to liên tục chớp ba cái, tiếp theo chu cái miệng nhỏ, nước miếng liền nhỏ xuống.

“Trúc! Là Trúc a! Trúc trúc trúc...”

Thanh Trúc kinh ngạc nhìn tiểu tử đột nhiên hưng phấn lên, hoàn toàn không thể xem nhẹ khát khao trong đôi mắt to lóe ra kia.

Khát khao?

Hắn muốn hỏi y hưng phấn cái gì, nhưng mà bản tính không phải cái loại người nói chuyện nhiều, càng không thích dò xét riêng tư của người khác. Riêng Viên Viên hưng phấn rất là giống miêu gặp mồi thiên liệu, cầu thấy xương, hồ ly gặp gà, phản ứng lớn như vậy, làm cho hắn cảm thấy một cổ hưng phấn mãnh liệt ẩn dấu ở trong lòng, còn có một loại cảm giác ghen ngào.

Hắn chưa từng trải qua cảm xúc như vậy , bình thần dứt khoát là tâm tình hắn thường duy trì nhất trong cuộc sống, trong khoảng thời gian ngắn cảm xúc ấy cứ quanh quẩn ở trong đầu khiến hắn đến khó tin, thật kỳ lạ.

May mắn Viên Viên cũng không phải cái loại người nguy hiểm, liên tục niệm cây trúc vài lần như đọc kinh, cuối cùng để Thanh Trúc nghe đáp án chính xác.

“Hảo hảo ác! Trúc ăn thơm ngon nhất!” Nước miếng, lại nhỏ xuống .

“ ... ”

Thanh Trúc đầu đầy mây đen giờ khắc này mới hiểu được, chính mình thế nhưng ở cùng một tiểu tử không rõ lai lịch , đàm luận cả một ngày rất giống là tam cô lục bà nhàn thoai đề tài việc nhà , mà mình còn đối với đề tài như thế cảm thấy tò mò...

Vương phủ chỗ Thanh Trúc , tên gọi là phủ Vương gia, không có phong hào gì , phủ Vương gia không giống cái vương phủ khác , không có xưng hô là đức vương phủ hay linh tinh gì đó sau khi sắc phong, cũng không phải tiên đế qua đời không cho, mà là khi phong vương, Thanh Trúc cự tuyệt đề nghị của hoàng đế , chỉ nhận một căn nhà có sân có đủ loại trúc xanh, tiếp theo tẩm biễn đại môn , là tổng quản đại nhân trong hoàng cung bảo người ta khắc lên, cho rằng đường đường là một cái hoàng tử không muốn nhận phong hào, cũng không nên cùng địa vị dân chúng giống nhau .

Bởi vậy tuy rằng dân chúng ngụ ở phụ cận kinh thành đều biết phủ Vương gia này , lại không có ai biết Vương gia ở trong phủ Vương gia này chính là vị nào, mỗi khi nói đến nơi này, luôn dùng “Phía đông kinh thành cách kinh đào bảo vệ thành gần đây nhất chính là phủ Vương gia kia” để thay thế.

Cho nên Viên Viên trước kia cho tới bây giờ chưa từng nghe qua vương phủ này, nếu không phải theo mùi tìm đến, cho dù bên trong cất giấu muôn vạn chủng bí mật, y cũng sẽ không muốn ghé vào , nhưng là hiện tại vào vương phủ này, y mới phát hiện Thanh Trúc ngụ ở phụ cận sân , thế nhưng một mảnh rừng trúc thật lớn , tuy rằng không thể so với nhà mình lớn hơn, cũng không có nồng đậm như trúc gia hương , nhưng trúc nơi này đặc biệt xinh đẹp , là màu xanh rất rất xanh, nhìn rất khác , mặc dù là quanh thân trúc kia là một mảnh lá cây , cũng xinh đẹp tựa như chạm ngọc.

“Đây là trúc gì?”

Viên Viên giống như theo đuôi dính ở bên người Thanh Trúc , hắn đi tới chỗ nào cũng theo tới chỗ đó, nhất định kiên trì phải theo trên người Thanh Trúc học được công phu mới thôi, cho nên khi Thanh Trúc muốn đi vào trong phòng nhỏ trong rừng trúc tu luyện, tiểu gia hỏa này liền cứ cầm lấy ống tay áo của hắn muốn hắn phải mang y theo, mắt to màu đen tròn vo thấy cành trúc cùng lá trúc mới vừa mọc ra không bao lâu , lập tức liền buông một bàn tay ra một phen bắt lấy nhét vào trong miệng mình cắn, mùi thơm ngát cùng vị của trúc lập tức theo động tác cắn nhai, quán quanh ở trong cổ họng thậm chí là ở trong não, đôi mắt cũng vì hạnh phúc mà眯 lên.

“Thụy ngọc trúc.” Thanh Trúc kỳ quái nhìn Viên Viên, hắn chưa bao giờ biết được cành lá của trúc có thể dùng ăn, tuy rằng chính hắn không biết thực vật trúc ăn được gì, nhưng hắn một phần cũng rõ người bình thường hắn là chỉ ăn măng , không ai đem cành lá trúc trở thành thức ăn, đừng nhìn thân trúc so với nhánh cây mềm mại hơn, nhưng cắn lên tuyệt đối lao lực đồng dạng, tiểu gia hỏa này mới mấy cái răng nanh, không đau nhức sao?

“Hắc hắc! Tên hảo , ngươi muốn ăn không?” Viên Viên phát hiện hắn nhìn mình ăn trúc, nghĩ rằng hắn cũng muốn ăn, vì thế thực sáng khoái mà đem cành lá cầm trong tay đưa ra, hoàn toàn không nghĩ tới hắn ăn chính là trúc của người ta.

“Không cần.”

Tuy rằng hắn là nửa yêu, nhưng khi ăn cái gì, vị của hắn cùng người bình thường cũng giống nhau.

“Thật vậy chăng? Kia thật sự là rất đáng tiếc .”

4. Chương 2-2: Hạ

Thanh Trúc cũng không biết là ăn trúc cùng mình là một nửa đồng loại thì có gì mà hảo tiếc, bất quá, hiển nhiên, thần kinh có chút thô của Viên Viên cũng không nghĩ tới vấn đề này.

“Người... Muốn theo ta tới khi nào?” Hắc cũng không có tính toán thêm một người bởi hắc sống, hơn nữa còn là một tiểu tử kỳ quái so với bề ngoài nói chuyện còn muốn lưu loát thành thực hơn, hắc căn bản không biết y, ngay cả y từ đâu tới cũng không biết.

“Theo tới khi người dạy ta võ công lợi hại nhất trên giang hồ mới thôi.”

Da mặt hùng miêu này có quá dày không?

Đúng vậy, da mặt hùng miêu so với tường thành còn dày hơn.

“Ta cũng không có nói muốn dạy.”

“Nhưng là ta muốn học a!” Trả lời đúng lý hợp tình, khóe mắt thoáng nhìn thấy có cái đình bên cạnh ngôi nhà nhỏ trong rừng trúc, vừa hô vừa nhảy vui vẻ, thân mình nho nhỏ thùng thùng thùng mà đi đến trong đình, cái đầu có tỷ lệ gần bằng cái thân kia, làm cho Thanh Trúc rất muốn xông lên cầm đầu của y, miễn cho cả người bởi vì đầu quá nặng mà bổ nhào về phía trước, phá hủy khuôn mặt đáng yêu tròn trịa lại trắng noãn kia.

Cước bộ vừa mới đi về phía trước một bước, lại dừng lại rất nhanh, hắc thật sự càng ngày càng không hiểu mình cần gì để ý tiểu quỷ này có té đến gãy răng cửa hay không chứ.

“Thanh Trúc! Đến! Mau đến! Người xem! Nơi này hảo mát mẻ á!” Tay ngấn chân ngấn cùng thân thể tròn trịa đang cố sức bò lên bàn đá, lập tức liền cọ chà chà khuôn mặt tro bụi của mình, chính là y tuyệt không để ý, cười đến làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

Thanh Trúc đứng trước người của y, dừng ở khuôn mặt đối hắc hoàn toàn xa lạ kia.

“Người rốt cuộc là ai?”

Đã bao lâu rồi có người nào đó giống Viên Viên tự tiện hô tên của hắc như vậy? Nếu không phải hắc vĩnh viễn không thể quên chính mình mang một nửa huyết thống khác, có lẽ hắc căn bản sẽ không nhớ rõ mình có tên gọi Thanh Trúc.

“Ta là Viên Viên a? Yên tâm đi, ta thật sự chỉ là muốn theo người học võ công, sau đó giết đại giang nam bắc tiểu ngạo giang hồ á! Người đừng cùng Phương Phương còn có Thương Huyền giống nhau, luôn thích nghĩ đông nghĩ tây giống như người cùng yêu toàn bộ trên đời này đều là xấu, lúc nào cũng nghĩ như vậy, khó tốt khó vui vậy, như là Tuyệt Sắc đại nhân a! Như là Liễu Liễu đại nhân a! Kỳ thật Bạch Hổ đại nhân cũng vậy, việc gì cũng phảo hướng phương tốt mà suy nghĩ, kỳ thật hội rất khoái nhạc.” Từ giữa sao lấp lánh trong mắt y, liền có thể thấy lời y nói có bao nhiêu tự đáy lòng.

“Người biết cái gì?”

Thanh Trúc không muốn y nói mình luôn thích đem người hoặc yêu toàn bộ trên đời này đều xấu xa, này căn bản không phải hắc nguyện ý. Đó là sự thật! Từ khi hắc sinh ra tới nay, có bao nhiêu người đối hắc là tâm tồn thiện ý?

Nhìn mặt Thanh Trúc rốt cuộc cũng có biểu tình, Viên Viên hắc là bị ánh mắt tức giận cùng khí thế hung ác của hắc dọa đi, nhưng là Viên Viên không có, y phát hiện mình thực thích biểu tình hắc như vậy, tuy rằng biểu tình như vậy cùng tên của hắc không hợp, nhưng có một loại cảm giác làm cho y cảm thấy, khoảng cách với Thanh Trúc trước mặt, không xa lắm.

Kỳ thật, y cũng không phải da mặt dày như vậy, thấy được một người võ công cao tuyệt sẽ liền theo quần quít lấy người ta nói phải bá sư học võ, y xem qua võ công cao cường rất nhiều, dù sao kia chỉ là nguyện vọng nho nhỏ của y, khiến cho y chỉ cần biết nơi nào có võ công liền hướng chỗ đó chạy tới, nhưng, có thể làm cho y mặt dày sống chết bám lấy người ta muốn bá sư như vậy, cũng chỉ có Thanh Trúc, lần đầu khi gặp mặt hắc, liền thích hơi thở của hắc, thích cái loại khí chất thần nhiên này của hắc, rồi cứ thế mà không thích phương thức hắc rõ ràng tức giận mà lại không nói ra.

Hùng miêu rất thích trúc.

Tựa như Bạch Hồ đại nhân thích Liệu Liệu (hoa yêu mộc thiên liệu) .

Bọn họ ngay từ đầu đều là thích mùi đối phương , nhưng là mùi của Thanh Trúc cũng không phải làm cho y trầm mê, mà là làm cho y có một loại muốn dính lấy đối phương, cảm giác như nhắm mắt lại rồi lắng nghe hừng đông sẽ dần dần đến.

_TBD: gấu trúc thì thường thích bám vào trúc mà =]].

“Ta không biết, cho nên ngươi phải nói với ta a!” Viên Viên nhẹ nhàng mà nở nụ cười, khom thân mình bám vào ống tay áo Thanh Trúc, đem người kéo đến bên cạnh bàn thạch ngồi .

Thanh Trúc lần thứ hai ngốc ra, hắn không đếm được chính mình hôm nay có bao nhiêu lần không bình thường, lúc này cũng vậy, ở trong đầu hắn rõ ràng biết không cần làm theo lời nói tiểu tử này, chính là hắn thế nhưng để cho y lôi kéo từ trên ghế xuống, cùng y ngồi ở trên bàn thạch mặt đối mặt nhìn đối phương.

“Ngươi chỉ là một đứa nhỏ.”

Hắn cũng không biết là đối một đứa nhỏ nói chuyện có ý nghĩa gì, hắn tin tưởng đối một đứa nhỏ mà nói, một cây mứt quả so với thơ văn tuyệt đối có lực hấp dẫn hơn rất nhiều.

“Ta mới không phải là một đứa nhỏ.” Viên Viên trừng hắn, y ghét nhất bị người ta nói với y như vậy, lại hoàn toàn quên kiểm điểm chính mình hiện tại ở trong mắt người khác là dạng gì.

“Ngươi không phải đứa nhỏ, thế chiều cao của ngươi bằng hai cái đầu nhỏ là thế nào?” Thanh Trúc vươn tay, khoa tay múa chân một chút Viên Viên trước mắt ... Lấy tỷ lệ chuẩn mà nói đây chỉ là tiểu hài tử ba tuổi .

Á khẩu không trả lời được...

Hùng miêu Viên Viên chưa bao giờ biết có ngày mình sẽ bị một đánh chưởng mà không nói được nửa lời nha , thật á khẩu không trả lời được.

Thanh Trúc thấy mắt y trừng to đến độ sắp rơi ra , biểu tình ngẩn người giương cái miệng nhỏ hồng nhuận , vừa muốn cười , bất bình vừa mới trong lòng toàn bộ không cánh mà bay.

“Ta mới không phải tiểu hài tử! Ngươi! Ngươi! Ta! Ta...”

“Ngươi ngươi ta ta cái gì?” Cố ý học theo y nói lắp, có điểm thích biểu tình tức giận trên khuôn mặt tròn kia.

“Ta sinh khí!

Nếu không phải bộ dáng thiếu niên của y cực kỳ buồn cười, hắn nghĩ y muốn hóa thành bộ dáng này nơi nơi chạy loạn sao?

“Quả nhiên là đứa nhỏ.” Chỉ có đứa nhỏ mới có thể đứng ở trên bàn thạch xoa thắt lưng đối người lớn nói, ta sinh khí!

Lửa giận của Viên Viên đốt sạch cửu trọng thiên, hắn thế nhưng dùng loại khẩu khí này nói lời với y những như vậy! Rõ ràng là xem thường y, y phải cho hắn biết hai mắt của mình có bao nhiêu kém, người mù đều so với hắn thấy rõ, có đứa nhỏ ba tuổi nhà nào cùng y thành thực hơn?

Buồn cười thì cười, y chính là muốn cho hắn biết, y tuyệt đối không chỉ là một đứa nhỏ!

“Hừ! Ta cho ngươi hảo hảo nhìn!” Viên Viên nói như vậy.

Mà Thanh Trúc cũng không khỏi không hảo hảo nhìn, bởi vì tiểu tử trên bàn thạch thế nhưng bắt đầu cời y phục của mình .

Y muốn làm gì?

Dùng tiểu ... chính mình chứng minh y trưởng thành?

5. Chương 3-1: Thương

Sau khi bọn Phương Phương biết chuyện này, đều há hốc mồm, ở trong mắt bọn họ , mặc kệ thế nào cũng thấy giống như tiểu hài tử đang giận lẫy, mà Tuyết Sắc sau khi nghe xong , vẻ mặt rất mơ mộng nói với Viên Viên : “Viên Viên, nguyên lai ngày đầu tiên người đã lấy thân báo đáp !” Kết quả, lập tức đổi lấy một cái tiểu nắm tay của Viên Viên, nhưng tiếp theo, Viên Viên lại bị một đồng chim nhỏ mới vừa ấp xong đuổi theo đánh, bởi vì y khi dễ Tuyết Sắc mụ mụ của bọn họ .

Viên Viên vì chứng minh mình sớm đã không còn là một đứa nhỏ, lập tức ngay tại trước mặt Thanh Trúc cởi sạch hết, hơn nữa không chỉ là như thế , Thanh Trúc tận mắt thấy một tiểu tử bộ dáng vốn chừng ba tuổi, chậm rãi vươn dài thân mình, chậm rãi lớn lên.

Kỳ thật, nếu năm đó Viên Viên không ăn trái cây của Tuyết Sắc sớm như vậy , hình dáng mà Thanh Trúc thấy sau đó mới là bộ dáng thật sự của y.

Một thiếu niên có làn da vô cùng trắng , một mái tóc đen nhánh so với màn đêm còn đen hơn, mày kiếm dày mà không thô, khuôn mặt tròn tròn mềm mại, mũi nhỏ cao đẹp, một đôi môi hồng hồng , nhỏ hơi đỏ, cho dù khi không có biểu tình gì , bộ dáng cũng như là nóng nảy , một khi cười rộ lên thì vô cùng sáng lạn, nhưng mặc kệ là bộ phận nào, cũng không thể so với cặp mắt khiến người mê muội kia, Viên Viên có một đôi mắt đen bóng cùng hàng lông mi vừa dày vừa dài, nhưng ... như lúc trước đã nói, công lực của Viên Viên không đủ, bởi vậy người của y phải duy trì bộ dáng thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi , vòng tròn màu đen xung quanh đôi mắt cũng rất rõ ràng , luôn khiến cho người ta có cảm giác hơn mười ngày không ngủ , hiện tại Thanh Trúc nhìn Viên Viên vừa tức giận phùng hai má vừa vội vàng mặc quần áo, liền cho rằng như vậy, vì thế, bình thường hẳn vốn không thích dò xét chuyện riêng tư của người khác, rốt cục mở miệng hỏi ...

“Người mệt rồi sao?”

Bàn tay nhỏ bé đang thay quần áo dừng lại.

“ ... ”

Đại khái là vì sự liên quan của biểu cảm cùng đôi mắt màu đen, Thanh Trúc nhìn thiếu niên vốn phải là rất sáng chói hiện tại trên mặt lại xuất hiện biểu tình có chút âm trầm ... Quả nhiên, nhất định là quá mệt mỏi, chẳng lẽ y có nỗi khổ gì khó mở miệng, làm cho y ngay cả thời gian ngủ đều không có?

“Ta không ngại người ngủ một hồi trước rồi rời khỏi phủ Vương gia.”

“...” Gân xanh hiện lên trên cái trán trắng như tuyết, phi thường, phi thường rõ ràng.

Hài tử đáng thương, muốn ngủ đến ngay cả gân xanh cũng nổi lên, Thanh Trúc lại một lần nữa bị đánh vỡ tâm vốn bình tĩnh như nước hồ thu, vì y đau lòng, sau đó thậm chí quên luôn kinh ngạc, vì sao Viên Viên có thể từ tiểu tử ba tuổi biến thành như bây giờ.

“Ta tốt lắm! Ta ngủ rất đủ! Ta không cần nghỉ ngơi được chứ? Không cần mỗi người nhìn thấy ta đều nói với ta cùng một câu, ta thoát nhìn mệt mỏi như vậy sao?” Núi lửa lần thứ hai bốc cháy, đôi mắt màu đen có khuynh hướng phiếm hồng , bàn tay mới mặc được một nửa quần áo kích động bắt lấy quần áo Thanh Trúc , đem mặt của hắn để sát vào mình, sau đó chỉ vào hai mắt của mình kêu to.

Vì cái gì đôi mắt y bắt quá chỉ đen một chút mà thôi, liền nói y nhất định không có ngủ a? Có người nào không ngủ mà có thể có một đôi mắt sáng lấp lánh đến động lòng người như y không, hắc bạch phân minh*, tròng mắt đen sáng như chứa nước!

*hắc bạch phân minh: đen trắng rõ ràng

Bởi vì dựa vào thật sự gần, gần đến ngay cả hô hấp của đối phương cũng có thể ngửi được, bởi vậy Thanh Trúc có thể phi thường thấy rõ tròng mắt hắc bạch phân minh , kia đích thật là không giống bộ dáng ngủ

không đủ, nhưng rõ ràng có làn da trắng vô cùng mịn màng, còn có hai gò má hồng nhuận, tinh thần tràn ngập sức sống ... Kia... Đôi mắt đen này là sao ?

Viên Viên còn muốn phát hỏa, y muốn sửa cái nhìn của mỗi người trên đời khi nhìn thấy đôi mắt đen này, không nghĩ tới lại thấy khuôn mặt bị mình kéo tới rất rất gần, khuôn mặt vốn không có sinh khí tựa như chạm ngọc, khóe môi cứ nhiên lại vẽ ra một nụ cười, cùng khóe mắt, nụ cười kia kỳ thật, vô cùng đơn giản tựa như gió lướt qua lá trúc, rất thoải mái, cũng rất khó quên.

Một phen đại hỏa bị nụ cười này của hắn nháy mắt dập tắt, tựa như phần nộ của Thanh Trúc trước kia bị nụ cười của Viên Viên thổi xa, bọn họ đều có sức cuốn hút làm cho đối phương động tâm. Viên Viên nhìn hai mắt của hắn cũng nở nụ cười, đột nhiên nghĩ rằng, hắn không cười nhạt khuyết điểm của y như người khác, bởi vì ý cười của Thanh Trúc, thực đơn thuần, tuyệt sẽ không làm y cảm thấy lòng tự trọng của mình bị tổn thương... Bất quá, kia cũng không có nghĩa là từ nay về sau y sẽ không để ý có người cười đôi mắt màu đen của y.

“Người cười rồi.” Viên Viên vươn ngón tay nộn nộn, nhẹ nhàng mà chạm vào khóe môi cùng trên khóe mắt Thanh Trúc, như là có thể dùng phương thức như vậy để khắc lại biểu tình này.

“Ta... cười ?”

Trong khoảng thời gian ngắn, Thanh Trúc không thể hiểu được ý nghĩa ba chữ “Người cười rồi” kia, thẳng đến khi hắn từ trong tròng mắt đen bóng của Viên Viên nhìn thấy bộ dáng của mình, hắn mới hiểu được.

Gương thời đại này không rõ bằng gương của hiện đại, Thanh Trúc căn bản mơ mơ hồ hồ không nhớ rõ hình ảnh khi mình cười trong quá khứ, nhưng, ở trong mắt Viên Viên, hạo nhiên, cũng vì tròng mắt Viên Viên vốn lớn hơn so với người bình thường, bởi vậy ngay cả nếp nhăn rất nhỏ ở khóe miệng hắn cũng có thể thấy được.

Cảm giác... Thực xa lạ...

“Nhìn được lắm.” Viên Viên cảm thấy hình như mình có thể cảm giác được tiếng động trong lòng của Thanh Trúc, cho nên y nhẹ nhàng ở trước mặt hắn nói, dùng hai mắt lấp lánh nhất cam đoan.

Nhưng mà, nghe nói Viên Viên xong, lại làm cho Thanh Trúc thu hồi mặt cười kia, nhìn mắt Viên Viên, thật lâu thật lâu hắn mới dùng âm thanh khô khốc, nói với y.

“Người vẫn là đi thôi!”

Nói xong cũng không chờ Viên Viên trả lời, liền xoay người rời đi đình tiến vào phòng ở bên cạnh, đóng cửa lại, không nhìn thấy hai mắt Viên Viên, cũng không nhìn thấy chính hắn bắt đầu từ ngày hôm nay, đã mở rộng cửa lòng ra một chút.

Trong hoàng cung.

Thái tử ai ai để ngự y sát được trên mặt, một bên sát một bên trách cứ tay ngự y làm hắn đau, mắng xong lại tiếp tục kêu to, làm cho thái giám cùng các cung nữ hầu hạ ở một bên rất thông cảm cho ngự y, căn bản không phải là lực đạo bôi được của ngự y lộng đau thái tử điện hạ, mà là điện hạ đại nhân chửi ầm lên nên biểu tình trên mặt vạn vạn mà tác động đến miệng vết thương làm đau mình.

“Đáng chết! Ta không tin tên kia không thể trêu vào!” Nghĩ tới hôm nay hoàn toàn ăn một cái bẽ môn canh* của Thanh Trúc, thái tử tức dây bụng, hắn đường đường thân là thái tử điện hạ, từ nhỏ đến lớn trừ phụ hoàng cùng mẫu hậu mình ra thì sợ ai? Nghe nói kia là bá bá mình, lại không hiểu được là yêu nhân từ đâu xuất hiện khiến cho tương lai làm hoàng đế của hắn bị sụp đổ ?

*bẽ môn canh : ý ở đây là thái tử bị Thanh Trúc đuổi đi.

Hắn chính là không hiểu!

Hắn vĩnh viễn đều nhớ rõ lúc trước, khi thấy cảnh Thanh Trúc cùng phụ hoàng gặp nhau, trong mắt phụ hoàng rõ ràng lóe ra sát ý, nhưng thời gian tiên đế qua đời đã nhiều năm như vậy, chính hắn cũng làm hoàng đế nhiều năm như vậy, chính là vì cái gì không dám xuống tay với Thanh Trúc?

Mệnh lệnh tiên đế thì tính cái gì? Người chết còn có biện pháp từ trong quan tài chui lên mặt đất a?

Kỳ thật nếu không phải tin tức gần đây hần biết được khiến hần bắt đầu có cảnh giác, thì hần cũng không muốn đi xem cái tên yêu quái kia, dù sao hần tuy rằng thoát nhìn chương mắt, nhưng không có nắm giữ bất cứ người nào cùng quân quyền, đối với con đường trở thành hoàng đế của hần, không có nửa phần trở ngại, hơn nữa hần có hứa hẹn của tiên đế, hà tất gì phải đi kiểm phiên phúc?

Nhưng không hiểu được có phải vì phụ hoàng bệnh nặng nên đầu óc xảy ra vấn đề hay không mà hần từ miệng tâm phúc mới biết được, gần đây phụ hoàng sửa chữa di chiếu, lại nói hần còn nhỏ tuổi không đủ để đảm đương việc nước, trước khi chúng thần cho rằng hần có tư cách thống lĩnh thiên hạ, phải để Thanh Trúc làm Nhiếp chính vương giúp nước.

Nhiếp chính vương?

Trời mới biết Nhiếp chính vương này có thể hay không từ giúp nước biến thành cướp nước?

Từ các triều đại trước mà xem, cái gọi là Nhiếp chính vương này, có ai mà không tràn đầy dã tâm?

Vì thế hần quyết định tiên hạ thủ vi cường*, dù sao chuyện trước kia hần gặp qua Thanh Trúc đã là rất lâu rồi, không hiểu ý nguyện của hần hiện tại như thế nào, có lẽ trước khi di chiếu được ban bố, hần phải cùng Thanh Trúc đạt thành hiệp nghị, khiến cho hần không can thiệp vào triều chính, mình cũng có thể để hần tiếp tục hảo hảo sống cuộc sống của mình đến già, dù sao tuổi hần so với phụ hoàng còn già hơn, phụ hoàng đã sắp chết, thời gian hần sống làm sao có thể còn nhiều?

*tiên hạ thủ vi cương : ra tay trước để có lợi thế

Nhưng mà, hần lại không nghĩ rằng mặc dù đã qua bao nhiêu năm, hần thấy đều là một nam tử anh tuấn tao nhã giống như vừa mới hai mươi, mình cùng hần đứng chung một chỗ, có thể không bị coi như ca ca là tốt lắm rồi.

Yêu quái!

Quả nhiên lời mẫu hậu nói năm đó là thật sự, mẫu hậu nói với hần không thể ở trước mặt phụ hoàng nhắc tới chuyện bá phụ, khi đó hần còn khờ dại hỏi mẫu hậu vì cái gì, hai mắt mẫu hậu phức tạp nhìn Thanh cung xa xa, cười lạnh nhẹ nhàng nói.”Bởi vì hần là một yêu quái... Yêu quái sẽ tiêu diệt con người...” Mấy câu cuối cùng hần không có nghe rõ, nhưng từ một ít chữ, hần cảm thấy nghe được mẫu hậu như đang cùng hần giải thích.

Nhớ lại đến đây, hần nghĩ có lẽ hần nên tìm một đồng minh, dù sao triều thần này đối với Thanh Trúc cũng không quá coi trọng, muốn bọn họ ủng hộ rất khó! Thanh Trúc bị tiên đế cùng phụ hoàng che dấu rất tốt, rất nhiều cựu thần thậm chí chỉ nhớ rõ năm đó tiên đế đích xác có một đại hoàng tử thực thông minh lại ổn trọng, mà nguyên nhân đại hoàng tử không được làm thái tử, bởi vì mẹ của hần xuất thân không tốt, chỉ là một cô nương bình thường mà năm đó tiên đế đã gặp khi xuất du.

Nhưng hần lại biết có người chẳng những có quyền thế, mà còn hiểu rõ Thanh Trúc so với tiên đế không ít hơn bao nhiêu, chính là thái hậu còn ở nhân gian, chuyện xưa năm đó là thái hậu đem nói với mẫu hậu.

“Thương trên mặt bốn cung khi nào thì có thể hảo?” Hần cũng không thể để thái hậu thấy hần chật vật, dù sao để thái hậu biết chuyện hần đi tìm Thanh Trúc, cũng không có lợi, hơn nữa đường đường một thái tử điện hạ, trên mặt sưng y như đầu heo còn ra thể thống gì? Nếu không cẩn thận, chẳng những không đem thái hậu kéo lại gần mình, còn làm cho thái hậu không có hảo cảm với mình, việc đó chỉ cần có đầu óc liền hiểu được, dù sao hần chỉ có một thái hậu, nhưng thái hậu lại có rất nhiều tôn tử.

“Hồi báo điện hạ, vết thương này không nghiêm trọng lắm, vì thần mới vừa rồi dùng kim làm thông máu bầm, những vết xanh tím tử hai ngày là có thể tiêu tán, nhưng trầy da lại cần thời gian bảy ngày.”

“Bốn cung đã biết, các người đi xuống trước đi!”

Bảy ngày... Không phải rất dài, để cho yêu quái Thanh Trúc kia hảo hảo sống một ngày, trời mới biết tương lai hần còn có thể có phúc khí sống qua ngày thanh thoi hay không.

“Nột, người ra rồi? Ta chờ đã lâu rồi a!”

Viên Viên nói dối rất giống thật, kỳ thật y cũng không có đợi lâu, tuy rằng Thanh Trúc đích thật là ở trong phòng hai ngày mới đi ra, nhưng trong hai ngày này Viên Viên cũng không nhàn rỗi. Y cơ hồ đem mỗi ngõ ngách trong vương phủ đều xem qua, còn đem tất cả cơm hạ nhân đưa tới cho Thanh Trúc ăn sạch, hạ nhân muốn ngăn cản rồi lại không biết thân phận của y, dù sao bọn họ đều biết cá tính của Thanh Trúc, nếu không phải rất quan trọng, làm sao có thể cho thiếu niên này ở trong phủ Vương gia du dương?

“Ta không phải bảo ngươi rời đi sao?”

“Ta cũng chưa đáp ứng.” Nói như là mình mới là chủ nhân phủ Vương gia này.

Thanh Trúc phát hiện đối với ai mình cũng có thể lập tức ra tay đuổi ra bên ngoài, nhưng đối với Viên Viên, hắn rất khó ra tay làm như vậy, có lẽ hắn đã bị tiểu tử Viên Viên không mời mà tới lại đem phủ Vương gia làm nhà mình kia làm ảnh hưởng.

Hắn không biết nên nói cái gì cho phải, bỏ cũng không được, hắn còn có thể thế nào?

Huống hồ, hắn đối với một tiểu tử đến nay vẫn chưa biết lai lịch kia có một loại cảm giác rất thoải mái, hắn không thích những người xa lạ luôn luôn rình rập hắn ở chung, cũng không muốn đối mặt với quá nhiều cái mặt nạ giả tạo xung quanh, chỉ có Viên Viên, hoàn toàn không hiểu được dưới tình huống này hắn đến tột cùng nên phân loại địa vị gì, hắn phát hiện mình hình như có cảm giác thích y ở bên cạnh mình.

Như vậy, hắn thật sự nên để y rời đi sao?

Mặc kệ hắn có nguyện ý thừa nhận hay không, hắn phải nhận thức một sự thực, đối mặt với từng ngày bình thần trôi qua, có lẽ thật sự đã chán nản.

“Đến! Ha ha xem này, ăn phi thường hảo á! Không hổ là thứ tốt lấy từ trong phòng thái tử, nơi hoàng cung quả nhiên đều là kinh hỉ* mà!” Viên Viên từ nơi nào đó lấy ra một chuỗi thứ ăn, cái đó vốn là một xâu mứt quả được gim trên cây trúc, hiện tại là một chuỗi đầy hoa quả màu cam mang theo mùi hương ngọt nồng đậm.

__kinh hỉ : kinh ngạc và vui vẻ.

Bởi vì trái cây đã đưa tới miệng, Thanh Trúc không thể không mở miệng cắn một khối, hoa quả ăn trong miệng đích xác thập phần mỹ vị giống như Viên Viên đã nói, hắn cho tới bây giờ chưa từng nếm qua trái cây ăn ngon như vậy, tuy rằng hắn thân là vương gia, nhưng trước khi có dinh thự không được coi trọng, đương kim hoàng đế tình đến hấp hối nhiều năm tại triều vẫn xem hắn là cái đinh trong mắt như trước, hơn nữa cá tính của hắn vốn không thích tranh giành thứ gì, danh vọng không nhiều, phủ Vương gia này tuy là nhà cửa xa hoa thanh lịch, nơi nơi tràn ngập vật phẩm xa xỉ, nhưng những thứ kia đều là khi hắn tiến vào ở mới có được, sau đó, cuộc sống của hắn cùng dân chúng bình thường không kém là bao nhiêu, ăn bình thường, vật liệu dùng để may mặc cũng là bình thường nhất trong cung.

Cho nên Viên Viên tuy rằng chỉ là tùy tiện từ trong cung thái tử lấy hoa quả, cũng đã làm cho hắn phát hiện vì cái gì có người nhiều người tham ăn như vậy.

6. Chương 3-2: Hạ

Nhưng! Đây cũng không phải trọng điểm!

“Người vào trong cung tìm thứ này à?” Trời? Lỡ tai hắn xảy ra vấn đề sao? Hắn có thể chấp nhận một tiểu tử ba tuổi đột nhiên biến thành thiếu niên, nhưng y có thể lấy được mấy thứ này từ trong hoàng cung cạnh chừng nghiêm nghị đi ra?

Viên Viên còn không hiểu mình đã phạm vào chuyện tốt gì, thẳng thắn mà gật gật đầu, một hơi cắn hết dưa và trái cây trên que trúc.

Ăn thật ngon! Ăn thật ngon! Thật sự ăn rất ngon!

Viên Viên vì đang ăn thức ăn không phát hiện cái móng mình xuất hiện cái đuôi vừa tròn vừa nhỏ, may mắn là ở phía sau, không để Thanh Trúc nhìn thấy cái cục lông tròn màu đen động ở trên vạt áo.

“Trước kia Bạch Hổ đại nhân đã nói với ta, nếu như không có tay nghề của Liệu Liệu đại nhân, như vậy rượu ngon nhất trên đời này khẳng định ở trong cung, quần áo cũng vậy, thức ăn cũng giống nhau, xem! Thật sự! Những người này thật sự đem đồ ăn tốt nhất đều cho cái hoàng đế gì đó, hoàng đế kia đã làm cái chuyện tốt gì, khiến mọi người đều đối hẩn tốt như vậy?”

Hoàng đế kia đã làm cái chuyện tốt gì?

“Rất đơn giản, hẩn chỉ cần giết ngàn vạn người, hoặc là nghĩ biện pháp dùng được độc chết huynh đệ của mình, bước lên vị trí cao nhất trên Kim Loan điện, như vậy là có thể làm cho mọi người đối hẩn tốt như vậy.” Kia là trả lời tùy ý, có thể nói là không hề suy nghĩ nhiều, nhưng hẩn không nghĩ tới lời của mình, nghe thế nào cũng như là tràn ngập hà khắc cùng châm chọc.

“Thanh Trúc?”

Đối với cách nói tràn ngập phê phán này, Viên Viên tuyệt không quen, yêu tộc không phải cái loại tộc đàn biết phê phán, phần lớn bọn họ đều là ngay thẳng, bởi vậy mới có thể thường thường bị người ta cười nhạo xưng là loại không có đầu óc, phản bội, yêu tộc cũng thường xuyên phản bác, nhân loại bất quá là một đám sinh vật tràn ngập tâm cơ.

Nhưng Viên Viên cũng không biết là Thanh Trúc lại nói ra những lời thực đáng sợ lại tràn ngập tâm cơ như vậy, thậm chí, y cảm thấy chính là bởi vì Thanh Trúc còn chưa thực sự chân chính lĩnh hội sự thâm trầm của nhân loại, bởi vậy hẩn mới có thể nói ra những lời mà có thể nghe ra hẩn đã từng bị tổn thương như thế, lộ ra một mặt yếu ớt kia của bản thân.

Thở dài, Thanh Trúc biết mình bắt đầu trước mặt Viên Viên lộ ra một mặt ngay cả mình cũng không biết, nhưng có lẽ là bởi vì trên người có một nửa huyết thống yêu tộc, đồng dạng cũng có sự thẳng thắn, bởi vậy cũng không quá quan tâm, dù sao thì Viên Viên, cũng không phải hoàng thân quốc thích ngay cả tên hẩn cũng không biết.

“Quên đi, Người dùng phương pháp gì vào cung điện của thái tử?” Đây mới là việc phải chất vấn.

“Yêu thuật trong miệng nhân loại, người lại không dạy ta võ công, ta chỉ có thể dùng yêu thuật độn thổ, người làm được không? Ngoạn vui lắm a! Lúc trước khi Liệu Liệu đại nhân mới vừa dạy ta pháp thuật này, ta cùng yêu tộc khác chơi đến quên trời đất, có đôi khi một người không cẩn thận từ trong đất chui lên, lại ngã chìm vào trong hồ, nếu tính sai toàn bộ phương hướng thì rất thê thảm.” Y không phải cố ý, nhưng đặc điểm lớn nhất của Viên Viên chính là thường xuyên sẽ đem một chuyện nói xong liền dính đến chỗ khác, kết quả Phương Phương chịu thua là bởi vì y nói quá nhiều chuyện.

Bởi vậy kế tiếp Thanh Trúc liền nghe y dạy làm thế nào để dùng thuật độn thổ.

Kỳ thật rất thú vị, nhất là khi nghe tới lần thứ ba Viên Viên thất bại, là thế nào chạy vào trong động của hai con dã hùnh*, vừa lúc thấy hai con hùnh đang cố gắng “Chế tạo” ra cục cưng của bọn họ, hai con hùnh kia dường như có linh thức, hiện tại đang cố gắng tu luyện thành hình, sau đó phi thường xấu hổ ghi hận việc Viên Viên nhìn lên bọn hẩn “chế tạo” cục cưng, mỗi một lần nhìn thấy Viên Viên, đều là bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi.

__hùnh:gấu

Hai người nói, không tự giác liền di chuyển đến cái đình nhỏ bên cạnh phòng bắt đầu hàn huyền, Viên Viên một bên vừa nói, một bên từ trên người lấy ra thức ăn đủ loại kiểu dáng, làm người ta hoài nghi y rốt cuộc là dùng phương pháp gì đem tất cả mấy thứ này đều nhét vào trong lòng đây?

Mặc dù là nói hai người nói, nhưng kỳ thật phần lớn đều là Viên Viên đang nói, Thanh Trúc nghe, ngẫu nhiên phát ra âm thanh đồng ý biểu đạt mình đang nghe.

Thanh Trúc thích nghe chuyện Viên Viên nghịch ngợm gây sự, lúc mình tuổi còn nhỏ, hẩn chưa bao giờ biết được nguyên lai tuổi thơ là chuyện thú vị cỡ nào, cho dù là cùng đồng bạn cãi nhau, đánh cho song phương mặt mũi bầm dập, rồi ngày hôm sau không cam lòng bị cha mẹ áp đi giải thích, kia đều là kỷ niệm đặc biệt,

bởi vì mặc kệ là vui vẻ hay là bi thương, đều so với cô đơn còn hảo hơn, ở trong thế giới cô đơn không có hi vọng ái ố, có đôi khi lại nhin không được tự hỏi mình, có phải đang tồn tại ở trong cái nơi phồn hoa này hay không.

“Nột! Muốn cùng nhau không?”

Thần kinh Viên Viên có đôi khi phi thường thô, nhưng có đôi khi lại so với ai khác còn tinh tế hơn, tuy rằng Thanh Trúc không cố ý che giấu, nhưng việc không đem cảm tình trong lòng lộ ra ngoài cũng đã thành thói quen, nhưng mà Viên Viên có thể cảm nhận được ý nghĩ của hắn, lần đầu tiên gặp mặt, y đã cảm thấy cần làm bạn với người nam nhân này.

“Cái gì?” Cách Viên Viên nói chuyện, trong khoảng thời gian ngắn Thanh Trúc không tiếp được.

“Cùng nhau chơi đùa a! Chúng ta cùng đi ra ngoài phủ Vương gia vui đùa một chút được không, lúc này chợ mới bắt đầu không bao lâu, chúng ta đi tới nơi đang náo nhiệt đó, vừa lúc hôm nay khách điểm kể chuyện Hồng Phất nữ như thế nào gặp gỡ Cầu Nhiêm Khách* ác! Ta thích nhất Cầu Nhiêm Khách, tuy rằng rất to lớn, nhưng tiêu sái như vậy, ta thật không hiểu Hồng Phất nữ vì cái gì không thích hắn chứ?” Nói nói lại lạc đề, chuyện này làm y bối rối vài ngày, còn bắt đầu chán ghét khách nhân lần kia ngồi cách y cái bàn, y chưa từng nghe qua chuyện này, nhưng khi nghe người ta kể, ghét nhất là có kẻ đem kết quả kể trước cho bạn bè nghe, lỗ tai mình lại thính, một chữ một chữ toàn bộ đều nghe không lọt chữ nào, làm cho y thiếu chút nữa đem chén trà thành cây trúc mà cắn.

_TBD: ta không biết chuyện hai người này, ai giúp dùm đi.

“Có lẽ là bởi vì râu của Lý Tịnh hay thứ gì khác.” Nhìn Viên Viên ngay cả vấn đề này cũng nghĩ nhiều như vậy, Thanh Trúc nhin không được bắt đầu đùa.

“Ít đến! A! Không cần nói sang chuyện khác, như thế nào? Chúng ta cùng đi chợ ngoạn đi?”

Người nói sang chuyện khác đến tột cùng là ai a?

“Ta không thể.” Thanh Trúc lắc đầu, hắn thấy ánh mặt trời theo khe hở lá trúc chiếu xuống, dừng ở trên mặt Viên Viên, làm cho hắn không tự giác vươn tay vì y che lại, không cho ánh mặt trời phá hủy đôi mắt đã đen nặng kia.

“Không thể? Là không thể? Không nghĩ? Hay là không muốn?”

”Đúng vậy không thể.” Thanh Trúc lắc đầu.”Ta không hiểu được người biến thân ra sao, từ truyện mà người nói, còn có phương thức, ta đoán có lẽ người cũng là yêu tộc, nhưng trên thực tế mặc kệ là yêu tộc hay là nửa yêu, đều không thể rời đi phủ Vương gia hoặc tiến vào nơi này, đó cũng là nguyên nhân ta phủ quyết chính mình.”

Tất cả mọi người đều nghĩ trong di chiếu của tiên đế có nói, ngay cả đương kim hoàng đế cũng không được động một cọng tóc gáy của Thanh Trúc, không ai có thể ở tiền vào phủ Vương gia nếu Thanh Trúc không muốn .. Những thứ này là tiên đế sủng ái con mình, bồi thường cho hắn vì không thể lên làm hoàng đế, khiến hắn có thể tránh phải đối mặt với tranh đoạt vương vị tàn khốc, nhưng mà, sự thật so với suy nghĩ của mọi người còn hắc ám hơn nhiều.

Nơi này, là một nhà giam, trước kia, năm đó chỉ dùng để nhốt mẫu thân khi chưa phải là phi tử, hiện giờ, là nhốt đứa con sớm đã bị vứt bỏ mấy chục năm.

Viên Viên không thích cảm giác bi thương, cho nên y biết rõ những lời này rất là tàn khốc, y lại vẫn như cũ tươi cười nhìn Thanh Trúc, sau đó hai tay đè nặng đôi mắt màu đen.

“Ta đích thật là yêu tộc ác! Yêu quái trong miệng của nhân loại, cùng mẫu thân ngươi là giống nhau ... Ân... Không quá giống nhau, bà ấy là trúc ta là hùng, là cái loài rất lớn, răng nanh lợi hại, bộ lông dày, móng vuốt bén nhọn cùng lực lượng cường đại!” Viên Viên mở lớn hai mắt, hình chớp mũi, lộ ra răng nanh, hai tay rời khỏi mắt giờ lên hai bên cao, mười ngón tay gấp khúc, bộ dáng gương nanh múa vuốt, sau đó từ trong cổ dùng lực rống lên một tiếng.

“Khụ!” Thanh Trúc bị nước miếng của mình làm cho sặc, xin tha thứ hắn thiếu sức tưởng tượng, hắn sống ở trong kinh thành cũng không có chân chính nhìn qua hùng, đại khái xem qua chỉ có từ trong thư cùng

tranh, nhưng tuyệt đối cùng bộ dáng thiếu niên trước mắt cố gắng giả hung hãn là cực kỳ không giống.

“Loại rất lớn rất lớn ?”

”Đúng vậy... A...” Mắt Viên Viên dạo qua một vòng, có chút chột dạ... Nếu lớn lên bình thường thì đúng là rất lớn , y không có nói láo.

“Răng nanh lợi hại ?”

“Răng nanh nguyên hình của ta thật sự rất lợi hại.” Phải không? Tuy rằng y vẫn duy trì bộ dáng ba tháng , nhưng hàm răng của y có dài ra , có thể gặm rất nhiều rất nhiều gây trúc ác!

“Bộ lông dày?” Thanh Trúc nhìn Viên Viên đang giương nanh múa vuốt, nhìn cái đuôi tròn màu đen phía sau y kia bởi vì công lực không đủ mà lòi ra, cố gắng chịu đựng không làm cho hai mắt của mình nhìn chằm chằm vào .

XCH : mới gặp đã nhìn môn người ta rồi =]].

TBD: nhìn hết toàn thân từ lâu rồi =]]]]

“Nguyên hình! Ta là nói nguyên hình của ta!”

“Móng vuốt bén nhọn cùng lực lượng cường đại?”

Thanh Trúc quả nhiên thấy cái miệng kia phồng lên như hân đã đoán trước, bộ dáng lòng đầy căm phẫn , nhưng đôi mắt đen kia lại cố tình đem một phần khí thế đó hoàn toàn đè thấp... Không! Phải nói là không thấy luôn.

Trong ánh mắt của hân, nhìn Viên Viên cho dù là bộ dáng thiếu niên vẫn chỉ đứng đến bả vai hân , hai cái răng nanh tuyết trắng không biết có phải hay không thích gặm gây trúc, tiểu răng nanh đặc biệt bén nhọn, nhưng hàm răng lại đặc biệt đều, tóc đen bóng, vừa nhiều vừa mỏng, thoát nhìn mềm nhẵn nhưng khi sờ lên lại có cảm giác mềm mại, đến mức mượt mà trơn bóng, các đốt ngón tay của hai tay còn xuất hiện tiểu xoáy, cánh tay thịt thịt , cùng cái đuôi tròn đen phía sau ra sức đóng đưa...

Kết luận, nếu nguyên hình Viên Viên thật là một con hùng, như vậy nhất định là một con hùng thực đáng yêu .

“Ai nha! Nguyên hình của ta như thế nào không phải trọng điểm, trọng điểm là ta là yêu tộc nhưng ta có thể đi vào phủ Vương gia!” Cảm giác được Thanh Trúc tựa hồ chưa bị lời mình thuyết phục, Viên Viên lại phát huy ra thần công nói sang chuyện khác, hơn nữa công lực cường hân đến có thể lợi dụng phương thức như thế đem trọng tâm câu chuyện chuyển thành đề tài thảo luận , y hy vọng Thanh Trúc không hạ một câu là “Nếu vậy người biến cho ta xem” .

Y không ghét nguyên hình mình ,mẫu thân y có khen y là hùng miêu xinh đẹp nhất trong phạm vi trăm dặm, có tóc mượt mà nhất , còn có bộ lông hắc bạch phân minh* , ánh mắt lớn nhất ... Điều kiện tiên quyết là.. Đặt cùng các đứa bé trai ba tháng tuổi để nói.

_hắc bạch phân minh: trắng đen rõ ràng, TBD:con Hồ thú kia cứ chừa ra cho ta chú thích hoài a !! Ta là beta, beta đó biết ko ? Ko có nghĩa vụ chi chú a.

“Người muốn nói đáp án cho ta?” Thanh Trúc từ đề tài thảo luận của y thay đổi đề tài, trong lòng đại khái đối với nguyên hình của Viên Viên hiểu rõ, tuyệt đối! Không giống y vừa mới hình dung.

“Hắc hắc! Đáp án là bởi vì ta không có yêu khí, Người không có cảm nhận được đúng không? Ở trong này sở dĩ hạn chế yêu tộc hoặc là nửa yêu ra vào, nhất định là cùng yêu khí có liên quan, bởi vì ta trên người không có yêu khí, cho nên ta có thể tiến vào, có thể đi ra ngoài.” Y thật sự là quá thông minh.

“Vậy người có biện pháp giải quyết?” Thanh Trúc phát hiện mình tựa hồ đối với Viên Viên , trong lòng có một loại cảm giác giống như là yêu thích, nhìn Viên Viên bởi vì nội dung đề tài mà thay đổi biểu tình trên mặt, làm cho hân rất khó quay lại cái cảm giác thân thể kỳ thật chỉ là cái bao không khí cho thể xác , hân có thể cảm nhận được chính mình không hề trống rỗng .

“Đương nhiên! Chính là... Chỉ sợ là phải chờ, ta là ăn Thiên Thiên quả đã chín mới tiêu trừ được yêu khí trên người, lúc này đây chờ Thiên Thiên quả chín cần thời gian đại khái là nửa năm, khi đó ta có thể cùng Thương Ưng đại nhân xin cho người một viên, kia là có thể tiêu trừ yêu khí trên người của người, có thể tự do ra vào phủ Vương gia này.” Viên Viên vui vẻ mà nói xong, nhưng mà nói xong rồi, y lại cảm thấy những lời này thực có bao nhiêu khiến người ta khổ sở, Thanh Trúc nói cái chỗ này hạn chế người có yêu khí ra vào, như vậy...

“Thanh Trúc... Người... Ở trong này bao lâu rồi?”

“Ba mươi năm? Bốn mươi năm? Ta không có tính qua.” Nhìn lá trúc xanh biếc đầy trời, Thanh Trúc không biết người bình thường hoặc là yêu tộc, đối một người bị hạn chế ở một chỗ còn sống có cảm giác gì, nhưng hẳn biết, nếu có một ngày, sống ở một địa phương nhỏ nhỏ, không ai muốn nói với người, cũng không ai muốn sống cùng với người, ngàn vạn lần đừng trách ngày hôm nay dài như vậy, bởi vì sẽ khiến người ta điên cuồng, bởi vậy tính tình liền trầm tĩnh, theo thói quen như vậy, liền trở nên càng ngày càng lạnh nhạt.

“Chưa từng có đi qua những nơi khác?” Viên Viên có điểm khổ sở, thời gian y hóa thành hình người cũng không quá ba mươi năm, ba mươi năm không nhiều lắm nhưng đủ để cho y hiểu biết nhiều hơn về thế giới này, có bao nhiêu mới lạ, mà Thanh Trúc, lại ở trong này ba mươi năm, mỗi ngày đều đối mặt với những người như vậy, nhìn cảnh vật như vậy, bầu trời như vậy.

“Có, hoàng cung, trước đây ta ở lại trong cung không lâu, cho đến khi mẫu thân ta qua đời, hẳn không muốn nhìn ta, liền ban cho ta nhà cửa mới thôi.”

“Người chưa bao giờ để ý qua ta, bởi vậy cần gì phải lo lắng có thể thấy ta hay không?” Ngày đó, thái giám một tay nắm tay hắn, một tay kia mang theo một cái tay nải nhỏ nhỏ, bên trong trừ bỏ vài bộ quần áo, cái gì đều không có, tuy rằng nửa yêu trưởng thành tương đối chậm, nhưng hẳn khi đó cũng đã gần hai mươi, cho thái giám nắm tay hắn, chỉ là sợ hắn chạy trốn, kia trong tay, cầm một lá bùa màu đỏ.

“Quả nhân* không cần người, nhưng nương người, mặt của người, muốn người sống ở nhà mà nương ngay đã từng sống, chính là hy vọng ngày quả nhân chết, cũng không muốn có cơ hội gặp lại.” Phụ hoàng hắn, mặc long bào, đội châu quan, nắm trong tay thiên hạ, dùng song mắt trống rỗng nhìn hắn, không có nửa phần tình cảm, ngay cả một tia hận thù cũng không có.

_Quả nhân: một cách xưng hô của vua.

Bắt đầu khi đó, nửa phần cảm giác hắn đối với cha của hắn cũng biến mất vô tung, từ nhỏ số lần gặp mặt đếm trên đầu ngón tay, không có cố gắng liên hệ thì tình cảm vốn cũng ít đi, sau này cho dù ngay cả bị quyết định con đường cuối cùng cho mình, hắn sẽ làm gì được ư?

Nhưng... Sự thật, dù tình cảm rất ít, câu nói đầu tiên của phụ thân, cũng đủ trình độ để cho hắn biết đau là cái dạng gì, mới có thể khiến người ta ngay cả hồi tưởng đều không muốn hồi tưởng.

7. Chương 4-1: Thượng

Thái hậu năm nay đã tám mươi, đối với một người có đứa con sáu mươi hai tuổi mà nói, tám mươi thực là một độ tuổi rất trẻ, năm nàng mười lăm tuổi rốt cục có cơ hội hạ tiên đế, mười sáu tuổi trở thành phi tử, sau năm ấy mười bảy tuổi sinh hạ long tử, ở trong mắt những phi tử khác xem ra, nàng bất quá là một nữ nhân may mắn, dù sao hậu cung ba nghìn giai nhân, có một số nữ nhân suốt một đời cũng chưa có cơ hội biết được cảm giác cùng trượng phu của mình sinh hoạt vợ chồng là dạng gì.

Nhưng thái hậu rất rõ ràng, nếu năm đó không có người đàn bà Thúc Trúc kia, có lẽ nàng sẽ thật là người may mắn trong miệng những người này.

“Có chuyện gì liền nói đi!”

Tuy rằng không phải sinh ở hoàng gia, nhưng nàng có hơn sáu mươi năm t ở trong này, thâm cung có thể lường ra hạng người gì, nàng nhìn thấy đã rất nhiều, tôn tử bé nhỏ này, chỉ sợ đang gặp nguy hiểm khi ngồi xuống cái vị trí kia, mới muốn tới nhìn cái lão nhân nàng đi.

“Phụ hoàng sửa di chiếu lệnh Thanh Trúc làm Nhiếp chính vương, chuyện này không thể, con nghĩ thái hậu hẳn là hiểu được có bao nhiêu nghiêm trọng.” Thái tử lộ ra biểu tình lo lắng quốc chính, đặc ý phát hiện khi thái hậu nghe thấy cái tên Thanh Trúc này, thần sắc trên mặt có chút biến hóa.

“Phụ hoàng người còn chưa đi, người đã biết di chiếu?” Thái hậu thần nhiên nhìn thái tử, tôn tử này của nàng, không phải một người tốt, thái tử đã lộ rõ bên trong của mình, nhưng so với phụ hoàng bọn họ, vẫn còn kém một mảng lớn, tiên đế càng khỏi phải nói là chưa bao giờ đem tình cảm bên trong lộ ra mặt.

“Này...” Thái tử ngón tay run lên một chút, muốn giải thích, lại phát hiện mở miệng bất quá cũng chỉ là ngụy biện, hẳn đích thật là trước khi hoàng đế còn chưa băng hà, đã biết trước nội dung di chiếu.

“Quên đi, ai gia không muốn quản nhiều, bản thân ta nghĩ vì cái gì phụ hoàng người rõ ràng lập người làm thái tử, rõ ràng cùng đại bá của người bất hòa, nguyên nhân gì vẫn muốn lập hẳn làm Nhiếp chính vương, cho dù bề hạ bệnh nặng, đối với hành vi cử chỉ của người hẳn vẫn như cũ đều xem ở trong mắt, người có tâm phúc, ngấm lại xem, ai ở trong cung trải qua những năm tháng lâu dài? Làm sao có thể không có người hơn người?”

Tay thái tử không chỉ run lên một chút, ngay cả tim cũng lãnh đến mức có chút đình chỉ, mồ hôi lạnh lều từ trán chảy ra, chậm rãi ở gương mặt chảy xuống.

“Bất quá, cho Thanh Trúc làm Nhiếp chính vương, đích thật là quá mức, dù có hồ đồ cũng phải nghĩ đến thân phận của Thanh Trúc, cho dù đứa nhỏ này vô năng, cũng không nên cho...” Không nên cho một đứa con của yêu quái có cơ hội cầm quyền, tâm đứa nhỏ này tồn tại là cái gì?

Suy nghĩ vấn đề này thoáng dừng lại, nàng không nhận thức con của mình cũng sẽ có thời điểm hồ đồ.

Nhưng mà thái tử không hiểu được giờ phút này thái hậu trong lòng suy nghĩ cái gì, vừa nhìn thấy nàng tựa hồ đang nghĩ tới cái gì đó, cho là mình nói đúng, lập tức giống như cây đậu, nhanh sét đánh mà bỏ đại não mà tiếp tục nói.

”Đúng vậy a! Thanh Trúc bất quá là một đứa nhỏ yêu quái sinh hạ, nếu để cho thần tử cùng dân chúng này biết, Nhiếp chính vương là yêu quái...”

“Câm miệng! Người là từ đâu nghe được chuyện này!” Âm thanh thái hậu so với ngày đông giá rét còn muốn rét lạnh hơn, đánh gãy thái tử, khiến hẳn quỳ gối trước mặt thái hậu, không hiểu được mình nói sai cái gì.

Ngụ xuẩn! Gian điệp trong cung rất nhiều, tưởng rằng tất cả đều nghe không được sao?

“Chuyện này người nói, ai gia sẽ xử lý, quản hảo hành vi của mình là tốt rồi.” Nếu hẳn ở trong này thuyết minh, từ hôm nay trở đi, chuyện tiên đế cùng yêu quái sinh một đứa nhỏ tuyệt đối sẽ rơi vào trong lỗ tai mỗi người đi.

Đúng vậy.”

Thái tử muốn hỏi thái hậu nên thế nào? Phải làm sao? Nhưng nhìn khuôn mặt đã muốn già nua suy yếu, lại vẫn như cũ tràn ngập tao nhã uy nghiêm, hẳn ngay cả một chút ý niệm phản kháng cũng không dám có, mau mau mà rời khỏi đại điện này, một mực thối lui đến ngoài điện, khi ánh mặt trời chiếu ở trên người, hẳn mới biết vừa nãy mình có bao nhiêu lãnh.

“Thái hậu đáp ứng rồi sao?” Lão thái giám một bên hầu hạ hẳn, ở bên cạnh hẳn nhẹ giọng hỏi.

Thái tử gật gật đầu... Chính là giờ này khắc này trong tim của hẳn, hoàn toàn không phải là lúc nên đặc ý. Cái lão bà kia!

Thời gian còn sống cũng không còn dài, xem người cuối cùng cười nhạo, rốt cuộc chính là ai!

“Ha ha ha! Ha ha! Động tác này hảo ngốc ác! Người xác định bắt đầu luyện võ thật là như vậy sao?”

Thị vệ ngoài cửa sau phủ Vương gia rất muốn tiến vào xem trong hoa viên đến tận cùng là xảy ra chuyện gì, như thế nào giống như nghe được âm thanh một tiểu tử cười đến phi thường lớn mà lại cường điệu? Bọn họ đều có thể tưởng tượng bộ dáng một đứa nhỏ nằm trên mặt đất ôm bụng một bên lăn một bên cười.

”Đúng vậy.”

Thanh Trúc vẫn rất ít nói, tuy rằng Viên Viên cứ thích buộc hẳn nhiều lời một chút, nhưng hẳn vẫn có biện pháp, chọn ra câu chữ ngắn gọn nhất gộp lại thành một ý tứ hoàn chỉnh, không phải là cố ý, mà là thói quen.

“Nguyên lai đại hiệp trong sách không phải như vậy, trước đây bọn họ cũng không có nói với ta đại hiệp muốn dùng tư thế này ngồi chồm hổm một canh giờ.”

Viên Viên cứ theo đuôi cộng thêm lăm nhăm niệm thần công, làm cho Thanh Trúc không thể nhịn được nữa liền đồng ý dạy võ công cho y, hôm nay là ngày đầu tiên y chính thức học võ, trước kia y đều là lợi dụng pháp thuật để kinh công, kỳ thật trong lĩnh vực võ học ở nhân loại, y tuyệt đối rất dở.

Trước khi theo đạo võ, Thanh Trúc vì biết trình độ của y, đặc biệt để y tự luyện chiêu thức võ công của mình, nhưng khi hẳn thấy một tiểu tử lần thành một cái vòng tròn, dùng tay chân ngăn ngừa, nơi đó chia chia, mặc kệ thấy thế nào cũng giống như là đang lăn trong bùn, hẳn quyết định bắt đầu lại từ đầu.

“Đại hiệp?”

“Đúng vậy! Đại hiệp, cái loại này ở trong chốn giang hồ bảo vệ chính nghĩa, bảo hộ kẻ yếu, giải cứu dân chúng ở trong nước sôi lửa bỏng, ta bình thường thích nhất ở khách điểm nghe những người đó kể lại, nghe bọn hắn nói chuyện xưa, có thể phát hiện, nguyên lai thế giới lớn như vậy, không phải chỉ có rừng trúc nhỏ nhỏ, không phải chỉ có cha mẹ sinh người dưỡng người, còn có rất nhiều người có lẽ cả đời cũng sẽ không có cơ hội gặp nhau, nhưng chuyện xưa của bọn hắn lại thường ở tâm anh hùng, bọn họ sẽ ở thời điểm người tịch mịch, làm bạn với người.” Viên Viên cảm nhận hai chữ ”đại hiệp” này, rất hoàn mỹ.

“Nghe hay lắm.” Nếu trên giang hồ thật sự có đại hiệp, hẳn nghĩ giang hồ trong miệng Viên Viên, tất nhiên là một chỗ rất thú vị, dù sao thánh nhân không phải bồi dưỡng dễ như vậy, mà ngay cả Khổng Tử cũng rất ít làm cái gì bảo vệ chính nghĩa, ra sức bảo vệ kẻ yếu.

“Người cũng hiểu được tốt lắm phải không?” Khó được có người đồng ý cách nói của y, Viên Viên vui vẻ mà vọt tới trước mặt hẳn, dùng hai mắt lấp lánh ánh sao nhìn Thanh Trúc.

Thanh Trúc quay về liếc y một cái, thản nhiên mà nói một câu.

“Trung bình tấn*.”

“A? Ác!” Ngay ra một lúc, lúc này mới nhớ tới mục tiêu ban đầu của mình, có điểm không tình nguyện phùng hai má mà đi trở về tiếp tục ngồi trung bình tấn.”Người không biết là để một đứa nhỏ ba tuổi ở dưới thái dương cực nóng phơi nắng, là một việc vô nhân đạo cỡ nào a.”

“Người có thể ngồi trung bình tấn lộ ra đôi mắt đen của người, ta không ngại.” Là chính y nói học võ phải bắt đầu từ thời thiếu niên, vì dễ dàng có trụ cột tốt, bởi vậy hay dùng bộ dáng búp bê ba tuổi này ngồi trung bình tấn.

“...” Cái trán hiện lên gân xanh, tiếp tục phùng hai má.

Y phát hiện luyện võ cùng y trong tưởng tượng không quá giống nhau, so với tu luyện yêu lực còn muốn khó hơn, đồng dạng đều là ngăn người, ẩn trong huyết động mát mẻ ngăn người so với đứng dưới nắng ngăn người hảo hơn.

“Thanh Trúc.” Y tĩnh không được nữa rồi!

“Có việc?”

“Người nghĩ làn da có thể phơi đen, kia lông có thể phơi đen hay không?”

“Chưa nghe nói qua.”

“Ác!” Y sợ nếu lông bị phơi đen, thời điểm trở về nhận thức người thân sẽ bị tộc nhân nghĩ là hắc hùng xâm lấn lãnh địa, sau đó y sẽ bị trưởng lão bá bá cùng bà bà đáng yêu cắn chết mất.

Ồ! Y không phải trúc! Không cần cắn y!

“Lông của ngươi là màu trắng?”

“Không phải, nghe nói toàn bộ hùng bạch ở phương Bắc mới có, ta là hắc bạch, là hùng tộc xinh đẹp nhất trên đời này.” Y rất cao ngạo a!

“Hắc bạch? Cổ hương ngươi ở nước Thục *?” Bộ dáng thiếu niên của Viên Viên, Thanh Trúc lập tức nhìn y mà nhớ tới một nơi rất kỳ dị ở trên bản đồ, nhìn không được giương mắt nhìn kỹ Viên Viên, phùng hai má, song cằm nâng lên tỏ vẻ đắc ý.

_nước Thục: thuộc tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc ngày nay

Giống! Phi thường giống!

“A? Ta có đề cập qua sao? Làm sao ngươi biết?”

Thanh Trúc vốn là phải hảo hảo uống một miệng trà, lại thiếu chút nữa bị câu hỏi của y làm cho sặc.

8. Chương 4-2: Hạ

Hỏi hẩn làm sao biết? Thấy đôi mắt vừa đen vừa thâm kia, lại nghe nói y là hùng tộc, nếu hẩn còn đoán không được, chỉ sợ căn bản sống không đến hiện tại, ngu ngốc.

“Nhìn ra được.” Thanh Trúc không muốn dă kích tự tin của y, hẩn dường như hy vọng Viên Viên luôn luôn mang vẻ mặt đắc ý, cho nên hẩn mới “Tránh nặng tìm nhẹ”.

“Hắc hắc! Thật vậy chăng?” Viên Viên cười ngượng ngùng gãi gãi đầu, y cảm thấy đó là một lời khen ngợi.

Trong mắt Thanh Trúc, kia nguyên bản không phải là một lời khen ngợi, không có ác ý gì, nhưng tuyệt đối không phải là một lời khen ngợi... Nhưng hẩn hiện đang nhìn bộ dáng ngây ngốc của Viên Viên, còn có khi cười rộ lên hai tiểu má lúm đồng tiền hai bên, hẩn không khỏi nghĩ, có lẽ, kia đích thật là một lời khen ngợi.

“Thật sự.” Y đích thật là hùng xinh đẹp nhất trên đời này.

Vươn tay về phía trước, sờ sờ cái đầu nho nhỏ của Viên Viên, nhưng, trong nháy mắt, một chút dao động nho nhỏ vừa rồi, cơ hồ sắp biến mất vô tung vô ảnh...

“Viên Viên.”

“Cái gì?” Khuôn mặt đáng yêu cười mị mị vô cùng vui vẻ.

“Ngươi nhất định phải dùng dáng người này luyện công sao?” Đối với một hùng yêu đáng người như tiểu tử ba tuổi động tâm, khiến hẩn cảm thấy mình thực đáng sợ. (TBD: “số..tà” shota thui mừi)

“Vì cái gì không thể, nghe nói lúc nhỏ tuổi bắt đầu luyện công tương lai phát triển sẽ tốt hơn...” Viên Viên khó hiểu, ngẩng đầu chuẩn bị bắt đầu một lần nữa giải thích tri thức võ học trước kia y học được, mặc kệ là ai nói cho hẩn biết làm như thế nào tốt nhất, nhưng, khi y phát hiện đầu mình ngẩng chín mươi độ mới hoàn toàn nhìn được cằm Thanh Trúc, hẩn rốt cục hiểu được điều khiến Thanh Trúc phức tạp là cái gì.

Ai! Còn nhỏ mà nói lời quá riet lý, quả nhiên chưa có sức thuyết phục.

Thân thể nho nhỏ rất nhanh trừu dài, liền cởi quần thay áo, khiến Thanh Trúc mỉm cười, đỡ bờ vai của y, để y có thể thuận lợi mặc quần áo tử tế, không cần tại chỗ gọi tới gọi lui chút nữa té ngã, bả vai trong tay nhiệt độ ấm nóng, so với mình ấm áp hơn nhiều, có lẽ là bởi vì trúc cùng hùng nguyên bản là hai loại chủng tộc hoàn toàn không đồng dạng, cho nên mới có nhiệt độ cơ thể sai biệt lớn như thế, nhưng ở trong đầu

của hắn tựa như có âm thanh tự nói với mình, có lẽ, bởi vì Viên Viên khiến hắn cảm giác âm áp từ trước tới nay hoàn toàn chưa từng có .

Mặc dù là y sống chết bám lấy hắn, không ba thì năm chạy ra ngoài vơ vét thức ăn, ngoài miệng thì nói là muốn dùng hiếu kính sư phó, trên thực tế là kéo hắn bồi mình cùng ăn uống, mỗi khắc mỗi giờ và mỗi ngày đều tràn ngập thân ảnh của y, cho dù như vậy có điểm phiền, nhưng... Kỳ thật một chút phiền kia, cũng là một loại âm áp khác, không chân chính thử quá ,con người vĩnh viễn sẽ không biết kỳ thật phiền toái cùng âm áp cũng có thể để ở trong lòng.

“Ta thích người như vậy nói với ta .” Thanh Trúc vuốt nhẹ đầu của y.

Bộ dáng thiếu niên của Viên Viên thân cao so với Thanh Trúc thấp hơn nữa cái đầu, muốn ngẩng đầu nói chuyện, nhưng lại càng tới gần khuôn mặt của Thanh Trúc một ít, làm cho y có thể rõ ràng nhìn thấy mỗi một tác da thịt trên khuôn mặt của Thanh Trúc, còn có gần như vậy mới có thể phát hiện bộ lông so với chính mình thô cứng không ít, khoảng cách như vậy , sẽ làm tim y đập thành thịch thịch nhanh hơn .

“Ta... Ta cũng thích như vậy nói với người .” Y cảm thấy âm thanh của y nghe trong lỗ tai có điểm không giống chính mình , làm cho y hoài nghi mình rốt cuộc có nói gì hay không, nếu không phải cảm xúc trong hai mắt Thanh Trúc nhìn mình biến hóa rất nhiều nhắc nhở y, hắn đang nghe chính mình nói , chỉ sợ y còn rất muốn lặp lại vài lần thẳng đến khi xác định mình có nói gì đó.

“Vậy là tốt rồi, còn muốn luyện võ không?” Thời gian ở dưới thái dương phơi nắng mới một chút thôi, mặt Viên Viên đã muốn hồng giống như là sắp xuất huyết đến nơi rồi, Thanh Trúc nhìn không được đưa tay lên che lại khuôn mặt nóng như lửa kia, sợ y thật sự không cẩn thận sẽ phơi thành tiểu hắc hùng.

Hiện trường căn bản không có người có thể nhắc nhở bọn họ, biểu tình cùng động tác hai người bọn họ giờ phút này có bao nhiêu mờ ám.

“Đương nhiên! Đây chính là nguyện vọng đã lâu của ta, người không được đổi ý.” Rất sợ Thanh Trúc sẽ quên đáp ứng chuyện của mình, Viên Viên một lần nữa nắm tay lại quyết tâm.

“... Sẽ không.”

Hắn chưa từng hứa hẹn với ai cái gì, đương nhiên cũng chưa từng đổi ý, chính là hắn lại rõ ràng, đối với hứa hẹn của Viên Viên , tuy rằng đơn giản nhỏ nhất không đáng kể, hắn lại để ở trong lòng, không bỏ quên cũng không hối hận.

“Ân! Ta tin tưởng người, chúng ta về sau cùng nhau làm đại hiệp, nửa năm sau ta luyện thành khinh công, người ăn Thiên Thiên quả, chúng ta cùng nhau rời đi nơi này làm đại hiệp.”

Thanh Trúc không nhớ rõ hắn có nói quá mình muốn làm đại hiệp, bất quá hắn không đem giấc mộng này của Viên Viên gạt bỏ, hưởng hồ, nếu thật sự có thể rời đi nơi này, hắn cũng không biết mình nên làm cái gì, có lẽ làm đại hiệp, là một chủ ý không tồi .

“Hảo, nhưng là, người cho rằng trong nửa năm là có thể luyện thành khinh công sao?” Đây mới là vấn đề lớn nhất.

“Không được sao?”

“Không thể.” Trả lời như đinh đóng cột, có thể luyện thành khinh công trong nửa năm, nếu lấy bộ dáng ba tác của Viên Viên , đại khái chỉ có thể chạy trốn so với tiểu hài tử năm tuổi nhanh hơn một chút.

“A? Chính là thuyết thư tiên sinh đều là nói như vậy , diễn viên gặp được như là sư phụ giống như thần tiên , vì báo thù, quyết chí tự cường*, bởi vì tư chất so với người bình thường còn tốt hơn , khiến hắn trong năm ngày liền đả thông kinh mạch, sau đó có hầu tử dẫn hắn đi tìm bảo vật trong sơn động , công lực sau khi ăn, ở ngoài dự liệu sư phó, nhanh chóng luyện thành thần công, trong vài năm liền thành thiên hạ vô địch, ta nghĩ khinh công là cơ bản nhất , hắn là vài tháng không thành vấn đề đi.”

*quyết chí tự cường: ý đây là tự vươn lên.

“Đó là chuyện kể cho tiểu hài tử nghe .” Lại như đinh đóng cột mà đánh vỡ giấc mộng trong lòng Viên Viên.

“A?” Bả vai rũ xuống.” Kia phải bao lâu mới có thể luyện thành khinh công?”

“Nếu là Thê Vân Tung của Võ Đang, có lẽ chỉ cần một năm, nhảy qua mặt tường hăn là không thành vấn đề.”

“Kia ở trên nóc nhà nhảy thì sao?”

“Có thể sẽ ngã chết, hoặc là rơi vào bên trong.”

Viên Viên tưởng tượng thấy mình ngã vào bên trong, biến trở về nguyên hình bị loại người bắt làm hùng trưởng liệu lý*, cuối cùng là cảnh tượng bị ăn.

*hùng trưởng liệu lý: món ăn chân gấu a =]]

Trời ạ! Kia thật là đáng sợ!

“Ô! Đây không phải là đại hiệp.” Hé ra cái miệng nhỏ nhắn cùng cả bả vai rũ xuống, Thanh Trúc còn đang tìm cách như thế nào an ủi y, người kia liền tự mình đi tới trên người Thanh Trúc, giống như sủng vật bám lấy, bộ dáng thực đáng thương mà đem mặt mình chôn ở cổ Thanh Trúc.

Thanh Trúc không có thói quen cùng loại thú yêu tộc ở chung, hơn nữa chính mình lại là nửa yêu sống ở trong xã hội nhân loại, bởi vậy không rõ bọn họ dù biến đổi thành hình dạng gì, vẫn như cũ không đổi được thiên tính, thời điểm Viên Viên ủ rũ, liền thích đi tìm đồ vật này nọ, chính là trước kia y đều là ở trên người bọn Phương Phương hoặc là Thương Huyền, lấy dáng vẻ ba, bốn tuổi, mà không phải giống bộ dáng thiếu niên giờ khắc này, kia làm cho Thanh Trúc phải tốn nhiều khí lực đem người ôm chặt mới không tuột xuống, may mắn thể trọng Viên Viên nhẹ, Thanh Trúc lại là nửa yêu võ công cao cường, bằng không muốn nhẹ nhàng mà ôm như vậy, thật là một cái vấn đề khó khăn không nhỏ.

Bất quá, từ sức nặng trong tay cảm thấy, Thanh Trúc càng thêm khẳng định hùng trong lòng này tuyệt đối không lớn, cho dù biến thành bộ dáng nhân loại, thể trọng tựa hồ vẫn là như vậy, đại khái chỉ có sức nặng em bé bảy tuổi mà thôi, bộ dáng thiếu niên sức nặng chỉ có như vậy, hăn lại hiểu kỳ muốn nhìn bộ dáng Viên Viên vốn nên có.

Nhưng không phải hiện tại, xem thiếu niên trong lòng hoàn toàn không có tự giác tư thái chính mình có bao nhiêu bất nhã, Thanh Trúc hơi hơi thở dài, xoay người ôm lấy y hướng trong phòng đi, xem cái dạng này, đại khái ngồi trung bình tấn này cũng không nổi nữa, đừng phớt nắng phá hủy y, nếu thật sự biến thành tiểu hắc hùng, vậy nên làm cái gì hảo bây giờ.

“Có muốn ăn chút hoa cao hay không?” Thời gian ở chung không lâu lắm, trong mấy ngày này cũng đủ để hăn hiểu được nhược điểm lớn nhất của tiểu hùng trong lòng là cái gì.

Tiểu tử ở trong lòng nguyên bản vẫn luôn ảo não, hơi dừng lại một chút, Thanh Trúc có thể cảm giác được kia lông mi thật dài lay động, chạm vào da thịt của mình, rõ ràng một đôi mắt đen lúng liếng trong lòng kia, khẳng định vừa mới phát sáng lên.

“... Muốn, ta còn muốn cao lạnh.” Âm thanh rầu rĩ vang lên, Viên Viên cảm thấy chính mình cần thức ăn nhiều một chút, mới có thể tiêu trừ được sự thật tàn khốc trong lòng y vừa mới nhận thức mà sinh ra ảo não.

“Hảo, còn có cao lương.”

“Ta muốn một thứ trong phòng thái tử điện hạ.” Y lần trước trộm một mâm trở về, cùng Thanh Trúc ăn rất cao hứng, chính là thời điểm cao lương rời đi, phía sau truyền đến âm thanh tên giám sát kêu thực chói tai.

“Ngươi a! Như thế nào lại thích lấy thức ăn của thái tử?”

“Bởi vì trong cung đồ hăn ăn tốt nhất.” Nơi ở của hoàng đế gì gì đó, tất cả đều là mùi vị thuốc đông y, cái gì ăn cũng vô vị, không hề xa xỉ bằng con hăn.

Theo lời Viên Viên nói, khiến suy nghĩ của Thanh Trúc hơi dừng lại, đột nhiên, hăn tựa hồ có điểm minh bạch ra nguyên nhân trước kia thái tử điện hạ xông đến ... Chính là, hăn không rõ vì cái gì. Nếu ý nghĩ của hăn là chính xác, hăn không rõ cái người kia cho tới nay đều hận mình, làm sao có thể lúc bệnh tình nguy kịch ngược lại thay đổi tâm ý.

Không rời đi vương phủ, không có nghĩa là hắn hoàn toàn không hiểu thế sự, xem qua nhiều sách, tâm tư của hắn có đôi khi so với Viên Viên còn hiểu nhân loại hơn kia, bởi vậy không có gốc đến độ tưởng tượng một người tàn khốc trước khi chết trong nháy mắt trở nên lương thiện... Chính là với tính cách không thích tốn nhiều tâm tư để suy nghĩ của hắn, chỉ sợ muốn biết rõ ý nghĩ đệ đệ này của hắn, có lẽ suốt đời cũng khó biết được.

9. Chương 5

Trong rừng trúc sâu thẳm, trước khi xuất môn xử lý một chút sự tình, Thương Huyền hiện tại vừa lúc về nhà, muốn hảo hảo nhìn tiểu hùng vừa thích gây rắc rối vừa tham ăn kia một chút, vì thế tìm một chút thời gian qua đó thăm, không nghĩ tới đi một vòng ở trong rừng trúc, vẫn không phát hiện cái thân ảnh nhỏ nhỏ kia, mà ngay cả hồ nước bình thường y thích ngồi chồm hổm thở dài nhất, cũng không nhìn thấy tiểu Viên.

“Phương Phương, Viên Viên đâu rồi?” Đang lo lắng có nên hay không lấy mùi thức ăn gì ngon ngon dùng làm mồi, vừa vặn nhìn thấy thân ảnh Phương Phương đi tới gần hắn.

“Thương Huyền đại nhân, Viên Viên y lại chuẩn xuống núi rồi, tính ngày hôm nay vừa lúc là ngày thứ hai mươi, đại nhân có chuyện tìm y?”

“Không có việc gì, ta chỉ là đến xem y mà thôi, nhưng người thân là huynh trưởng, nên hảo hảo nhìn huynh đệngươi, đừng để y luôn hưởng nơi của nhân loại đi, tuy rằng y đã ăn Thiên Thiên quả nên trên người không có yêu khí, không dễ dàng bị người khác phát hiện, nhưng kia cũng không có nghĩa là không nhận ra, đặc biệt là tu hành của y vẫn còn yếu, không cẩn thận sẽ biến trở về nguyên hình, nếu là bị loài người bắt giữ, đến lúc đó hối hận không kịp.” Thương Huyền vẫn không thích loài người, dù sao thân sinh mẫu thân của hắn là bị loài người hại chết, mà Tuyết Sắc dường dực hắn, năm đó cũng thiếu chút nữa là vì nhân loại mà chết, bởi vậy so với Tuyết Sắc không có tâm cơ hoặc là phụ thân Thương Ứng xem tân nhân gian ngàn vạn năm đến thoải mái, tâm hắn đối với nhân loại càng không thể dễ dàng tha thứ.

Quan niệm của hắn ảnh hưởng tới Phương Phương, nhưng có lẽ là Viên Viên ăn trúng khẩu thủy của Tuyết Sắc, ở điểm này cơ hồ hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng đến.

khẩu thủy: nước miếng.

”Đúng vậy, nhưng đại nhân cũng rõ ràng tính cách của Viên Viên, ta không thể lúc nào cũng nhìn y được.” Phương Phương không phải không quan tâm Viên Viên, nhưng cho dù là huynh đệ, cũng không thể suốt ngày dính ở bên nhau, hơn nữa hắn hy vọng Viên Viên được vui vẻ, điểm này yêu vương đại nhân cũng nhận thức, cho nên khi Viên Viên luôn ở cạnh hắn tu hành rốt cục không chịu nổi nhàm chán, để y ra ngoài một chút, chờ thêm một thời gian ngắn đưa y trở về là tốt rồi.

Thương Huyền gật gật đầu, nghĩ tới gần đây khi hắn đến gần kinh thành của nhân loại, một ít tiểu yêu nói với hắn.

“Ta xem ngươi nên dẫn y trở về đi, nhân gian gần đây đang rất hỗn loạn, ta lo lắng y sẽ gặp nguy hiểm.”

Xã hội của nhân loại, cơ hồ cách một trăm năm sẽ có một ít hỗn loạn, yêu tộc bọn họ cũng đã thành thói quen, cho nên mỗi lần thời điểm này đến, bọn họ sẽ thông báo cho nhau, miễn cho có ai đi vào trong sự hỗn loạn của nhân loại.

”Đúng vậy, ta lập tức phải đi tìm y, chuyện hỗn loạn lúc này là gì? Người tu chân lại muốn săn bắt yêu tộc sao?” Lần trước hai vị yêu vương ra tay, thời điểm lúc đó nhân loại cùng yêu tộc có thể xem như là hòa nhả, tất cả mọi người đoán lúc nào thì sẽ bắt đầu phân tranh.

“Không, là hoàng thất của nhân loại đang hỗn loạn, một đám người đáng thương.”

Thương Huyền đến bây giờ vẫn như cũ đối với chế độ giai cấp xã hội của nhân loại không thể lý giải được, ở trong yêu tộc, người mạnh nhất là vua, căn bản không có cái gì hảo để tranh giành, hơn nữa nhìn phụ thân của hắn cùng tẩu thú yêu vương Bạch Hổ đại nhân, mặc kệ là ai, đều tuyệt không để ý cái vị trí kia, thậm chí nếu có thể tránh xa liền tránh xa, những người đó không hiểu là tranh cái gì, vẫn là yêu tộc đơn giản hơn, thật sự muốn làm kẻ bề trên, cố gắng tu luyện để bản lĩnh càng mạnh hơn bây giờ.

“Mặt khác, này cho ngươi, gần đây cha ta mới vừa luyện xong một ít đan dược, có thể ở thời điểm nguy cấp sử dụng, một lọ là của ngươi, một bình khác cho Viên Viên.”

“Cảm ơn đại nhân, ta đây phải đi đem Viên Viên mang về.”

Thương Huyền gật gật đầu, xoay người lại, Phương Phương liền thấy một con phi ưng trên không trung nhanh chóng bay đi xa.

Nắm chặt hai cái bình nhỏ trong tay, có đôi khi hắn thật sự cảm thấy nên cảm tạ năm đó Viên Viên tham ăn, nếu không phải Viên Viên bởi vì tham ăn ăn trái cây của Tuyết Sắc đại nhân, chỉ sợ hai huynh đệ bọn họ sớm đã không biết đi tới nơi nào, nào có thể ở trong yêu tộc còn được chiếu cố đặc biệt.

Nghĩ đến khuôn mặt bướng bỉnh của Viên Viên, hắn nhin không được nở nụ cười, có một huynh đệ như vậy, kỳ thật, hắn thật sự rất cao hứng, qua nhiều năm như vậy, hắn thủy chung chưa từng oán giận Viên Viên là nguyên nhân gây ra rắc rối.

“Thanh Trúc! Thanh Trúc! Cháu ngươi lại tới nữa kia!”

Hiện tại số người thị vệ cùng hạ nhân trong phủ Vương gia cực ít đều biết hiện tại trong phủ có một tiểu tử cùng một thiếu niên, vì vậy tuy rằng một tiểu tử ở trên hành lang dài chạy như điên là một chuyện rất kỳ quái, hơn nữa cái loại đầu đi phía trước này, làm cho người ta thực lo lắng y có thể mất trọng tâm, phương thức trực tiếp chúi đầu mà chạy này lại chọc người chú mục, nhưng tất cả mọi người không nói nhiều lời, trở mặt nhìn tiểu tử không biết từ đâu chui ra này, một đường hô to gọi nhỏ, sau đó lại vọt vào trong phòng ngủ Vương gia.

“Ngươi là nói thái tử?”

“Trừ hắn ra còn ai vào đây!” Thở hồng hộc.

Thanh Trúc nhìn y chạy đều chảy ra mồ hôi, từ trong một bên tủ treo quần áo cầm khăn mặt đi tới, trực tiếp ở trên khuôn mặt ướt mà nhỏ nhần kia, từ cằm tới đỉnh đầu, cẩn thận chà lau.

“Ngươi lại từ tấm cung của hắn lấy đồ vật này nọ để ăn?” Kỳ thật nói muốn trộm, bất quá Thanh Trúc đã bị một con hùng miêu làm thay đổi, đối với hành vi của Viên Viên, hắn chưa bao giờ trách tên trộm này.

“Ân! Làm sao ngươi biết?” Hắn vừa nãy có nói sao?

“Rất khó đoán không ra.”

Tuy rằng Viên Viên vừa mới hô cháu hắn lại tới, bất quá hắn không ra khỏi vương phủ, cũng không có nghĩa là hắn đối với chuyện xảy ra ở xung quanh vương phủ hoàn toàn không biết gì cả, hắn cũng không có cảm giác được có ai tới gần vương phủ, cho nên thực dễ dàng liền đoán được tám phần lại là tiểu tử này vào tấm cung tìm thức ăn, vừa vặn nghe thấy cái tin tức này, lúc này mới bị kích động mà ngay cả thức ăn cũng không lấy, bỏ chạy trở về báo tin cho hắn.

“Ác? Có muốn ăn hay không?” Cảm giác được mồ hôi trên người đều được Thanh Trúc lau khô, Viên Viên từ trong lòng ngực lại lấy ra một túi bánh bao còn nóng hổi.

“...”

Thanh Trúc hiện tại mới biết được, điều hắn vừa mới đoán cũng không hề chính xác, tiểu gia hỏa này cũng không phải bởi vì hưng phấn liền quên thức ăn, hắn sớm nên nghĩ đến.

“Không, ngươi ăn là tốt rồi, ta không đói bụng.” Cho dù chính là nửa yêu, nhưng yêu tộc tinh quái cũng không cần ăn cơm, hắn thân là một nửa trúc yêu, đối thức ăn không có ưa thích nhiều, cũng không thường có cảm giác đói bụng.

Viên Viên lập tức gật gù đầu, vui vẻ mà ngồi ở trên đùi hần ăn , ăn đến ăn ngon , rất nhanh cắn xuống một miếng, đưa tới bên miệng Thanh Trúc , y biết Thanh Trúc cũng không đặc biệt thích ăn, khiến người ta nghĩ Thanh Trúc đối với thức ăn không có nửa phần yêu cầu, nhưng y lại biết, Thanh Trúc cũng thích ăn ngon ngon gì đó, đồng dạng ăn được cái gì đó ngon thì tâm tình cũng tốt.

“Bọn họ nói đã nắm được nhược điểm của ngươi, giống như muốn từ thân phận nửa yêu của ngươi xuống tay.” Y vừa nghe liền biết không phải chuyện tốt, cho nên vội vàng trở về trước cùng Thanh Trúc nói một tiếng, để Thanh Trúc có thể chuẩn bị, tốt nhất có thể đem những tên kia bị giết đến hoa rơi nước chảy bỏ đi bỏ lại trên đất.

“Nửa yêu? Đây chính là sỉ nhục của hoàng thất , đều đã giấu diếm nhiều năm như vậy , hần là không đến mức muốn vạch trần như vậy...”

“Cái gì sỉ nhục, là vinh hạnh , Thương Huyền thường xuyên nói, yêu quái chúng ta thời gian sống so với nhân loại dài hơn, tâm tính không giống như những người gian trá, theo pháp quy thiên nhiên mà sống, tuy rằng trong lúc săn bắt sẽ tàn sát thiên địch , nhưng cũng tuyệt đối không giết người cùng tộc, mặc kệ là thân thể, hay là phẩm đức của nhân loại, yêu tộc chúng ta so với những người này tốt hơn nhiều, ví dụ tốt nhất của yêu tộc đối bại chính là , do đi theo loài người lâu năm, quan niệm này thay đổi, đó cũng là lý do tất cả mọi người không thích ta đi tới nhân loại , sợ ta sẽ bị nhân loại bắt đi, nhưng ta thông minh như vậy làm sao có thể bắt được, cho nên, có thể cùng yêu tộc sinh hạ hài tử, kia chính là vinh hạnh của nhân loại a!”

Y tuyệt không thích ngữ khí sỉ nhục của Thanh Trúc như vậy , tuy rằng sau khi hần nói những lời này, mình không cần thiết hoàn toàn gật gù, là dựa theo nguyên văn Thương Huyền lặp lại, nhưng y cảm thấy được, trời cho bọn họ sinh mệnh, đều có ý nghĩa tồn tại, hơn nữa Thanh Trúc chưa bao giờ làm chuyện xấu, còn bị phụ thân cùng huynh đệ hần chán ghét nhất tại cái chỗ này, qua nhiều năm như vậy không có làm việc gì xấu, thì biết bản tính Thanh Trúc có bao nhiêu hảo, cho nên Thanh Trúc nên được tán thưởng , không phải là vũ nhục mình.

Thanh Trúc nghe Viên Viên nói đúng lý hợp tình , hần chưa bao giờ hiểu được nguyên lai quan niệm còn có thể nghĩ như vậy, tuy rằng hần là nửa yêu, nhưng bởi vì hần là nghiệt chủng mẫu thân nàng hận sinh hạ, ngay cả gặp đều không muốn gặp, cho tới bây giờ chưa từng dạy hần cái gì.

Tri thức cùng học vấn của hần đều từ trên người thái giám cùng cung nữ học được, sau này là tự bản thân học , sách trong hoàng cung cùng vương phủ rất nhiều, bởi hần qua những năm tháng lâu dài, nhưng mặc kệ là thái giám cung nữ, hay là một chút sách học kia, tư tưởng đều chỉ có nơi nhân loại kia. Mặc dù trong lòng đã từng có nghi vấn, nghĩ rằng lý luận này có lẽ là sai, hiện giờ nghe Viên Viên nói, lại có một loại cảm giác thông suốt, nhất là Viên Viên tuy rằng không phải một thuyết khách* tốt, nhưng là một thuyết khách khiến người khác động lòng, bởi vì mỗi người đều có thể từ trong mắt của y nhìn thấy, khi y nói những lời này , sâu trong con người cái loại ý tưởng bình dị không hề phân biệt giai cấp.

*thuyết khách: người thuyết phục

“Cám ơn ngươi.”

“Không có gì, ta thật sự cảm thấy như vậy, Thanh Trúc, tuy rằng bị giam ở trong này, nhưng ta cuối cùng nghĩ, nguyên nhân ngươi có thể kiên trì ,có lẽ là bởi vì trong lòng của ngươi rõ ràng , mình còn sống chắc chắn có ý nghĩa, sau đó nhìn năm tháng thay đổi, chờ đợi một ngày nào đó ...” Viên Viên xoay người, ngửa đầu nhìn Thanh Trúc, đem hai tay đặt ở trên ngực hần, tựa như là thì thào.

Mỗi một ngày, y nhìn Thanh Trúc, đều hỏi mình tại sao?

Vì cái gì trải qua năm tháng dài như vậy , Thanh Trúc có thể chịu được tịch mịch mà không phát cuồng?

Nếu đổi thành mình, chỉ sợ lòng toàn thân đều bị mình phiền muộn mà rụng hết, nhưng Thanh Trúc không có, tính cách của hần trở nên trầm tĩnh so với người bình thường còn muốn hơn, chịu đựng được việc mà người khác không thể chịu được.

Phương Phương cũng rất có kiên nhẫn, nhưng hần với Thanh Trúc, còn kém rất xa rất xa , bởi vì mỗi một lần Phương Phương nhìn y than thở, nghe y nói về sự tình gần đây nghe được, ngay từ đầu luôn rất kiên

nhấn, nhưng không bao lâu, nghe không được việc mình muốn nghe, người tuy rằng còn ở đây, tâm hấn lại sớm không biết chạy đi đâu.

Mà Liệu Liệu đại nhân, tuy rằng kiên nhẫn kinh người, bất quá tính cách quá mức ôn hòa, lại có cảm giác đang cùng đầu gỗ nói chuyện, người có biết đầu gỗ nghe được, nhưng ngàn vạn lần đừng hy vọng hấn sẽ đáp lại người hoặc điên cùng người, nói chuyện với Liệu Liệu, cho tới bây giờ đều chỉ có Bạch Hồ đại nhân mà thôi.

Mọi người cùng yêu trong tộc y biết, cũng chỉ có Thanh Trúc, cho dù ngay từ đầu miệng nói không muốn nghe, nhưng chỉ cần y mở miệng nói, hấn nhất định sẽ kiên nhẫn nghe hết, còn thật sự đối với những lời mà người khác cho rằng điên nói điên ngữ này sau đó nhớ ở trong lòng, hoặc là cùng nói với người, cho người cảm giác được coi trọng.

Y thích Thanh Trúc như vậy, rất thích, rất thích...

Cảm giác được lực đạo Viên Viên thân thủ ôm lấy, đầu óc Thanh Trúc đều là lời Viên Viên vừa mới nói với hấn...

Nguyên nhân người có thể kiên trì, có lẽ là bởi vì trong lòng của người rõ ràng, mình còn sống chắc chắn có ý nghĩa, sau đó nhìn năm tháng thay đổi, chờ đợi một ngày nào đó...

Là thế này phải không?

Hấn không biết nguyên nhân tại sao mình vẫn kiên trì, nhưng nghe Viên Viên nói như vậy, trong lòng loáng thoáng có một âm thanh tự nói với mình, đúng vậy, một ngày nào đó, sẽ có một ngày như vậy, hết thảy sẽ thay đổi...

Nếu như mình thật sự giống như Viên Viên nói, khiến hấn cảm thấy, mình kiên cường như vậy, kỳ thật cũng có thể để người khác cảm nhận được, hấn thích mình trong miệng Viên Viên hình dung, cho hấn biết kỳ thật mình không hề kém.

“Viên Viên muốn nghe chuyện không?”

“Hảo!” Viên Viên đầu tiên là không chút do dự đáp ứng, sau đó đầu xoay một chút lại nhin không được hỏi.”Là chuyện gì? Chuyện đại hiệp?”

Thanh Trúc lắc đầu, có điểm không biết làm sao mà néo néo khuôn mặt tròn kia, bộ dáng này của Viên Viên kỳ thật phi thường đáng yêu, trách không được tiểu hài tử xinh đẹp này luôn khiến người khác yêu thương, hấn hiện tại thật muốn ôm một chút.

“Không phải chuyện đại hiệp, là chuyện về một nửa yêu.”

Viên Viên thông minh, lập tức biết Thanh Trúc muốn nói cái gì, đôi mắt liền tập trung, khiến Thanh Trúc cảm giác vô hạn uất ức, kể đoạn mở đầu cái chuyện kia, tựa hồ cũng không khó chịu nữa.

“Thật lâu thật lâu trước kia...”

“Bao lâu?”

“Không nhớ rõ.”

“Ác!” Cái miệng nhỏ nhắn đỏ đô, y vẫn là không nghe được tuổi của Thanh Trúc.”Tiếp tục nói đi!”

” Thời điểm vương triều này vừa bắt đầu không lâu...”

Hấn, Thanh Trúc, bộ dáng hiện tại khá giống mẫu thân trúc yêu, có khuôn mặt thon dài, xinh đẹp nhưng không mịn, mũi cao cùng cằm kiên nghị lại giống bộ dáng của phụ thân, tóc đen mắt đen lại mơ hồ phiếm màu xanh thâm thấp phần không rõ.

Mỗi khi nhìn thấy hấn, cũng có thể dễ dàng đoán được huyết thống của hấn, tuy rằng đối với huyết thống của mình không có kiêu ngạo hoặc là nhận thức.

Mẫu thân Thúy Trúc của hấn, là trúc yêu ở trong rừng trúc Giang Nam xa xôi tu luyện thành tinh, hai trăm năm trước rốt cục tu luyện thành người, bởi vì vốn là cỏ cây tu luyện thành tinh nên tính cách khá ôn

hòa, bởi vậy nàng thủy chung luôn ở trong rừng trúc chưa từng rời đi, không nghĩ rằng đến nhân loại nhìn một cái, nếu vẫn tu luyện như vậy, sẽ có một ngày có thể thuận lợi phi thăng đến yêu giới.

Nhưng mà, trên đời này không thể biết trước được...

Một năm, thái tử cải trang tới Giang Nam, đi qua hướng mục đích mà lạc đường, cùng thị vệ đi trong một mảnh rừng thủy ngọc trúc xinh đẹp, thái tử còn trẻ hết sức lông bông chưa kịp thám phục một mảnh rừng trúc xinh đẹp này, lại phát hiện Thúy Trúc đang tu luyện.

Chuyện kể tiếp là bắt đầu của bi thương, chỉ cần thái tử điện hạ hấn muốn cái gì đó liền nhất định phải có được, lúc theo đuổi Thúy Trúc, dưới cơn nóng giận muốn cưỡng ngạnh thân thể của Thúy Trúc, kỳ thật lấy tu vi của Thúy Trúc, ứng phó một nhân loại không phải việc khó, nhưng trên người thái tử lại mang bùa Phật gia đã từng luyện hóa qua, có thể khắc chế yêu thuật, khiến bản thân hoàn toàn không thể thi triển pháp thuật chống cự, thái tử bởi vậy mà thực hiện được, sau lại không muốn rời đi Thúy Trúc tao nhã, vì thế bắt Thúy Trúc quay về ở tiểu viện trong kinh thành của hấn, cũng chính là phủ Vương gia hiện tại.

Vì muốn lưu lại Thúy Trúc, thái tử thỉnh pháp sư cao cường lúc trước cho hấn pháp bảo tại chung quanh cái sân lập một kết giới, đem Thúy Trúc nhốt lại, sau đó vì để nàng vui, ở những chỗ còn lại trồng thật nhiều thủy ngọc trúc làm bạn, hy vọng nàng có thể vì thế mà nhận thức phủ đệ này.

Nhưng mà Thúy Trúc thủy chung chưa từng khoái hoạt, thậm chí ở trong lòng bắt đầu hiểu được cái gì là hận.

Thanh Trúc chính là dưới tình huống như thế mà sinh ra, vốn thái tử hy vọng cứ như vậy nhìn trúc yêu suốt cả đời, nhưng không nghĩ tới lúc hấn lên làm hoàng đế không lâu, thế nhưng trúc yêu mang thai hài tử, trúc yêu bị giam ở trong sân bởi vì kết giới mà không thể hấp thu thiên địa linh khí, năng lượng không thể chia sẻ hai sinh mệnh, vì sinh hạ Thanh Trúc, khiến Thúy Trúc đạo hạnh ngàn năm hủy hoại chỉ trong chốc lát, tất cả đạo hạnh đều làm chất dinh dưỡng cho đứa nhỏ...

Thanh Trúc sinh hạ tới một khắc kia, trúc yêu cũng liền cùng người bình thường trở nên giống nhau, thậm chí ngay cả hình người đều không thể hảo hảo duy trì, hoàng đế giận dữ, đem hai người mẫu tử đã không còn pháp lực mang về hoàng cung, đem Thanh Trúc vứt cho thái giám cung nữ một bên chiếu cố, để ngự y cực lực cứu giúp trúc yêu, nhưng thân thể yêu cùng nhân vô cùng giống nhau, năm kia Thanh Trúc sáu tuổi trúc yêu hương tâng ngọc nát.

Không có ai biết, vì cái gì Thúy Trúc lại lựa chọn sinh hạ Thanh Trúc, nàng biết khi người nam nhân hoàng đế kia có đứa nhỏ, nàng sẽ đem đứa bé này xoá sạch, nàng hận nam nhân này cướp đoạt hết thảy của nàng, đứa nhỏ trong bụng có một nửa là của hấn, nàng nên hận đứa bé này nên giết chết nó, nhưng, nàng lại tình nguyện hủy đi đạo hạnh của mình sinh hạ Thanh Trúc, không ai hiểu biết nàng đến tột cùng là vì cái gì lựa chọn làm như vậy, sau khi nàng rời đi nhân gian, lại càng không có đáp án.

Thanh Trúc từ nhỏ đã bị để trong thâm cung hẻo lánh, cảm giác đối phụ mẫu của mình không có nhiều, từ nhỏ đến lớn đều là từ một thái giám cùng một cung nữ chiếu cố lớn lên, trước khi trúc yêu qua đời, hấn cũng từng bị thái giám đưa đến nhà giam hậu cung xem qua mẫu thân mình vài lần, mỗi một lần trúc yêu nhìn đến hấn, đều là dùng ánh mắt vừa hận vừa yêu thương kia nhìn hấn, nhưng, cũng chỉ có trong nháy mắt, khắc tiếp theo Thanh Trúc sẽ bị hạ lệnh mang về thiên điện của mình.

Trúc yêu đối hấn còn có một chút điểm tình cảm, chớ nói chi là hoàng đế hận hấn làm cho trúc yêu yếu dần mất rồi đi sinh mệnh, tuy rằng khuôn mặt Thanh Trúc lớn lên giống hấn, cũng giống trúc yêu mà hấn yêu thương, cùng một hoàng tử vừa sinh ra, diện mạo vốn nên làm cho hoàng đế cao hứng, nhưng vừa thấy được hấn liền nhớ lại trúc yêu, điều này khiến hoàng đế trước khi già nua qua đời, chỉ thấy qua Thanh Trúc không đến năm lần, cuối cùng một lần trước khi chết, còn đối với Thanh Trúc hô tên của trúc yêu.

Lão hoàng đế kỳ thật sống khá lâu, lúc trước hao hết tâm lực vì trúc yêu tìm linh dược, để có thể cùng trúc yêu trường sinh bất lão, lão hoàng đế học đạo thuật trường sinh, thu thập rất nhiều thảo dược trân quý luyện đan, nhưng ngại với chuyện đất nước nặng nề, cũng không có chân chính tu luyện thành chính quả, nhưng đối một thân thể phàm nhân mà nói, cũng đủ để kéo dài trăm tuổi, cuối cùng hấn trở thành hoàng đế từ trước tới nay thọ nhất cùng nắm giữ triều chính lâu nhất.

Nhưng trước khi hoàng đế chết, phải có người thừa kế, trên nguyên tắc Thanh Trúc thân là đứa con cả , tính tình ôn hòa lại thông minh chính là người để chọn tốt nhất, một ít thần tử trung thành vì nước lại đưa ra ý kiến với hoàng đế, không nghĩ tới chút thiện ý này, lại tạo thành càng nhiều phiền toái cho Thanh Trúc , hoàng hậu vốn nhìn hần liền không vừa mắt , thái tử phi năm đó, biết rõ nhất Thanh Trúc là huyết thống của nữ nhân , sau khi biết chuyện này, nhiều lần dùng kế muốn diệt trừ đứa bé này, mà nàng kia đã trưởng thành, tâm kế so với ai khác đều thâm sâu hơn, lại tự tay hạ độc, dùng khuôn mặt tràn ngập thành ý cùng mang theo ngôn ngữ vô hạn sùng kính, miệng kêu hoàng huynh, ở giữa bữa cơm, hạ được độc nhất hoàng thất .

Bắt đầu thời điểm kia, Thanh Trúc đã biết, mình chẳng những không có mẫu thân, không có phụ thân, cũng không có huynh đệ...

Chuyện kể tiếp đơn giản hơn nhiều, hoàng đế phong hần là vua để hần rời đi hoàng cung, hai phụ tử hoàn toàn cắt đứt quan hệ , cũng ngăn chặn làm hại huynh đệ , sau đó lập đứa con cả của hoàng hậu làm thái tử sau đó không bao lâu băng hà, mệnh lệnh di chiếu cho Thanh Trúc như là kim bài miễn tử, sau đó hần ở trong một cái phủ đệ , tiếp theo đợi mấy chục năm.

Thân thể như vậy , theo lý thuyết, hần hần là chán ghét bất cứ chuyện gì có liên quan tới mẫu thân cùng cha , nhưng có lẽ là một phần kỷ ức kia, bởi vậy cho dù hần không thể để ý vật ngoài thân, lại thích phủ đệ thúy ngọc rừng trúc này , còn luôn từ trong tay thái giám cùng cung nữ lựa chọn trang phục màu xanh biếc hoặc là màu trắng, thường mặc ở trên người nhất là một thân ngoại bào áo trắng cổ tay áo cùng cổ áo đều hội có hoa văn gay trúc màu xanh biếc .

Mà ngay cả bình thường không thích mang quan, xã xuống một đầu tóc dài, nhưng khi trường hợp chính thức, vẫn như cũ sẽ để hạ nhân đội ngọc quan chạm bạch ngọc đeo hai bên mái tóc đen dài, theo bản năng thích màu sắc của thúy ngọc trúc.

“Đây là toàn bộ?” Viên Viên bĩu môi hỏi.

“Đây là toàn bộ.” Không biết nên là thiếu thiện khả trần, hay là nên nói tràn ngập chuyện xưa , có lẽ nên đem hai loại hình dung này kết hợp lại, xưng là chuyện xưa thiếu thiện khả trần .

Viên Viên nhìn ánh mắt Thanh Trúc , bỗng nhiên nhú mày suy nghĩ một chút , lại đột nhiên từ trên người Thanh Trúc nhảy xuống, để bộ dáng búp bê nho nhỏ , lập tức biến thành thiếu niên, ngay cả quần áo đều quên mặc vào, lỏa lồ mà thân thủ đem Thanh Trúc ôm vào trong ngực.

“Viên Viên?” Thanh Trúc không hiểu được này là có ý gì, nhưng là hần phát hiện thân thể Viên Viên trắng noãn ấm áp, thể nhưng khiến hần suy nghĩ miên man.

“Bọn họ không cùng người, ta cùng người, Tuyệt Sắc nói, đứa nhỏ mới sinh cần nhất là người ta ôm một cái, đứa nhỏ có người ôm một cái mới minh bạch cái gì là yêu, mới biết kỳ thật chính mình rất trọng yếu, cho nên, nương hần không ôm hần, phụ thân hần không để ý tới hần không quan hệ, ta để ý hần, ta ôm hần, về sau Thanh Trúc có ta là đủ rồi!” Nói xong mình cũng bắt đầu tức giận, tức giận phụ thân cùng mẫu thân Thanh Trúc đều là gốc tử, bọn họ xứng đáng không có cơ hội biết mình kỳ thật có một đứa nhỏ rất tốt.

“A!”

Thanh Trúc không nên cười , bởi vì hần bị Viên Viên ôm , tình cảm biểu đạt toàn bộ đều nghẹn ở ngực, ngay cả bất hơi đều cảm thấy khó khăn, chính là nhìn khuôn mặt Viên Viên tức giận , một hơi nghẹn kia lại không hiểu vì sao lại lao ra khỏi yếu hầu, phát ra âm thanh giống như là cười.

Nghe thấy hần cười, Viên Viên ngây ra một lúc chuyển con người nhìn Thanh Trúc, phát hiện ra Thanh Trúc luôn trầm mặc im lặng bình thần đối mặt hết thấy, thời điểm hé miệng cười, kỳ thật có một loại khí chất rất ấm áp , khiến người ta cảm thấy như là gió lạnh nhập hạ , ấm áp , rồi lại dần theo một chút cảm giác mát mẻ thoải mái .

Viên Viên cũng nở nụ cười, sau đó đột nhiên ở trong lòng có một quyết định nho nhỏ , nếu có thể, y hy vọng mình có thể cố gắng làm cho Thanh Trúc vẫn cười như vậy.

10. Chương 6-1: Thượng

Lai giả bất thiện, thiện giả không đến*, đương kim thái tử chính là loại người này, bất quá bởi vì có Viên Viên mật báo, Thanh Trúc sớm để thị vệ đem toàn bộ đại môn vương phủ đóng lại, không chào đón khách nhân, khiến đương kim thái tử mang người cùng mã đứng trước đại môn màu đỏ đóng chặt của vương phủ, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên phản ứng như thế nào mới tốt.

*Lai giả bất thiện, thiện giả không đến: người đến không có ý tốt, người tốt lại không đến.

“Điện hạ, muốn phá cánh cửa không?” Cánh cửa mà, gỗ cửa nhất định là sẽ không mở, bởi vậy thái giám một bên nhỏ giọng ở bên tai thái tử hỏi.

Thái tử trừng mắt liếc hắt hủ một cái, không hiểu nào công công này thế nào, đại môn vương phủ này gần gần tư đường, tuy rằng không giống như là chợ chật chội, có thể coi là người đến người đi, hắt hủ đường đường là một thái tử điện hạ dẫn người phá đại môn của hoàng thất, chỉ sợ một điều này, toàn bộ người trong thiên hạ đều biết ý đồ của hắt hủ, e là tất cả đều chê cười hoàng thất bọn hắt hủ.

Thái giám bị thái tử trừng như vậy, cũng biết mình nói sai, nhưng nhìn đại sư phía sau thật vất vả mới từ trong miếu mới được, nếu bỏ qua như vậy, lần sau muốn mời đến, cũng không phải là một chuyện dễ dàng, đại sư này chính là hoàng hậu giới thiệu, mới có thể thuận lợi gặp được một lần.

Thái tử cũng biết đại sư khó cầu, vì thế vứt bỏ xấu hổ trên mặt, có thể nói là phong độ mà xoay người mặt hướng đại sư, hai tay làm lễ.

“Đại sư, ngài biết di chiếu của tiên đế là chúng ta không được tùy ý vào này phủ Vương gia, nhưng nếu không dùng thủ đoạn mạnh hơn, ta nghĩ...”

Bọn thị vệ nhìn về phía cao nhân bọn họ từ ngọn núi tìm tới, nghe nói đây là đồ đệ của quốc sư Viên Tịch tiên đế năm đó tín nhiệm, cùng quốc sư năm đó giống nhau, có pháp lực vô thượng, trước đó khi bọn họ nhận được thủ dụ mời người của thái hậu, bởi vì năm đó quốc sư từng được phân phó dừng những tay vào việc của hoàng thất, vì vậy không tìm thấy, sau đó bọn họ nghĩ tất cả biện pháp, đem thủ dụ của thái hậu tự ý để hòa thượng đem vào trong chùa, sau đó để đại sư xem qua, bọn họ mới thuận lợi đem người ra, không biết thái hậu rốt cuộc viết gì trong thủ dụ lại có thể làm cho đại sư phá giới.

“Bần tăng sở dĩ đáp ứng thái hậu đến đây, không phải là vì đối phó Vương gia, mà là năm đó khi sư phụ bần tăng ở chung quanh phủ Vương gia bày ra kết giới, Vương gia tuổi vẫn nhỏ, tu vi còn thấp, bởi vậy không thể phá kết giới mà ra, hiện giờ nghe điện hạ nói, đến nay Vương gia vẫn giống như vậy, có thể thấy là tu hành đã thành công, thái hậu lo lắng nhiều năm, không vậy được Vương gia, vì vậy bần tăng đến để tăng mạnh kết giới.”

Pháp Tường vẫn nhớ rõ trước đó sư phụ Viên Tịch khuyên hắt hủ, nhưng mà những năm gần đây, bởi vì ở trong chùa ẩn danh, thanh danh cùng uy thế giảm đi, chỉ sợ qua vài năm, người tu hành cũng đã quên bọn họ, bởi vậy sư phụ năm lần bảy lượt nhắc đi nhắc lại, ngàn vạn lần không nên lọt vào trong hoàng thất, nhưng bởi vì sự sinh tồn của chùa, hắt hủ không được hấp dẫn của thái hậu, sau đó nói cho sư phụ hắt hủ rời núi.

Mà căn dặn của sư phụ hắt hủ nhớ rõ, bởi vậy hắt hủ chỉ đáp ứng thái hậu đến tăng mạnh kết giới Vương phủ này, không hề muốn đối kháng với Vương gia, lời khuyên của sư phụ, hắt hủ vẫn nhớ ở trong lòng không quên.

Chính là, không biết có phải Vương gia là nửa yêu hay không, hắt hủ đứng ở ngoài Vương phủ này, không hề cảm nhận được yêu khí, hơn nữa không khí bên trong khá bình thản, cũng không có lãnh khốc tàn ngược như trong miệng thái tử hình dung.

Theo lý thuyết, một yêu quái bị giam mấy chục năm, sẽ có oán khí tận trời, nhưng là không nên bình thản như vậy mới phải, hắt hủ tin tưởng một yêu quái bị giam trong một thời gian dài, tâm tính sẽ nguy hiểm thay vì thương thiên, này mới quyết định ra tay để đề phòng.

“Uy! Các người đứng ở chỗ này làm cái gì?”

Pháp Tường còn đang suy nghĩ bây giờ nên làm cái gì , đột nhiên cảm giác được y bào bị kéo một chút, một tiểu tử đỏ đỏ giương đôi mắt to xinh đẹp kỳ quái nhìn đoàn người bọn họ đứng ở trước đại môn Vương phủ làm cột.

“Tiểu tử, nơi này không có chuyện của ngươi, ngươi mau đi đi.”

“Tiểu quý! Không có việc gì không nên ở chỗ này , có tin hay không ta vút ngươi tới sông đào bảo vệ thành!”

“Tiểu tử nhà ai ! Không muốn sống nữa sao?”

So sánh âm thanh từ ái của Pháp Tường , thị vệ một bên có vẻ vô cùng hung dữ, khiến Pháp Tường nghĩ chuyện cần làm hôm nay, có lẽ là thu yêu quái thị vệ ngoài Vương phủ mới đúng.

Quả nhiên, tiểu tử bị thị vệ rống như vậy, đôi mắt to đen lúng liếng lập tức tràn đầy thủy quang, tiếp theo bàn tay nhỏ bé mập mạp buông ra, đôi chân ngắn bước một cái đầu liền hướng khác chạy đi, lại bắt đầu lên tiếng khóc lớn, tiếng nói non nớt vô cùng to rõ, lập tức truyền khắp toàn bộ đường cái, người nghe được âm thanh toàn bộ liền quay đầu nhìn xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

“Người xấu! Có người xấu! Người xấu đánh ta!”

Hình ảnh phi thường rõ ràng, tiểu tử khóc tới đỏ mắt mũi hồng vô cùng đáng thương, bàn tay nhỏ bé mập mạp còn chỉ vào tên thị vệ hung dữ vừa mới mắng chửi, mọi người xem lòng đầy cảm phẫn, ngay cả Pháp Tường cũng chưa chú ý tới tiểu tử ba tuổi này đi đường có phải hay không quá nhanh ? Như thế nào lập tức liền từ bên này chạy qua đường bên kia, chẳng những không té ngã, âm thanh kia còn lớn tới nỗi có thể khiến mỗi người đều nghe thấy.

Người trên đường là nghe thấy được, bất quá đoàn người thái tử đều mặc quân trang, vừa thấy liền biết không dễ chọc, vài người đi đường cùng hộ gia đình tuy rằng trong lòng cảm giận bất bình, cũng không dám ra tay công kích.

Đôi mắt to tiểu tử dấu trong lòng bàn tay mị lên, trong lòng lâu bầu những người này quả nhiên giống như Thương Huyền nói: tham sống sợ chết, suy nghĩ một chút, nghĩ không xa Vương phủ còn có một cái khách điểm, y bình thường đều chạy tới đó nghe người ta nói chuyện, cái khách điểm kia có rất nhiều giang hồ nhân sĩ không sợ triều đình, vì thế hút sâu một hơi, liền chạy tới phía trước, đem động tác vô cùng sinh động vừa nãy tái diễn một lần nữa, diễn đến nước mũi đều nhanh chảy ra , quả nhiên có người từ trên lầu khách điểm nhảy xuống, một người mặc võ trang, tiểu cô nương xinh đẹp rút ra trường kiếm hướng tới thái tử, đồng bạn của nàng vội vàng nhảy xuống, trực tiếp ôm lấy em bé nhét vào trong lòng nàng , sau đó thay nàng xông lên .

Tiểu cô nương luống cuống tay chân hống tiểu tử ngừng khóc, tiểu tử đem nước mũi cọ trên y phục của nàng , đôi mắt to xoay một chút, ngón tay một lần nữa hướng tới thái tử, tiểu cô nương cùng sư huynh mình liếc mắt một cái liền phát hiện không phải quan gia hảo gì, này trong cơn tức giận khả nguy, không nói một tiếng mấy mũi ám khí liền bắn ra .

“Chúng ta khi nào thì sợ người trong triều đình, cũng không muốn bọn họ ở dân gian làm nhiều việc ác, gặp gỡ không hảo hảo giáo huấn, còn khiến bọn họ tưởng là dễ khi dễ chúng ta!” Nghe khẩu khí kia , hình như là việc hành hiệp trượng nghĩa này đã làm không ít lần.

“Sư muội!” Sư huynh kia muốn ngăn cản cũng không còn kịp rồi, ám khí đều đánh vào trên người người ta , đành phải bắt đắc dĩ đánh cùng sư muội.

Tiểu cô nương đem em bé để qua một bên muốn y ngoan ngoãn trốn, đứa bé rất biết điều, thừa dịp không ai chú ý, lập tức liền chui xuống đất trốn vào tường trong phủ Vương gia , mông xoay xoay mà từ trên cây trèo lên tường, bắt đầu vui tươi hơn hờ mà xem một hồi giang hồ đại chiến cùng triều đình .

“Viên Viên...” Âm thanh Thanh Trúc thở dài ở sau lưng đứa bé vang lên, thân thủ đem người từ trên tường đưa xuống dưới, trông thấy đôi mắt đen lúng liếng phi thường vô tội nhìn hắn, lỗ tai tròn trên đỉnh đầu lộ ra, ngón tay còn vói vào miệng ngây thơ hút.

“Chuyện gì?”

“Đừng giả bộ , ta không phải bảo ngươi đừng đi ra ngoài sao?”

“Nhưng bọn hần rất xấu a!” Viên Viên y từ trước đến nay thờ phụng ăn miếng trả miếng, đem tai họa bóp chết , này đều là Thương Huyền dạy cho y, trước kia y không ngoan ngoãn nghe, nhưng lúc này không chút suy nghĩ liền làm theo, y phải bảo vệ Thanh Trúc!

“Bọn họ không gây thương tổn ta, hòa thượng kia nhiều lắm chỉ có thể tăng mạnh kết giới bên ngoài thôi, cho dù bọn họ tiến vào cũng không biết làm gì với ta , đừng quên, ta có võ công, không phải yêu thuật, hơn nữa ta chỉ là nửa yêu, pháp thuật của hòa thượng với ta mà nói, thương tổn cũng không lớn, trước khi hần thi thuật ta liền giết hần.” Trước kia Thúy Trúc chết sớm, sinh ra lại hận hần khiến nàng không biết nên làm thế nào cho phải, vì vậy hần tu luyện chính là võ công bí cấp thái giám từ giang hồ tìm được, mà không phải là yêu thuật.

“Dù sao bọn họ rất đáng ghét!” Thời điểm trước kia hần còn chưa sinh ra, nghe được loài người là như thế nào thương tổn Tuyệt Sắc cùng Liễu Liễu, bọn họ luôn cho rằng chỉ cần là yêu, liền là xấu xa.

“Đáng ghét thì đáng ghét, người đừng quên mình không có yêu khí, tu hành vẫn còn kém, pháp bảo trên người hòa thượng kia, người không nên đụng tới, người sẽ bị thương.” Mấy câu nói đó của Thanh Trúc , rất ngưng trọng, Viên Viên không biết vừa rồi hần đột nhiên không thấy thân ảnh của y có bao nhiêu kích động, khi cách tường vây thấy y thế nhưng thân thủ chạm vào quần áo hòa thượng kia , hần sợ hãi thế nào, phải biết rằng, có một ít người y phục chính là pháp bảo, chỉ cần đụng chạm liền có thể đả thương người, Viên Viên còn là một tiểu yêu căn bản không thể chịu nổi bị đả thương.

Viên Viên cũng không phải là tiểu yêu bốc đồng , thấy biểu tình của Thanh Trúc , y biết hành động vừa này của y làm cho hần có bao nhiêu lo lắng, vì vậy ngay cả hai lỗ tai cùng khuôn mặt nhỏ nhắn đều rũ xuống, .

“Thực xin lỗi...”

“Lần sau không được như vậy nữa biết không?”

Bàn tay nhỏ bé mập mạp, hai ngón trở quần a quần , cái chân nhỏ trên mặt đất chuyển a chuyển, hoàn toàn giống như là một tiểu tử ba tuổi bộ dáng làm sai chuyện.

“ ... ”

Mắt to tròn liếc một chút, quan sát sắc mặt của Thanh Trúc , quả nhiên, tuy rằng biểu tình vẫn nghiêm túc như cũ , nhưng trong mắt đã có thể thấy được ý cười, hắc hắc! Y đã nói chiều này bách phát bách trúng, y còn sẽ thăm như vậy dài dài , không hảo hảo vận dụng một chút sao được, bất quá còn không có lợi hại bằng Tuyệt Sắc, dù không cố ý cũng có thể mê người trong vô hình, ở phương diện này bộ tộc hồ ly quả nhiên hơn rất nhiều! Hùng tộc chỉ có điểm giả ngốc trời cho, ngồi bất động tại chỗ y như một kẻ ngốc.

“Đừng giả bộ .” Thanh Trúc nếu không đoán ra y đang suy nghĩ gì, cuộc sống mấy ngày nay nghe y giảng qua đi đều vô ích.

“Vậy là tha thứ cho ta sao?”

“Người đáp ứng ta không có lần sau, ta liền tha thứ cho người.”

Cái miệng nhỏ nhắn đỏ lên.

Thiệt! Đáng giận, vẫn là cho qua đi!

“Được rồi! Ta đáp ứng là được!”

Hừ! Xú hòa thượng! Tha cho người một cái mạng, lần sau nếu lại đến, cho người ném thử chút hùng chương ăn có bao nhiêu ngon!

Thái tử dẫn người đi gây sự, mãi cho đến chạng vạng mới dần dần bình ổn xuống , Viên Viên bởi vì bị Thanh Trúc bắt vào trong phòng không ra ngoài nháo được, cho nên Viên Viên chỉ có thể cố gắng đứng vững hai cái lỗ tai , muốn nghe rõ ràng kết quả cuối cùng bên ngoài là cái gì.

“Người thích xem náo nhiệt như vậy sao? Ngay cả lỗ tai cũng lộ ra .”

Thanh Trúc bưng một mâm ngọt cao đặt ở trên bàn, dở khóc dở cười nhìn Viên Viên biến thành bộ dáng thiếu niên, đôi mắt đen không nói, hai cái lỗ tai tròn nhưng nhưng trên đỉnh đầu dựng đứng , có thể thấy được mảng nhĩ phần hồng trong lỗ tai , cố gắng muốn nghe rõ ràng sự tình đang phát sinh ở bên ngoài .

“Như vậy nghe sẽ rõ hơn.” Lỗ tai nhân loại không thể dùng, cho nên mỗi lần thời điểm y muốn nghe lên bí mật của người ta , đều dùng một chiêu này, bất quá so ra còn kém Tuyết Sắc, lỗ tai hồ ly lớn so với y còn dùng được hơn, mỗi lần bọn họ lên đi ra ngoài chơi, lỗ tai Tuyết Sắc vừa động, liền biết người nhà tới bắt bọn họ trở về , cũng nhanh chuẩn mất.

11. Chương 6-2: Hạ

Đúng vậy sao? Kia nghe được cái gì?”

“Đôi sư huynh muội kia đánh thắng cháu người, sau khi đem người đuổi đi, sư huynh ôm sư muội ở bên nhau niệm một chút, sau đó sư muội cùng sư huynh nói một câu ta yêu người, kế tiếp nghe không rõ ràng lắm .” Kỳ thật y có nghe được một chút âm thanh kỳ quái, không có phân biệt được là gì , cũng không có chú ý nhiều .

Khi Thanh Trúc nghe Viên Viên thật sự đem lời tâm tình bên ngoài nói đều nghe được nhất thanh nhị sở , có điểm không biết nên khóc hay cười, nhưng khi Viên Viên nói ra ba chữ “Ta yêu người” kia , hần đột nhiên nhớ tới chuyện nhiều năm trước.

“Thanh Trúc?” Viên Viên lập tức phát hiện ánh mắt của hần không đúng.

“Không có gì...”

“Mới là lạ! Nhất định có cái gì! Ta muốn sinh khí ác!” Y không thích Thanh Trúc sự tình gì cũng không nói với y, y cảm thấy sống như vậy thực vất vả.

“Hảo, ta nói, đừng nóng giận, ta chỉ là nghe thấy người vừa mới nói chữ ... của mấy người kia , nhớ tới một việc trước kia mà thôi.” Gần đây dần dần bị Viên Viên huấn luyện ra hảo tài ăn nói , Viên Viên thích nghe chuyện xưa , luôn thích quần quít lấy hần nói chuyện xưa, xem ra về sau hần nếu thật sự có thể rời đi nơi này, hần chẳng những có thể làm đại hiệp, còn có thể làm người thuyết thư Viên Viên thích nhất cũng không bằng.

“Mấy chữ?”

“Ta yêu người.”

Viên Viên đỏ mặt lên, mắt to vội vàng ngấm bên trái, ngấm bên phải, nhắm lại chính là không nhìn Thanh Trúc.

Thanh Trúc rơi vào trong ký ức không phát hiện thái độ có chỗ không đúng của Viên Viên , trong đầu xuất hiện hình ảnh năm đó.

“Ba chữ kia, ta rất ít nghe qua, chỉ có thời điểm ta năm, sáu tuổi , khi đó mẹ ta còn chưa qua đời, ta vừa lúc muốn đi xem thân thể nàng có hảo hay không , không nghĩ còn chưa tới phòng, chợt nghe thấy nàng theo cha ta tranh cãi gì đó, thái giám không dám mang ta vào, đành phải cùng nhau đứng ở bên ngoài chờ...”

“Đã nhiều năm như vậy , chẳng lẽ nàng không thể tha thứ cho ta?”

“Ta vì cái gì phải tha thứ cho người, người hủy đi sự trong sạch của ta, giam cầm tự do của ta, còn khiến ta mang thai đứa nhỏ hủy đi tất cả đạo hạnh của ta, dựa vào cái gì ta nên tha thứ cho người?”

“Bằng ta yêu nàng, ta làm hết thảy đều là bởi vì ta không thể buông tha , cũng không cách nào khắc chế chính mình, qua nhiều năm như vậy, ta đối với nàng không tốt sao? Vẫn không thể nhìn thấu lòng sao? Đến tột cùng nàng muốn như thế nào, mới có thể tha thứ cho sự lỗ mãng của ta năm đó?”

Hắn vốn có rất ít cơ hội nhìn nương hần nói chi là nhìn thấy nàng cười, nhưng khi hoàng đế nói xong mấy câu nói đó, Thúy Trúc đột nhiên nở nụ cười, cái loại tươi cười này cũng không làm cho người ta cảm thấy khoái hoạt, còn có loại đau đớn kìm nén trong lòng, nhưng cho dù như thế, hắn vẫn là không thể quên nụ cười kia có bao nhiêu xinh đẹp.

“Trừ phi ngươi đem sao trên bầu trời tháo xuống cho ta, trừ phi ngươi có thể cho ta thấy sao trong bầu trời đêm không trăng trải rộng, trừ phi ngươi có thể để cho ta chạm được ngôi sao ánh sáng lấp lánh, nếu không ta vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho ngươi, sao trên trời khó tháo xuống bao nhiêu, hận ta đối với ngươi khó có thể bỏ xuống bấy nhiêu.”

Thanh Trúc mới vừa nói xong, Viên Viên bắt lấy tay hắn.

“Ta biết này!”

“Ngươi biết?” Hắn nghĩ đây là một bí mật trong lòng mình, trừ hắn ra, ngay cả cung nữ cùng thái giám ở bên cạnh hắn lúc ấy cũng đã rời đi nhân gian, những lời này cũng chỉ còn lại một mình hắn nghe qua.

“Đó là một truyền thuyết nho nhỏ của yêu tộc, chúng ta cố gắng tu luyện là vì có một ngày thăng thiên, sau đó có một người hỏi một trưởng lão yêu tộc, thăng thiên đến nơi nào? Trưởng lão trả lời, yêu giới, vì thế hắn lại hỏi yêu giới ở đâu, trưởng lão chỉ vào sao trời xa xôi nói, có lẽ là mảnh sao trời lóe ra kia. Mỗi một yêu tộc trong yêu giới đều nghe qua chuyện này, cho nên chúng ta đều muốn chạm đến ngôi sao sáng ngời kia, trở thành một chuyện khó khăn nhất, tổng yêu nói, trừ phi có một ngày ta có thể chạm đến sao lấp lánh đầy trời kia, nếu không ta phải làm gì làm gì đây, đó là một lời thề nho nhỏ của yêu tộc, giống như nguyền tay của nhân loại.”

“Một lời thề?”

“Đúng! Một lời thề.”

Thì ra là thế, khi đó hắn đã nghĩ, mẫu thân tuy rằng bị cướp đoạt tự do, tuy rằng trong lòng có hận, lại chưa bao giờ từng nói qua ngôn ngữ cực đoan, vì cái gì ngày đó lại cố ý những điều khó như vậy, nguyên lai... Kia là một tập quán, một lời thề..

“Đáng tiếc cha ta cũng không biết kia là một lời thề, hắn nghĩ đó là nương ta tỏ vẻ vĩnh viễn cũng không tha thứ hắn, tính cách của hắn có thể nào đối đãi khoan dung với người như thế, vì thế hai người chung sống vốn đã rất tệ, sau này cũng trở nên tệ hơn mà thôi.” Bọn họ giống như là cố ý tra tấn lẫn nhau, dùng hết khí lực toàn thân hận đối phương, nhất là cha của hắn, dùng tất cả tâm lực, đi hận một người hắn vô cùng yêu.

Kia đại khái một chuyện bí ai nhất trên đời.

Viên Viên ở trong mắt Thanh Trúc thấy được bị thương, như là vì cha mẹ hắn, cũng như là vì mình.

“Không phải mỗi một tình cảm đều là như vậy, cha ngươi với nương ngươi chính là lựa chọn đi một con đường bí ai, trên thế giới này còn có rất nhiều thứ hảo, nhưng tốt đẹp nhất chính là yêu.” Y không muốn Thanh Trúc nhìn tình cảm trong thiên hạ như vậy, mặc dù mình nhìn thấy cũng không nhiều, nhưng đã muốn cũng đủ cho y biết cha mẹ Thanh Trúc đi con đường rất cực đoan.

”Đúng vậy sao?”

Đúng vậy, ngươi phải tin tưởng ta!” Cái mũi chua xót, y không muốn Thanh Trúc hoài nghi tình cảm có bao nhiêu trân quý.

“Có lẽ đi!”

Thanh Trúc có thể từ trong mắt Viên Viên nhìn thấy y là hy vọng mình có thể tin tưởng y cỡ nào, chính hắn cũng hy vọng như vậy, nhưng qua nhiều năm như vậy, chuyện hắn chứng kiến nhiều nhất, cũng cũng chỉ có cha mẹ hắn mà thôi, chuyện hai người bọn họ khiến người ta rất khó quên, hơn nữa bản thân hắn cũng ở trong đó, khắc thật sâu trong lòng hắn, điều này khiến hắn càng khó quên được.

Viên Viên trừng mắt Thanh Trúc có chút mờ mịt, cắn chặt môi dưới, vươn tay ôm lấy Thanh Trúc, đem đầu của mình chôn trong lòng Thanh Trúc, lỗ tai lắng nghe quy luật tim đập thành thịch thịch thịch dưới

lòng ngực... Thanh Trúc cùng tất cả yêu tộc rất giống, đều có một trái tim cực nóng , chỉ cần có trái tim... Y tin tưởng y nhất định có thể khiến Thanh Trúc tin tưởng...

Cách ngày, Viên Viên chỉ để lại một tờ giấy, liền ly khai vương phủ, trong tờ giấy viết .

“Vài ngày ta sẽ trở lại, chờ lo lắng, Viên Viên lưu.”

Hoàn toàn không biết trong nháy mắt khi Thanh Trúc thấy tờ giấy đó, gân xanh trên trán liền xuất hiện, trong lòng trừ bỏ lo lắng ra, còn nghĩ chờ con hùng này trở về, nên như thế nào hảo hảo xử lý y một chút, trách không được y nói người nhà y suốt ngày nói y làm bậy, nhìn phương thức y lưu lại tờ giấy liền biết tiểu ngốc tử này quả nhiên còn là một đứa nhỏ!

Cái gì gọi là vài ngày sẽ trở lại? Mấy ngày nay rốt cuộc là bao lâu? Đi nơi nào cũng chưa nói, muốn làm cái gì cũng không viết rõ, tờ giấy này căn bản từ đầu tới đuôi cũng không nói đến trọng điểm, như thế nào không khiến người khác lo lắng?

Cầm tờ giấy, không nghĩ nhiều liền hướng ngoài phòng chạy ra, lấy võ công của hần, rất nhanh kiểm tra một vòng toàn bộ phủ, xác định không có cái thân ảnh nho nhỏ ở bên cạnh cái ao chơi đùa kia, cũng không có ở trong rừng trúc ngủ, sau khi tới phòng ăn tìm, liền đi đến đại môn cạnh cửa phủ Vương gia .

Thị vệ canh giữ ở hai bên cánh cửa , kỳ quái nhìn Vương gia bọn họ đột nhiên đi tới đây, lại đột nhiên đình chỉ cước bộ, khuôn mặt tú lệ tuấn đĩnh nhìn không ra biểu tình đặc biệt gì, nhưng có thể cảm giác được có chút bất đồng, Vương gia luôn khiến người ta có cảm giác đậm đặc , giờ phút này lại khiến người khác cảm nhận được hơi thở rối loạn.

“Vương gia có chuyện gì phân phó sao?”

Thanh Trúc nhìn thị vệ, trong lòng nghĩ muốn hỏi hướng đi của Viên Viên, rồi lại cảm thấy buồn cười, lấy thuật pháp của Viên Viên , có rời đi để thị vệ vương phủ phát hiện ? Huống hồ, cho dù thị vệ biết Viên Viên đi nơi nào có như thế nào?

Hần căn bản không thể rời đi nơi này nửa bước a!

Hoang mang rối loạn vội vàng tìm kiếm, thiếu chút nữa bước ra khỏi đại môn phủ Vương gia , quên mất mình vẫn sống ở trong một cái nhà giam, một cái nhà giam nhốt hần mấy chục năm , ở trong này chỉ có thể nhìn cảnh vật giống như, nhìn những ngày như nhau.

Thời gian qua, hần đều tự nói với mình là có thể chịu được , có lẽ có một ngày chính mình sẽ quên đi tất cả tình cảm, thẳng đến rời đi nhân gian hần cũng có thể thanh thoi.

Nhưng... Hiện tại không được!

Đáng chết!

Thị vệ cạnh cửa không được Thanh Trúc đáp lại, khi muốn mở miệng một lần nữa hỏi lại, liền nhìn thấy Vương gia bọn họ đột nhiên vươn tay dùng sức mà đánh về phía vách tường màu hồng vương phủ, bính một tiếng, kia lực đạo to lớn, ngay cả mặt đất cũng có thể cảm nhận được một trận lay động, tiếp theo khói bụi bay đầy trời, ngói trong nháy mắt chắc chắn sẽ sập, mặt tường nguyên bản hùng vĩ cao lớn nhưng giờ chỉ còn lại một mảnh trống rỗng, từ trong vương phủ là có thể thấy được đường cái sáng sớm không có người xuất môn qua lại.

Một chưởng Thanh Trúc đánh ra cũng không có thu hồi, mà là để ở phía trước , chống lại kết giới không ai nhìn thấy, kết giới tràn ngập phật gia .

Bàn tay hần mang theo yêu khí để ở trên đầu, mỗi một lần tiếp xúc trên mặt đều có một loại đau đớn tận xương, cái đau đớn này, cho dù chỉ có đầu ngón tay tiếp xúc một chút , cũng đủ để cho sắc mặt Thanh Trúc trắng bệch, có thể tưởng tượng ra cảm giác toàn bộ lòng bàn tay hần hiện giờ dán trên đó là dạng gì .

Đau, hần có thể nhẫn, cho dù cái loại đau này có thể khiến người điên cuồng cũng không sao cả, ít nhất, sau khi đau xong, hần có thể rời đi nơi này, rời đi một cái nhà giam trói buộc hần mấy chục năm qua, mà không phải giống như bây giờ, chỉ có thể nhìn ngả tư đường, nhưng một bước cũng không thể ra.

“Vương gia!”

Thu hồi bàn tay, lòng bàn tay nguyên bản thon dài hữu lực lại bởi vì thời gian dài luyện võ mà đầy vết chai, có thể mơ hồ thấy một mảnh huyết nhục, mặt trên loáng thoáng còn có tiêu ngân, thương tổn xâm nhập bên trong kinh mạch, đó là thần lõi dấu giữa kết giới, một khi cảm nhận được yêu khí sẽ phát động, mặc kệ là yêu tinh quỷ quái chủng tộc gì, sợ nhất chính là loại kiếp lõi này, mà cha hắn, lại để người khác dùng để bố trí đối phó con của mình.

“Tìm người đem tường làm lại.”

Nhà giam không đi, thà rằng không nhìn thấy ngũ quang thập sắc bên ngoài, vẫn khiến cho thấy áp lực, một ngày nào đó tìm được chỗ hồng diên cuồng, bị thương người khác, cũng hủy đi chính mình.

Viên Viên, người đến tột cùng đi nơi nào?

Người có biết hay không người đến tột cùng người gây ra cái gì cho ta?

12. Chương 7

Ngửa !”

Viên Viên sờ sờ chóp mũi, nhận không được gãi lỗ tai một chút, y cảm thấy nhất định có người vừa nãy có người nhắc y, mới sẽ ngứa như vậy.

Y cũng không phải không nghĩ tới cùng Thanh Trúc nói rõ ràng lại chạy đi, trước kia y trải qua loại sự tình này, kết quả bị giáo huấn thật sự thê thảm, tiếng mõng bị đánh vang xa, khiến y thiếu chút nữa biến thành một con hùng miêu giống khỉ trong rừng trúc, vài ngày y cũng không dám hảo hảo ngồi, chỉ có thể đáng thương vênh lỗ tai nằm trên tảng đá than thở.

Y nên cùng Thanh Trúc nói rõ ràng, nhưng mà, trong lòng hắn đối với những việc mà mình muốn làm còn chưa có ý định chính xác, cho nên y cũng không biết nên nhấn lại như thế nào cho Thanh Trúc, nên như thế nào nói cho hắn biết, y muốn đi đâu.

Khi ngày hôm qua y nghe Thanh Trúc kể lại chuyện xưa, thân thể còn có một cổ xúc động muốn làm chút gì đó, trong lòng tựa như có âm thanh tự nói với mình nên làm như thế nào, hắn chính là nghe không rõ ràng lắm, chỉ có thể không cấp. Nhưng Viên Viên y cũng không phải là cái loại người chỉ nghĩ chứ không làm,, cho dù vẫn không xác định mục tiêu, y vẫn muốn động thủ, một hồi sáng tỏ so với ngồi ở tại chỗ tự nhỏ lòng tốt hơn nhiều, hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, y trộm từ trong vương phủ chạy đến rừng núi, nghĩ không chừng này có thể nhìn hết được mọi thứ ở dưới, liền lập tức nhớ tới, biết mình nên làm như thế nào cũng không nhất định.

“Trừ phi người đem sao trên bầu trời tháo xuống cho ta, trừ phi người có thể cho ta thấy sao trong bầu trời đêm không trăng trải rộng, trừ phi người có thể để cho ta chạm được ngôi sao ánh sáng lấp lánh, nếu không ta vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho người, sao trên trời khó tháo xuống bao nhiêu, hận ta đối với người khó có thể bỏ xuống bấy nhiêu.”

Y không có lừa Thanh Trúc, kia đích thật là một lời thề nhỏ nhỏ, chỉ là nhân loại không hiểu được lời này, phụ thân Thanh Trúc nghe vào tai chỉ cảm thấy trúc yêu nói rất kiên quyết, không có đường sống vặn hỏi gì, cũng khó trách hắn thân là hoàng đế lại giận tím mặt, bởi vì ở trong lòng của hắn, kia bất quá là một loại làm khó dễ, đại biểu cho lời nói cả đời đều không có khả năng tha thứ cho người, tâm huyết hắn tìm nhiều năm như vậy, tâm vì nàng buông nhiều như vậy, cho dù năm đó có sai, chẳng lẽ qua nhiều năm như vậy vẫn không thể tha thứ sao?

Hoàng đế từ nhỏ muốn cái gì sẽ có cái đó, làm sai chuyện cũng chưa bao giờ cho rằng không thể vặn hỏi, dưới lửa giận bị cự tuyệt, đốt sạch mỗi một lí trí, căn bản không có tâm tư đi hảo hảo ngấm lại những lời này có phải hay không là những thứ khác.

Ý của Trúc yêu có thể là những thứ khác sao?

Viên Viên nhún nhún vai, y làm sao có thể biết, y chỉ rõ ràng một chuyện, nếu y là phụ thân Thanh Trúc ... Ân... Y tuyệt không thích như vậy... Bất quá, đây là giả thiết, nếu y là phụ thân Thanh Trúc , y sẽ không vì vậy mà buông tha , nếu bởi vì một câu buông tha như vậy, tình yêu sâu sắc qua nhiều năm như vậy lại là vì cái gì? Chẳng lẽ không thể tự nói với mình, nếu đã qua nhiều năm như vậy , kiên trì một chút nữa có lẽ sẽ chuyển biến cũng không bằng...

Dù sao, phụ thân cùng nương của Thanh Trúc một người là bạo quân cực đoan, một người là yêu tinh cổ chấp đáng thương , may mắn Thanh Trúc không giống như bọn họ , y hy vọng Thanh Trúc sẽ biết trên thế giới này không có cái gì là không có khả năng !

Lời nói như thế hình như là có điểm tự đại, bất quá, y vẫn cảm thấy cuộc sống như vậy , ngày qua ngày có thể khoái hoạt một chút.

“Hảo! Cố gắng bước về phía trước!” Bàn tay nho nhỏ nắm chặt, ra sức hướng bầu trời giương lên, âm thanh non nớt kêu to, lập tức toàn bộ chim chóc trong rừng cả kinh bay về phía chân trời, một con con chuột từ trong cái lỗ chui ra, ngó hai bên, phát hiện thiên hạ không đại sự, sau khi một tiểu tử kêu to, lại chậm rãi chui vào hang ổ.

“Hừ! Cái thái độ gì, xem thường ta, các người nhìn, ta nhất định có thể cho Thanh Trúc thật cao hứng ! Sau đó! Sau đó...”

Sau đó cái gì?

Mắt to nháy một cái, trong đầu đột nhiên nhớ tới đột nhiên nhớ tới một câu “Ta yêu người” Thanh Trúc nói với y.

Khuôn mặt Viên Viên , chậm rãi từ màu hồng chuyển thành đỏ, cuối cùng đỏ giống như là sắp xuất huyết .

Đáng giận! Rốt cuộc tim y đập nhanh như vậy làm gì!

Hắc hắc... Thanh Trúc đối với y nói ta yêu người mà...Âm thanh Thanh Trúc nghe hảo a... Không hổ là đứa nhỏ của trúc yêu a! Gậy trúc thật là không thể tốt hơn , có thể ăn, có thể làm phòng ỏ, có thể làm thành cây sáo, còn có thể dùng âm thanh rất êm tai nói ta yêu người a...

Viên Viên chẳng biết tại sao lâm vào ảo tưởng của mình , chỉ sợ ngay cả chính y cũng không biết mình đang miên man suy nghĩ cái gì, y chỉ biết là, nghe Thanh Trúc nói như vậy, cho dù câu nói kia không phải cho mình , nhưng y vẫn cảm thấy rất vui, hảo hy vọng có một ngày, Thanh Trúc sẽ lại nói lời như vậy, toàn tâm toàn ý nói cho y nghe.

Từ sau khi tiên đế băng hà thái hậu cũng rất ít rời đi cung điện của mình , dần dần dưới sự giúp đỡ của thái giám, lại một lần nữa bước vào tấm cung Hoàng Thượng đã mấy chục năm chưa từng tái bước vào .

Tuy rằng hoàng đế đã thay đổi , thói quen cùng tính nết cũng bất đồng, kỳ dị , tấm cung này này cùng trí nhớ của nàng cũng không khác biệt nhiều lắm, thái hậu vĩnh viễn nhớ rõ khi lần đầu tiên mình bị gọi đến đây, trong lòng khẩn trương cỡ nào , khó, nhưng thái tử vẫn không có cơ hội chân chính hầu hạ Hoàng Thượng, khi đó nàng không có nghĩ nhiều, thuyết phục thái tử vì củng cố địa vị của mình , bởi vậy không có thời gian hảo hảo nhìn xem nàng, đợi cho Hoàng Thượng đăng cơ, nàng rốt cục mới có cơ hội tiếp xúc đến trượng phu của mình, chờ đợi một thời gian, khiến nàng rất sợ mình không cẩn thận chọc giận tới hoàng đế, hoặc là không hầu hạ săn sóc đủ, sẽ vĩnh viễn bị ở trong lãnh cung, tịch mịch cô đơn vất vả mà vượt qua nửa đời sau.

Nhưng mà, không biết là may mắn hay là là bất hạnh, nàng không có ở lãnh cung tịch mịch cô đơn vất vả vượt qua nửa đời sau, nhưng bởi vì đã yêu người kia, lại biết được năm đó mình vẫn là thái tử phi, vì cái gì trong thời gian dài như vậy, hần cũng chưa từng hảo hảo xem qua mình, nguyên lai vẫn có một người ở trong lòng hần, nếu không bởi vì cần một người thừa kế danh chính ngôn thuận , có lẽ mình sẽ trở thành một người buồn cười nhất trên đời , một hoàng hậu ngay cả hoàng đế cũng không nguyện liếc mắt một cái.

“Thái hậu?”

Tâm Phúc thái giám thấy thái hậu đột nhiên đứng lại không đi nữa, đôi mắt tang thương nhìn bốn phía, hần biết nàng đang nhớ lại một ít ký ức, nhưng hoàng thượng người đã gọi đến, hần không thể không đánh

gây suy nghĩ của chủ tử mình.

Thái hậu lấy lại tinh thần, đem tất cả ký ức chôn vào nơi sâu nhất, chậm rãi tiếp tục đi tới, thẳng đến khi đi tới trước giường rồng, thấy bộ dáng Hoàng Thượng so với mình tuổi trẻ nhiều ít, năm đó, nàng cùng tiên đế sinh hạ đứa nhỏ đầu tiên.

“Thái hậu có chuyện gì tìm quả nhân thương lượng?” Âm thanh Hoàng đế suy yếu, hẳn đã bị bệnh một thời gian dài, thân thể vốn cường tráng nhanh chóng gây yếu, khiến thái hậu cũng vô pháp liên tưởng tới bộ dáng khỏe mạnh của đứa trẻ năm đó.

“Ai gia tới nhắc bệ hạ, việc ngài làm, ai gia đều xem ở trong mắt, lấy việc vọng một vừa hai phải, nếu không con thô bị bức nóng nảy cũng sẽ nhảy tường, hại con trai ruột của mình, cũng không phải một chuyện vui vẻ gì.”

“Thái hậu, quả nhân tự có sắp xếp.”

Khi nói lời này, trên mặt hoàng đế cũng không có biểu tình gì, tựa hồ lời thái hậu vừa nói, đối với hắn cũng không có ảnh hưởng gì, nhưng dù sao cũng là con của mình, mẫu thân nàng này lại như thế nào không rõ.

Nàng nên khóc hay nên cười?

Đứa nhỏ của nàng bộ dáng hoàn toàn giống mình, chỉ sợ chỉ có địa ngục mới nguyện ý thu đi!

“Ai gia sẽ không khuyên bệ hạ nên làm như thế nào, ai gia chỉ là muốn nói, ai gia nghiệt đầy người, sinh thời, thật sự không muốn con mình đi con đường giống mình, còn chưa đủ sao bệ hạ?” Nói mấy câu thành tâm trong lòng, nhưng hoàng đế nghe xong, chẳng những không có đáp lại, còn phát ra một tiếng cười lạnh.

“Thái hậu, nghiệt quả nhân tạo ra lại ít sao? Năm tháng có thể sống ở thế gian này không biết có bao nhiêu, một chuyện không kém nhiều như vậy, con mình ngài hiểu rõ nhất, qua nhiều năm ở trong lòng ngài như vậy, một phần hận ý kia sẽ giảm sao? Tâm ngài cũng thật quá bình tĩnh đi?”

Hoàng đế mở hai mắt ra, hào quang lợi hại từ hai mắt đục ngầu chợt lóe, trong nháy mắt đó, thái hậu tựa như thấy khuôn mặt kia trở lại không ít, giống tiên đế năm đó cỡ nào, ngay cả một phần chấp nhất kia cũng giống nhau.

“Cho nên ai gia mới nói, không phải tới khuyên bệ hạ nên làm như thế nào, hết thấy mình cũng không bỏ xuống được, làm sao có thể khuyên người buông xuống được?”

Trước đó, nàng đã sớm đoán được mình làm điều thừa, nhưng tâm cha mẹ thiên hạ, cho dù nàng đường đường là một quốc gia chi mẫu, đồng dạng cũng sẽ lo lắng con của mình, cũng sẽ càng hy vọng hắn có thể bình an.

Hai mẹ con Thúy Trúc cùng Thanh Trúc bọn họ cho tới bây giờ cũng không có xin lỗi, nhưng địa điểm cùng thân phận lúc đó hợp thành một thể, tạo thành sai lầm khó có thể tiêu tan...

Viên Viên xuất môn sau ngày thứ ba trở lại phủ Vương gia, thời điểm trở lại Vương gia phủ đã là nửa đêm, từng nhà vẫn còn đang ngủ, y trộm dùng thuật trở lại trong phủ, không làm kinh động thị vệ, đang lúc y nghĩ hết thấy đều phi thường thuận lợi, hoàn toàn đều nằm trong dự liệu của y, đột nhiên, một bàn tay tái nhợt quỷ mị từ trong đêm tối duỗi ra phía sau Viên Viên, năm ngón tay thon dài mở ra, nhanh chóng nắm chặt áo người kia, tiếp theo dùng sức nâng lên.

“A! A ~~”

Viên Viên chưa từng có bị dọa qua, sống tới ngày nay mới biết mình có bao nhiêu nhát gan, căn bản không quản được cái miệng mình, trong nháy mắt áo bị vớt lên, trong đầu hoàn toàn quên luôn kế hoạch vừa này, kinh hách phóng đại mười phần yết hầu hét lên, cả lỗ tai cùng cái đuôi cũng toàn bộ lòi ra.

“Có thích khách!” Thị vệ cửa sau nghe thấy tiếng thét chói tai.

“Có thích khách! Bất thích khách a!” Tiếp theo là thị vệ cửa chính đi từ hướng trong.

“Không có thích khách! Không có thích khách! Có quỷ...” Đây mới là âm thanh của Viên Viên, một khắc khi tiếng thét chói tai ra khỏi miệng, y rốt cục nhớ tới mình lên lút tiến vào là vì cái gì, nhanh chóng thanh

minh, chính là vừa nghĩ tới cái gì đó ở phía sau mình, theo bản năng mà cho rằng, thị vệ không có bất thích khách mà bắt quỷ đi?

Kết quả, con “Quỷ ” cầm lấy áo y , dùng sức chuyển, khi mặt đối mặt, Viên Viên mới phát hiện, con quỷ y nghĩ đến kia, là Thanh Trúc mà y sắp cho hắn một kinh hỉ.

“Này!” Khóe miệng run rẩy cố gắng nở nụ cười.

Thanh Trúc nheo hai mắt lại, tuy rằng biểu tình cũng không dữ tợn, nhưng Viên Viên cảm giác được trên người bị lạt vài đao.

“Đi xuống! Không có việc gì!” Che khuất lỗ tai cùng cái đuôi lộ ra của Viên Viên , phất tay để thị vệ khó hiểu rời đi, tiếp theo Thanh Trúc đi đến đem người lên trên ghế, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ kia, trong lòng vẫn có chút tức giận, bất quá hắn phải thừa nhận, ở thời điểm Viên Viên hô lên quỷ, hắn thiếu chút nữa liền cười ra tiếng .

Xú tiểu tử, cũng không nghĩ mình cũng là yêu quái, còn sợ quỷ sợ thành như vậy.

“Người nợ ta một lời giải thích, đừng tưởng rằng ngây ngô cười với ta thì hết thấy sự tình không có phát sinh.”

“Ta đây là phải về để giải thích a! Từ từ, ta mặc quần áo một chút.” Để tiện cho trong bóng đêm hành động, y đem áo khoác màu trắng cởi xuống, vốn bên trong là màu đen, cho dù không có khinh công, hắn là vẫn là có thể thuận lợi xuyên qua hoa viên, tìm phòng của Thanh Trúc, giống như một thích khách giết người vô hình... Đáng tiếc, y mới “Khai quật ” một cái , lập tức đã bị người ta phát hiện, tuy rằng cuối cùng đích thật là bị người ta nhầm là thích khách, bất quá lại rất mất mặt.

Thanh Trúc nhìn bao lớn bao nhỏ gì đó trên người y, rất nhanh mặc xong quần áo, bộ dáng đêm nay của Viên Viên là thiếu niên , có thể là vì giả bộ mang tay nải đi.

“Thanh Trúc đã lâu không gặp.” Mặc quần áo tử tế, Viên Viên nói một câu như vậy, đáng tiếc Thanh Trúc không trúng một chiêu này, vẫn trầm mặc như cũ chờ đợi câu giải thích của y.

“Nói chuyện đi! Như vậy thật kỳ quái!” Khiến y không biết làm thế nào rất mất tự nhiên, y cũng không muốn một mình lăm bằm lăm bầu, chuyện y muốn làm tiếp theo sẽ rất mất lạc thú.

“Người đi đâu?” Trong lòng vẫn là không hờn giận, nhưng nhìn khuôn mặt cố gắng lấy lòng kia, Thanh Trúc vẫn mở miệng, không đành lòng làm y thất vọng.

“Ta đi tới một cái sơn cốc nhỏ đại khái cách kinh thành bảy trăm dặm, nơi đó rất được nha! Sau này ta dẫn người đi xem, người nhất định cũng sẽ thực thích thực thích nơi đó .” Nếu có thể, mang Thanh Trúc cùng đi sẽ càng hảo, cái sơn cốc nhỏ kia không có nhà của Thương Ưng đại nhân , cũng không có cung điện đồ sộ của Bạch Hổ đại nhân , lại càng không giống tửu quán náo nhiệt của Liễu Liễu , bất quá bởi vì có một rừng trúc tím hiếm thấy, vì vậy y đặc biệt nhớ rõ .

“Đi làm cái gì? Vì cái gì đi lâu như vậy, người có biết hay không...”

Câu nói kế tiếp Thanh Trúc không có nói, nhưng Viên Viên có thể đoán được ý tứ, khuôn mặt vốn đang cười rất hưng phấn, càng cười thêm đắc ý, lộ ra má lúm đồng tiền, khiến người ta rất muốn duỗi đầu ngón tay dùng sức chọc mấy cái.

“Đừng lo lắng, ta có một trái tim rất nhỏ, trước kia Bạch Hổ đại nhân có nói với ta, nếu chân chính quan tâm người mình thích, như vậy sẽ đồng dạng tâm tư chiều cổ mình, nếu người đó cũng thích mình, một khi mình bị thương, đối phương cũng sẽ khổ sở không vui.” Bạch Hổ đại nhân kỳ thật còn có nói, tựa như một đôi tình nhân yêu nhau , một khi đối phương chết đi, một người khác cũng sẽ thương tâm mất đi dũng khí sống sót , cho nên hảo hảo bảo vệ mình, đồng dạng là biểu hiện thích một người, yêu một người .

Thanh Trúc không biết mình có nên thừa nhận mình thích Viên Viên hay không , còn đang lo lắng như thế nào mở miệng, chăm chú nhìn đôi mắt tràn ngập âm áp khoái hoạt kia, hắn biết mình căn bản là không cần đi thừa nhận hoặc là không thừa nhận, sự thật liền ở trước mắt, hắn đích thật là thích có Viên Viên làm bạn với mình, cho dù y quấy rầy tất cả bước đi của hắn cũng không sao cả.

“Người biết là tốt rồi, người đi cái sơn cốc kia làm gì?”

“Hắc hắc!” Viên Viên cười đến thực quỷ dị, từ trong lòng ngực lấy ra một cái bố khăn màu đen.”Chờ một chút người sẽ biết, trước đem cái này che mắt lại, chờ ta chuẩn bị tốt người mới có thể lấy ra được không?”

Tiếp nhận bố khăn màu đen, Thanh Trúc do dự một chút, tuy rằng sinh sống ở trong vương phủ này mấy chục năm, nhưng lúc trước hắn ở trong cung là vì mạng sống, đề phòng người khác rất cao, rồi năm tháng thai đổi, tập tính cũng không có biến mất.

Thấy hắn do dự, Viên Viên chân chính không có gì đề phòng kẻ khách kỳ quái mà trừng mắt nhìn, chính là tốc độ của y so với người bình thường rất chậm, không biết có phải là nguyên hình của y hay không, phối hợp cùng đôi mắt màu đen cùng làn da tuyết trắng, đặc biệt có hiệu quả, thoạt nhìn giống như là quỷ không ngủ đủ.

Duỗi tay giúp y nhu dụi mắt, Thanh Trúc nghĩ thầm có lẽ kia không chỉ là biểu tượng, cùng mấy ngày hôm trước, tuy rằng đồng dạng là đôi mắt đen, nhưng Viên Viên hiện tại mặc dù là vẻ mặt hưng phấn, cũng cho hắn một loại cảm giác rất mệt mỏi... Y đến tột cùng đi sơn cốc làm cái gì? Khiến y mệt thành như vậy?

Nghĩ đến đây, một chút đề phòng cũng tiêu, đem mảnh vải màu đen cầm trong tay che đôi mắt lại, Viên Viên vội vàng chạy đến sau lưng của hắn, đưa tay giúp hắn nhẹ nhàng cột chắc.

“Chờ một chút ! Lập tức thì tốt rồi!”

Viên Viên ở trước mặt Thanh Trúc phát tay, sau khi xác định hắn không nhìn thấy mình làm cái gì, vội vàng đem vừa mới tay nải buông từng bước từng bước mở ra, bên trong là một cái túi cùng một cái bình, y cầm cùng cái bình giấu dưới thạch bàn, từng bước từng bước trên mặt đất dọn xong, xác định một chút nữa mình có thể mở ra, trong lòng nghĩ đến khi Thanh Trúc nhìn tới cảnh sắc kia, y vui vẻ mà cười ra tiếng.

Nghe thấy tiếng cười của y, thân thể Thanh Trúc giật giật, tiếng cười của Viên Viên, khiến hắn có điểm bất an, cái loại bất an này không phải vì sợ hãi, mà là lo lắng lần này Viên Viên sẽ tái phạm chuyện gì, hắn chỉ hy vọng điều đó sẽ không phiền toái.

“Tốt lắm! Có thể cầm lên !” Viên Viên hưng phấn chẳng những cổ họng the thé, ngay cả lỗ tai cùng cái đuôi vừa rồi không cẩn thận lộ ra cũng run rẩy.

Thanh Trúc vội vàng lấy mảnh vải xuống, phản ứng đầu tiên là hướng tới âm thanh của Viên Viên, phát hiện mặt sau thạch bàn có một cái đuôi đang run rẩy vểnh lên phi thường tròn cũng phi thường xù bộ đáng kia thật sự là rất đáng yêu, khi Thanh Trúc đang muốn cười ra tiếng, cảnh tượng hắn nhìn đến tiếp theo, lại làm cho tiếng cười nghẹn ở yết hầu...

Hắn thấy một chút lại một chút ánh sáng từ dưới thạch bàn lay động, ngay từ đầu chỉ có một hai điểm, trong nháy mắt sau đó vô số quang mang bay lượn, bay giữa vườn hoa, bay tới lá trúc, bay trong phòng ngoài phòng, còn có bay tới trên người hắn... Thoạt nhìn giống như là sao từ mặt đất bay lên, vô số quang mang tụ tập lại tạo thành một dãy ngân hà xinh đẹp...

“Còn nhớ rõ ta đã nói với người một cái truyền thuyết nhỏ của yêu tộc không? Truyền thuyết chúng ta cố gắng tu luyện, chính là vì một ngày thăng thiên...” Viên Viên từ dưới thạch bàn đi ra, thấy biểu tình trên mặt Thanh Trúc, khuôn mặt vui sướng lại bị thương, lại cảm động, khiến ngực Viên Viên nhói đau, vì thể duỗi tay mình bắt lấy tay của Thanh Trúc, cảm giác ấm áp của mình truyền tới trên tay hắn, để hắn biết mình đang ở bên hắn.

Thanh Trúc vươn một bàn tay khác, nghênh đón ngôi sao đang bay xuống.”... Sau đó bọn hắn hỏi một trưởng lão yêu tộc, thăng thiên đến nơi nào? Trưởng lão trả lời, yêu giới, vì thế hắn lại hỏi yêu giới ở đâu, trưởng lão chỉ vào sao trời xa xôi nói, có lẽ là mảnh sao trời lóe ra kia. Mỗi một yêu tộc trong yêu giới đều nghe qua chuyện này, cho nên chúng ta đều muốn chạm đến ngôi sao sáng ngời kia, trở thành một chuyện khó khăn nhất, tổng yêu nói, trừ phi có một ngày ta có thể chạm đến sao lấp lánh đầy trời kia, nếu không ta liền...”

Viên Viên nghe hắn trả lời, nở nụ cười, bàn tay nhỏ bé đang nắm tay Thanh Trúc, cong lên ngón út, móc lấy ngón út của Thanh Trúc.

“... Đó là một lời thề nhỏ nhỏ của yêu tộc , giống như ngón tay của nhân loại. Người xem, chúng ta chẳng những đụng đến sao của yêu tộc, còn ngón tay với nhau.”

Một tay đang chạm sao, một tay cầm lấy bàn tay của Viên Viên nâng đến trước mắt.”Chúng ta... Ước định cái gì?”

Có lời thề, như vậy nhất định có ước định, ước định của bọn họ là gì?

“Ước định nếu ta có thể đem sao trên trời tháo xuống cho người, có thể cho ta thấy sao trong bầu trời đêm không trăng trải rộng, có thể để cho ta chạm được ngôi sao ánh sáng lấp lánh, như vậy người phải đáp ứng ta, tin tưởng trên thế giới này có tình cảm, không có hoài nghi, không có hối hận, cùng nhau nắm tay, giống như rất nhiều rất nhiều lão công công cùng lão bà bà , có một ngày răng đều rụng hết , còn có thể nhìn đối phương cười, không cần đối phương mỹ lệ, chỉ cần y khiến người nguyện ý vĩnh viễn quý trọng cả đời là tốt.”

Thanh Trúc nhìn ngón tay đang ngéo với nhau, vốn nghĩ nghe mỗi một câu của Viên Viên, hẳn sẽ nhớ lại một màn năm đó, một màn kia qua vô số năm tháng vẫn không thể quên được... Nhưng mà, hẳn hiện tại như thế nào cũng không nhớ nổi một chút hình ảnh kia, trước kia rõ ràng như vậy, rõ ràng đến nỗi mỗi một chữ hẳn đều nhớ...

Nhưng... Hiện tại thì sao, hẳn chỉ nhìn thấy khuôn mặt Viên Viên tràn ngập chân thành tha thiết cùng khoái hoạt bao dung, còn có y nói chuyện lão công công cùng lão bà bà...

“Hảo, ta đáp ứng người, ta tin trên thế giới này nhất định có tình cảm, không có hoài nghi, không có hối hận, có thể cùng nhau nắm tay, cùng người mình yêu , thẳng đến đầu bạc, những ngày sau, vẫn chỉ nhìn dung nhan của đối phương, không cần đối phương xinh đẹp, chỉ cần y khiến người nguyện ý vĩnh viễn quý trọng cả đời là tốt.” Những lời này tuyệt đối không phải có lệ, nhìn sao bay đầy trời , hẳn nguyện ý tin tưởng... Nếu năm đó, phụ hoàng hẳn không độc tài như thế, có lẽ mẫu thân sẽ ngẫm lại, thời gian qua đi , hẳn kỳ thật sẽ có cơ hội thấy hai người tóc trắng xóa, vượt qua những sai lầm.

Vốn chỉ là một hành động nhỏ nhỏ, một khi người nguyện ý suy nghĩ , khả năng thay đổi sẽ lớn hơn, nếu sao trên trời có thể bay múa bên người, thế cùng một người gắn bó tới già sao lại không có khả năng?

“Cám ơn người... Viên Viên...”

Thanh Trúc tâm động cùng cảm kích, khi cúi đầu nói với Viên Viên ngôn ngữ tạ ơn ngắn gọn lại bao hàm hết thảy, lại phát hiện người vừa mới trong lòng ngực mình, từ khi được hẳn hứa hẹn, buông xuống mỗi một trên người , vẻ mặt mang theo tươi cười thỏa mãn , nghe tim của y đập ra tiếng, nhắm lại hai mắt lim dim ngủ đi, cái miệng nhỏ nhắn còn hơi hơi chu, vẻ mặt ngủ không hề đề phòng, khiến cho Thanh Trúc trong gió khắc này cảm thấy, có được hết thảy.

“Cám ơn người, Viên Viên, người không biết hết thảy người làm, với ta mà nói có bao nhiêu trọng yếu, nếu có một ngày ta có thể yêu một người đến già, thay đổi hết thảy tất cả tất nhiên là bởi vì người...” Nào đột nhiên hiện lên một hình ảnh, hẳn nhìn thấy mình cùng Viên Viên ở trong sơn cốc, nằm ở trên bãi cỏ hơi lạnh, mười ngón giao nhau, cùng nhau nhìn sao bên người , còn có sao trên trời.

“Có lẽ... Người mà ta muốn yêu đến già, ta đã tìm được rồi cũng không bằng.” Lén lút nhéo nhéo gương mặt mềm mại của Viên Viên một chút, miệng hơi mở, nhẹ nhàng mà kêu một tiếng Thanh Trúc, an ổn mà tiếp tục ngủ.

“Vất vả người ...”

Xem ra, chạy đến sơn cốc bắt nhiều đom đóm như vậy, nhất định là một chuyện rất vất vả , nhìn người đang mệt , bất tỉnh nhân sự, Viên Viên, người đến tận cùng cho ta bao nhiêu cảm động mới đủ?

Thanh Trúc ôm lấy người kia, chậm rãi đi trở về phòng của mình, thật cẩn thận mà đem người để xuống giường, vì y chính hảo chân đơn, giúp y cởi xuống dây cột tóc, sờ sờ lỗ tai y quên thu hồi, hy vọng y có thể ngủ ngon.

Nhìn dung nhan đang ngủ không hề ngáy không biết bao lâu, ngay cả ánh mắt đều mệt mỏi, Thanh Trúc quay đầu vận vạt gáy, vừa lúc thoáng nhìn nhiều điểm hào quang ngoài cửa sổ, trên khuôn mặt tuần mỹ, lộ ra nụ cười sáng lạn nhất hẳn sinh ra tới nay.

Đáng tiếc, người hắc là nên nhìn thấy nụ cười kia, đánh nhẹ nhàng khò khò, mơ thấy y cùng Thanh Trúc hành hiệp trên giang hồ, tiêu sái cỡ nào.

13. Chương 8

Phương Phương xuống núi đã một thời gian, từ ám hiệu trên người của Viên Viên, không bao lâu liền tìm được phủ Vương gia của Thanh Trúc .

Vốn tính toán cứ như vậy mà tiến vào trong vương phủ, trực tiếp đem người mang về, nhưng đến ngày nào đó, vừa lúc thấy hai người Viên Viên cùng Thanh Trúc ở trong sân luyện tập khinh công trong truyền thuyết đại hiệp , bộ dáng vừa cười vừa nói vui vẻ này, làm cho Phương Phương lưỡng lự, trước ám binh bất động, tính toán quan sát một chút cái tên này là hạng người gì lại cùng Viên Viên có thể hòa hợp như vậy... Hoặc là yêu.

Hắn cảm nhận được yêu khí trên người Thanh Trúc, không phải rõ ràng, nhưng chỉ cần là yêu tộc liền có thể cảm nhận được, bởi vậy lúc đầu hắn có điểm kinh ngạc vì cái gì đường đường trong phủ Vương gia lại xuất hiện một yêu quái, hơn nữa nhìn thị vệ trong vương phủ tựa hồ rất quen thuộc, giống như hắn vốn là ở cái chỗ này.

Có một số yêu tộc thích cuộc sống bề trên, dùng pháp thuật đi mê hoặc trí nhớ nhân loại , để bọn họ làm người trong nhà mình, đột nhiên xuất hiện một đạo sĩ hòa thượng đến phá, cuộc sống cũng rất tự tại, nhưng hắn nhìn yêu tộc này cũng không giống như là dùng ảo thuật mê hoặc thị vệ , hắn cũng không có cảm nhận được hơi thở pháp thuật trên người thị vệ , ngược lại , yêu tộc này vốn là này người trong vương phủ sao?

Điều này sao có thể?

Nhân loại tối bài xích yêu tộc , luôn luôn xem yêu tộc là tộc đàn thấp hèn, trốn dân thường còn không kịp, huống chi là hoàng tộc từ trước đến nay luôn cao cao tại thượng.

Vì nghi hoặc, Phương Phương lưu lại một thời gian quan sát, rốt cục dần dần hắn cũng rõ ràng chân tướng, tuy rằng hắn sinh cùng Viên Viên, nhưng hắn dựa theo cách bình thường trở thành yêu tộc, hơn nữa sau khi hóa thành hình người vẫn cố gắng tu luyện, cho nên ở dưới tình huống hắn không có ác ý , hai người muốn phát hiện sự hiện hữu của hắn cũng không dễ dàng.

Quan sát vài ngày, nhìn Viên Viên mỗi một ngày đều tươi cười, còn có một phần cả hắn cũng không rõ, không tự chủ được từng bước một hãm sâu trong tình cảm đó, nhìn lại thái độ của Thanh Trúc , cùng bối cảnh vô cùng phức tạp kia của hắn , Phương Phương hiểu rõ, sự tình nên chấm dứt, không nên tiếp tục như vậy.

Vì vậy nhìn đom đóm bay đầy trời, Phương Phương đi vào trong hoa viên vương phủ , đứng ở giữa cái ao, hiển lộ ra hơi thở hoàn toàn không che dấu , quả nhiên sau đó thấy một cái thân ảnh màu trắng, không chút hoang mang mà từ trong phòng đi ra, không có một chút âm thanh, không kinh động thiếu niên đang ngủ trong phòng ngủ .

“Người rốt cục chịu xuất hiện .”

Đối với sự xuất hiện của Phương Phương , Thanh Trúc tuyệt không kinh ngạc, trên thực tế, mặc kệ là người trong cung hay là Phương Phương, tất cả đều đánh giá thấp sức lực của hắn, cho dù một phần sức lực kia không đủ để đánh vỡ kết giới, cho dù hắn không có luyện tập qua pháp thuật gì, nhưng võ thuật của hắn , chỉ sợ ngay cả đương kim minh chủ võ lâm đều bị hắn đem thành tiểu hài tự ngoạn đánh, mấy chục năm luyện tập cả ngày lẫn đêm, không phải mỗi người cũng có thể làm được, cũng là một chuyện duy nhất hắn có thể làm, nếu không mạnh mẽ vậy thật là đáng cười.

Vì thế khi Phương Phương ở trong vương phủ, hắn đại khái cảm giác được một chút hơi thở của người sống, tuy rằng chưa từng xác định, chính là liên tục vài ngày sau, hơi thở vẫn tồn tại đứt quãng , hắn biết quả nhiên có một người đang ở trong vương phủ quan sát hết thảy.

“Người một chút cũng không kinh ngạc, thể hiện có lẽ người sớm đã biết sự tồn tại của ta.” Không nghĩ tới ngược lại người kinh ngạc lại là mình, Phương Phương cười khở, này cùng kế hoạch của hắn bất đồng.

Thanh Trúc gật gật đầu.

“Vì cái gì không vạch trần ta?”

“Ta có thể phát giác khí tức của ngươi, so sánh công lực của ta với ngươi, tôi đa cũng cỡ nhau, hơn nữa ngươi không có sát khí, cho nên làm gì phải tùy tiện gây thù?” Ngụ ý, cho dù ngươi có ác ý, ta tự nhiên cũng có biện pháp đối phó.

Nguyên lai hắn vẫn xem thường Vương gia này a!

“Xem ra ta đích thật là đánh giá thấp ngươi, ngươi đã biết sự tồn tại của ta, như vậy ta trực tiếp nói rõ mục đích! Ta là tới đón Viên Viên về nhà.”

Thanh Trúc chăm chú nhìn nam tử cao lớn trước mắt, thân so với mình cao hơn một chút, nếu so sánh cùng thị vệ cao lớn trong phủ, không sai biệt lắm, nhưng bả vai khá rộng, còn có lồng ngực cường tráng, màu da cũng không đen, khuôn mặt anh tuấn rồi lại dẫn theo điểm cười khê thú vị, đôi mắt to hắc bạch phân minh, khiến trên người hơi thở hắn không quá mức nghiêm túc.

“Ngươi là Phương Phương?” Hắn nhớ tới mấy ngày qua Viên Viên nói với hắn rất nhiều việc, một trong yêu tộc xuất hiện trong đó nhiều nhất, chính là ca ca so với y cao lớn uy vũ hơn lại bị Thương Huyền ảnh hưởng đặc có điểm cứng nhắc —— Phương Phương.

“Xem ra ngươi chẳng những có võ công cao cường, còn có đầu óc thông minh a!” Người này thật sự rất dễ bị người khác xem nhẹ, chẳng những không hiển lộ ra võ công, nói lại ít, khiến người ta rất khó nắm lấy ... Bất quá... Đây là bản tính trúc yêu đi!

Dù sao cũng là đứa nhỏ của trúc yêu, bởi vậy luôn khiêm tốn tao nhã, khiến kẻ khác xem nhẹ sự kiên cường mềm dẻo của bản thân.

“Ngươi không thể mang Viên Viên đi.” Hắn biết Phương Phương là huynh đệ của Viên Viên, nhưng vậy thì sao, hắn cũng không hy vọng gã mang Viên Viên đi, trải qua nhiều ngày như vậy, hắn biết Viên Viên trọng yếu đối với mình bao nhiêu, mặc kệ là hỉ nộ ái ố hoặc là suy nghĩ của hắn, hắn chỉ nguyện để Viên Viên chia sẻ.

“Tuy rằng võ công của ngươi cao cường, nhưng ta cũng biết ngươi không thể ra khỏi kết giới này, ta muốn mang Viên Viên đi, ngươi ngăn cản không được.” Phương Phương cũng không đem uy hiếp của hắn để ở trong lòng.

“Ta sẽ không ngăn cản.” Thanh Trúc bình tĩnh nói, hắn không muốn dẫm vào vết xe đổ của cha mẹ, ép buộc Viên Viên lưu lại, vậy hắn cùng cái phụ thân vô cùng tàn khốc kia có cái gì bất đồng?

“Kia tốt nhất, ta nghĩ Viên Viên hẳn là sẽ ngoan ngoãn theo ta rời đi.” Tiểu tử kia đừng nhìn y thích chạy ra ngoài, kỳ thật bản tính thập phần thích làm nũng, lại không yên lòng người quan tâm mình, bởi vậy mỗi một lần “Rời nhà trốn đi”, kỳ thật đều chạy không quá xa, bây giờ là lần xa nhất.

Thanh Trúc lắc đầu, hắn đích xác sẽ không ngăn cản Viên Viên rời đi, nhưng hắn sẽ mở miệng yêu cầu, hy vọng Viên Viên có thể cùng hắn, hắn tuy rằng đọc đủ thứ nhân loại thi thư*, rất nhiều quan niệm đều ảnh hưởng của nhân loại quá sâu, nhưng ở phương diện này, hắn lại bị ảnh hưởng bản tính của yêu tộc, không biết là mở miệng yêu cầu người mình thích lưu lại, là một chuyện mất mặt cỡ nào, đối một cái yêu tộc, thích tự nhiên nên mở miệng.

“Ta sẽ thỉnh Viên Viên lưu lại.” Hắn không chỉ không ngại đối Viên Viên mở miệng, đồng dạng cũng không ngại mở miệng đối huynh trưởng của Viên Viên.

Phương Phương thất thần, gã thật ra không dự đoán được hắn sẽ nói như vậy, đứa nhỏ trúc yêu này cho gã có phải hay không hơi nhiều sự bất ngờ? Fả nghĩ sống trong xã hội con người, hẳn là sẽ giống loài người nhiều một chút, không nghĩ tới nói tới nói lui, gã lại cảm thấy cùng yêu tộc không hề khác biệt.

Được rồi! Nếu thái độ giống yêu tộc, như vậy bọn họ hãy dùng phương thức yêu tộc giải quyết, gã cùng Thanh Trúc hiểu tính cách Viên Viên , hơn nữa ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, hẳn cần bản nhìn thấu cái tiểu tử ngốc nhà hắn đối Vương gia này đã bắt đầu có tình cảm quyến luyến , nếu Vương gia này thật sự dám mở miệng, vậy gã thật không có nhiều tự tin có thể xác định có thể đem người mang về.

“Nếu ý kiến không hợp nhau, như vậy liền chiếu theo phương thức yêu tộc, ai mạnh hơn, sẽ thắng!”

Ngũ quan tuần lãng đột nhiên trở nên kiên cường, đôi môi mở ra có thể thấy được răng nanh bén nhọn , một đôi tay thon dài cường tráng , mười móng vuốt lợi hại mọc ra.

Thanh Trúc nheo hai mắt lại, thân thủ hướng bên hông, mũi kiếm lợi hại ở dưới ánh trăng lóe ra ra quang mang màu lam, thanh kiếm này là vũ khí lúc trước hắn thấy trong nhà kho vương phủ, là phối kiếm của phụ thân năm đó còn là thái tử, là lợi kiếm nổi danh nghìn năm qua , Long Tuyền.

Phương Phương ở xa xa có thể cảm giác được mũi nhọn thanh kiếm mang theo lãnh ý, trong lòng lại cười khổ một lần nữa , thật sự là không hiểu mình rốt cuộc vì cái gì lại chọc tới loại đối thủ đáng sợ này a!

Viên Viên không phải là người vừa đặt mình xuống liền ngủ như trư, Phương Phương thường xuyên nói có lẽ là y ăn nhiều Thiên Thiên quả , ngủ một cái lên một trăm năm, không hề động dậy trong hai trăm năm, cho nên mới suốt ngày hoạt bát giống như con khỉ, thường thường nửa đêm không ngủ được, bằng không chính là liên tục vài ngày mở to mắt không nghỉ ngơi, đi quan sát những động vật khác vì cái gì có thể chạy trốn .

Cho nên khi lỗ tai y vừa nghe đến âm thanh kiếm va chạm nhau, đôi mắt to lập tức mở ra, nhanh chóng mặc áo vào ra ngoài xem chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng y trăm triệu lần cũng không nghĩ tới, y thể nhưng nhìn ca ca của mình cùng Thanh Trúc y thích đánh nhau, hơn nữa xem động tác hai người nhanh chóng, chiêu chiêu tàn nhẫn, giống như là có thâm cừu đại hận gì đó nhất định đưa đối phương vào chỗ chết.

Y không tức giận! Y không tức giận! Y tuyệt đối không tức giận... Mới là lạ!

Đáng giận! Y tức chết rồi! Liên tục vài ngày trước không ngủ, chạy lên chạy xuống vì bắt mấy trăm con đom đóm, đem thể lực cùng yêu lực của y tiêu hao hết, ngủ một ngày vẫn cảm thấy mệt, cho nên sau khi dùng cơm xong mới dưới sự khuyên bảo của Thanh Trúc , lên giường tiếp tục bổ sung thể lực, nhưng không nghĩ tới thể lực của y còn chưa bổ sung hảo, đã bị hai cái tên này đánh thức.

Viên Viên không ngủ ngon! Hiện tại rất tức giận!

May mắn bây giờ là bộ dáng thiếu niên , tay dài chân dài lập tức lên đến bên hai người, không hề phòng chút nào mà đem hai tay chống nạnh, chờ mũi kiếm cùng móng vuốt lợi hại đánh lên người mình.

“Viên Viên!”

Hai người đang đánh nha hoảng sợ hô to, vội vàng không kịp thu hồi hung khí liền chuyển phương hướng.

Thực nguy hiểm , mũi kiếm thẳng tắp sát qua mũi Viên Viên , móng vuốt từ trên cao cắm xuống dưới trong bùn bên chân Viên Viên , tiếp theo hai người đồng thời kêu lên, trên mặt trắng nhợt, hít sâu mấy hơi, mới đem nội lực cùng yêu lực thu hồi bình ổn lại.

“Đáng chết! Người tử tiểu quỷ này! Người có biết hay không như vậy rất nguy hiểm!” Phương Phương chửi ầm lên, khuôn mặt anh tuấn dữ tợn, hoàn toàn ngược với bộ dáng ôn trọng ngày thường.

“Viên Viên!” Thanh Trúc không có mắng chửi, nhưng hai mắt vẫn còn mang theo kinh hách, lúc này lạnh tới mức có thể đem hồ nước kết thành băng.

Nếu lúc này có những người khác ở đây, khẳng định sẽ bị bộ dáng hai người làm sợ tới mức tè ra quần, nhưng Viên Viên không phải những người khác, khuôn mặt y mềm mại, đôi mắt rất đen, cái miệng nhỏ nhắn đỏ đỏ lên, y cảm thấy bộ mặt mình mới là dọa người nhất, mặc dù không có người tán thành... Nếu đôi mắt đen có thể dọa người ...

“Hai người các người ! Vì cái gì thừa dịp thời điểm ta ngủ đánh nhau! Nói!” Phi thường đúng lý hợp tình, hoàn toàn không biết là chuyện mình vừa mới làm dọa tim người khác muốn ngưng đập .

“Đây không phải là trọng điểm đi? Trọng điểm là..”

“Đây là trọng điểm! Vì cái gì thừa dịp thời điểm ta ngủ đánh nhau? Nếu không phải các người thừa dịp ta ngủ đánh nhau, ta sẽ ngốc như vậy chạy đến trước mặt các người cho các người giết sao? Đây không phải là vấn đề của các người, chẳng lẽ là vấn đề của ta? A? Nói a!”

Trong nháy mắt, hai người bị y vô cùng hung hãn liên tiếp chất vấn há hốc mồm, nếu không phải khuôn mặt kia thật sự thiếu uy nghiêm, loại khẩu khí cùng thái độ này của Viên Viên, rất có uy lực của sư tử Hà Đông, trách không được có nhiều nam nhân trên đời này sợ lão bà như vậy, không phải là không có nguyên nhân.

“Viên Viên, ta là tới đón người trở về.”

“Viên Viên, ta hy vọng người đừng rời bỏ ta.”

Hai nam nhân cùng nhau nói, một câu kia của Phương Phương Viên Viên nghe đã thành thói quen, không có cảm giác, nhưng một câu kia của Thanh Trúc, lại làm cho khuôn mặt Viên Viên vừa mới cố gắng bảo trì nghiêm túc, lập tức không chịu thua kém đỏ lên.

“Vì loại chuyện này, các người liền nữa đêm đánh nhau?” Âm thanh nói chuyện so với vừa nãy dịu lại không ít, song đồng đen bóng nhìn cặp mắt Thanh Trúc thủy chung vẫn dừng ở trên người mình, khóe miệng không chế không được mà hơi hơi câu lên.

Hắc hắc! Thanh Trúc nói hy vọng ta đừng rời bỏ hấn nha...

“Đây rất trọng yếu, vài ngày trước đó Thương Huyền đại nhân tới nhắc ta, thế giới nhân loại sắp loạn, công lực của người còn thấp, vì tránh có gì không hay, vẫn là về núi tránh trước đã.” Hiện tại tưởng tượng, theo như lời Thương Huyền đại nhân nói, chỉ sợ có liên quan cùng cái Vương gia Thanh Trúc này, Viên Viên hẳn là phải lập tức trở về trong núi mới đúng.

Thanh Trúc liếc Phương Phương một cái, biết ý tứ bên trong ngữ khí gã đang ám chỉ.

“Ta hy vọng người có thể lưu lại, nhưng ta cùng đại ca người nói qua, ta sẽ hỏi người trước, nếu người có thể đồng ý.”

Đê tiện!

Khi Phương Phương thấy vẻ mặt Viên Viên bị khấn cầu trong mắt Thanh Trúc làm cảm động, nhin không được nghiêng răng nghiêng lợi, gã liền khó hiểu người kia rõ ràng sinh trong thế giới nhân loại, làm sao có thể giống yêu tộc, người xem! Người xem! Hiện tại lộ nguyên hình đi? Thế nhưng học nhân loại sử dụng chính sách dụ dỗ!

“Nếu muốn hỏi ta, các người làm gì đánh nhau? Thế lực nhiều lắm phải không? Thế lực nhiều lắm thì phân một chút cho ta, ta một chết đi được; không cần biết tại sao đánh nhau, các người một người là ca ca của ta, một người là.. Người ta thích nhất, nếu đánh nhau như vậy, ta tình nguyện để các người đâm ta một đao.”

Viên Viên oán giận, y tuyệt không thích nhìn hai người bọn họ đánh nhau, kia khiến y rất khó xử.

Còn muốn nói, thân hình Thanh Trúc đột nhiên di chuyển đến trước mặt y, cách y rất gần rất gần, khi y ngẩng đầu, là có thể thấy khuôn mặt tuấn mỹ kia, chớp mũi hai người cơ hồ cũng sắp chạm vào, y có thể ngửi được hương vị hô hấp của Thanh Trúc.

“Cũng chỉ là người mà người thích nhất thôi sao?” Tiếng nói nhẹ nhàng dễ nghe, ánh mắt màu xanh chuyên chú nhìn y, bên trong tràn đầy tâm sự sắp bao phủ lấy tâm Viên Viên, khiến đầu y trong khoảng thời gian ngắn loạn thành một đồng.

“Cái... Có ý tứ gì?” Âm thanh Viên Viên một lần nữa thu nhỏ lại, Phương Phương một bên mắt trợn trắng, gã chỉ biết Viên Viên hiện tại căn bản là cực độ mê luyện cái tên nửa người nửa yêu này.

“Người phải đi về.” Phương Phương xen mồm, gã không muốn Thanh Trúc tiếp tục dùng phương thức như thể mê hoặc Viên Viên, tâm Viên Viên đích rất đơn thuần, rất dễ dàng tin tưởng người khác.

“Thanh Trúc Vương gia, vừa này ta không có cơ hội nói rõ , nguyên nhân ta quyết định mang Viên Viên trở về , cũng không chỉ là vì bối cảnh phức tạp của người , còn có thái độ của người, mấy ngày này , ta nhìn Viên Viên vì người trả giá, nghĩ tất cả biện pháp để người cao hứng, biết người không có cơ hội ăn những thức ăn đủ loại kiểu dáng, từ trong cung tìm thức ăn ngon chia sẻ cùng người, biết người luôn chỉ có một mình, vì vậy mới cố ý suốt ngày dính lấy người, chỉ sợ một mình người cô đơn, bị tình cảm cha mẹ ảnh hưởng nên người đối thế gian này tràn ngập hoài nghi, y liền vắt hết óc suy nghĩ biện pháp khiến người tin tưởng, người cho rằng có thể hái sao xuống, là chuyện rất đơn giản, dễ dàng thực hiện sao?”

Phương Phương lắc đầu, gã là huynh đệ ruột của Viên Viên, nếu gã không vì Viên Viên suy nghĩ một chút, còn muốn ai tới làm chuyện này?

“Ta vẫn chỉ thấy Viên Viên vì người trả giá, nhưng không có thấy người làm cái gì vì Viên Viên, chỉ cần điểm này, khiến ta quyết định phải mang Viên Viên rời đi nơi này, người cùng yêu, có một đạo rãnh rất sâu rất sâu , tuy rằng người là nửa yêu, nhưng sinh trong thế giới nhân loại, vậy cũng đủ ảnh hưởng rất nhiều.

Mỗi một câu của Phương Phương, Thanh Trúc cảm thấy nội tâm mình đau đớn , nguyên nhân đau đớn không phải chột dạ, mà là bởi vì lời nói của Phương Phương hẳn làm sao không hiểu, hẳn chưa bao giờ đem hành vi của Viên Viên coi là đương nhiên, hẳn chính là không biết nên đáp lại như thế nào.

Cảm giác Thanh Trúc nắm tay mình càng ngày càng cứng ngắc, Viên Viên đau lòng , đang muốn giúp Thanh Trúc cãi lại, Thanh Trúc lại lấy tay che khuất đôi môi của y, đối y lắc đầu.”Để ta nói, ca ca người nói, ta cũng không phải không thể đáp lại, chỉ là muốn chặt chẽ nhớ ở trong lòng, vĩnh viễn cũng không muốn quên.”

Quay đầu nhìn về phía Phương Phương, gã quả nhiên giống như lời Viên Viên, là người thập phần trân trọng đệ đệ, chiếu cố người nhà thật là hảo yêu tộc.

Bởi vậy hẳn buông ngay địch ý lúc đầu, dùng khẩu khí nghiêm túc đối Phương Phương nói.

“Người nói không sai, ta đích thật là để Viên Viên vì ta trả giá, lại không có cơ hội có thể vì Viên Viên làm cái gì, hết thấy Viên Viên làm ta đều xem ở trong mắt, ta cũng không có làm như không thấy, xin tha thứ sự trì hoãn của ta, ta mãi cho đến ngày hôm qua, mới chính thức thể ngộ được ý nghĩ của Viên Viên , Viên Viên đối ta trọng yếu cỡ nào, y khiến ta cảm động cỡ nào, nên vì y trả giá như thế nào, ta có nghĩ, trước mắt ta có thể làm , chính là ta có khả năng cưng chiều hẳn, cố gắng trả giá đồng dạng tình cảm, nhưng ta phải thừa nhận, ở phương diện tình cảm , bộ tộc cỏ cây ta so với các người không biết biểu lộ hàm súc nhiều, phương diện hành động cũng không bằng, nhưng sẽ có một ngày, ta có thể bù đắp tình cảm lại.”

Hắn khó có được một lần nói nhiều như vậy, bởi vì ngôn ngữ không nối liền với cảm giác, Thanh Trúc thiếu bình tĩnh ,cho Viên Viên cảm giác, giống như chứng minh tình cảm hẳn đối với mình có bao nhiêu thực, đối với một người mới nếm thử tình cảm , Thanh Trúc như vậy đã bước từng bước vững vàng, y rất cảm động, cũng thực thỏa mãn .

Cười vui vẻ ra tiếng, Viên Viên tại chỗ nhảy dựng lên ôm lấy cổ Thanh Trúc , dùng đầu ở trên người Thanh Trúc cọ xát, Phương Phương nhìn động tác của y , có một loại cảm giác đem nữ nhân đi, Viên Viên y từ trước đến nay thích nhất làm nũng , nhớ năm đó bị người bị y cọ xát là mình , không nghĩ tới hiện tại lại thay đổi là nam nhân khác a!

“Người có thể bù lại ! Quên người sao? Người đáp ứng ta, chỉ cần có thể rời đi nơi này, chúng ta liền cùng nhau ký mã hành hiệp trượng nghĩa giang hồ, là cùng nhau ! Cùng nhau chính là vĩnh viễn không xa rời nhau.” Viên Viên cười đến thật vui vẻ, y mấy ngày nay nằm mộng, giống như càng ngày càng ... càng sắp thực hiện vậy .

“Hảo, cùng người cùng nhau ký mã hành hiệp trượng nghĩa giang hồ.” Thanh Trúc ôm lấy y, ở hôn trán y một cái, nhắm hai mắt lại, bồi giấc mộng cùng y , hẳn hiện tại cũng bắt đầu có chút khẩn cấp muốn rời đi cái nhà giam này .

Phương Phương nâng mi lên, gã hẳn là phải sửa chữa cách nói của mình đối Thanh Trúc một chút, chỉ sợ ngay cả Thanh Trúc cũng chưa phát hiện, hẳn kỳ thật sớm đã vì Viên Viên trả giá, bất tri bất giác , ngay từ đầu thái độ liên đối Viên Viên không giống cùng người khác, còn theo bản năng mà cưng chiều Viên Viên,

Viên Viên nói cái gì hần đều hảo, thời điểm Viên Viên thiên mã hành không* loạn nói chuyện , hần kiên nhẫn nghe, khi Viên Viên khiến hần tức giận, hần ở giữa lửa giận còn nhớ rõ đừng thương tổn Viên Viên.

Tiếp tục như vậy, tương lai có một ngày bị cười lên đầu , tuyệt đối sẽ không phải Viên Viên.

Kia hiện tại giải quyết như thế nào?

Gã vẫn cảm thấy nên đem tiểu tử kia mang về nhà an toàn hơn a!

14. Chương 9

Thời điểm ba người còn đang câu thông , ngoài cửa vương phủ đột nhiên truyền đến âm thanh âm ỹ , khi bọn họ còn chưa nghe rõ bên ngoài rốt cuộc đang tranh cãi gì, hai người thị vệ đã vội vàng vàng mà chạy tới, thấy Thanh Trúc cùng Viên Viên đang ôm nhau ngã ra một lúc không hiểu gì, nhưng phát hiện trừ bỏ Vương gia cùng thiếu niên vui vẻ kia ra, thế nhưng còn có một nam tử cao lớn đứng một bên, kia thực làm cho trái tim bọn họ thiếu chút nữa dọa khỏi yết hầu.

Mấy ngày nay rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Vì cái gì có hơn một người, bọn họ một chút cũng không phát hiện? Thị vệ bọn họ đang làm nhiệm vụ thất bại như vậy sao?

“Hần là bằng hữu, nói đi! Bên ngoài chuyện gì xảy ra?” Thanh Trúc vốn là người không thích giải thích nhiều, lời hần vừa mới nói có thể nói là so với mấy chục năm qua thu thập còn nhiều hơn, kia chỉ đối với Viên Viên, đối thị vệ, không có khả năng.

“Bên ngoài đột nhiên xuất hiện một đội ngũ kì lạ vây quanh tất cả cửa ra vào vương phủ , có mấy người hòa thượng đang chuẩn bị phá cửa mà vào, Vương gia, có phải hay không thái tử điện hạ lại...”

“Trừ hần ra còn ai vào đây, sớm biết vậy đem thức ăn của hần ăn hết rồi, để hần đói chết mới sẽ không nơi nào làm xằng làm bậy.”

Muốn đem thức ăn ăn sạch đói chết thái tử hần như thế, cũng chỉ có Viên Viên mới nói được, Thanh Trúc cùng Phương Phương đều rất muốn đem người bắt lại, lúc này mới có thể biểu đạt ra nội tâm xúc động này của y.

“Người nếu muốn thái tử quốc gia này đói bụng mà chết, ta xem quốc gia này tuyệt đối là xong đời.” Phương Phương châm chọc nói, ý thức cũng đã kéo dài đến tường vây ngoài Vương gia phủ , trình độ pháp thuật già cao cường cũng không giống Viên Viên đem so sánh với thức ăn.

Quả nhiên, giống như thị vệ nói, chủ yếu đều là phòng thủ, mà ba hòa thượng hoàng thành che dấu , cũng sắp phá cửa mà vào.

“Thị vệ của người không ngăn cản bọn họ được, làm sao bây giờ? Mấy người ... hòa thượng kia ta không sợ, nhưng trong tay bọn họ có pháp khí rất mạnh , ta lo lắng Viên Viên sẽ không chịu nổi.”

Thanh Trúc buông Viên Viên ra, luyến tiếc liếc mắt nhìn Viên Viên một cái, “Người dẫn y đi, bọn họ hần là đến tăng mạnh kết giới mà thôi, sẽ không đả thương ta, nhưng nếu để bọn họ phát hiện thân phận thật của người cùng Viên Viên , kia sẽ không tốt, những người này từ trước đến nay luôn muốn trừ bỏ các người , mặc kệ sự thật là cái gì.”

“Ta không muốn đi!”

Viên Viên nắm lấy xiêm y Thanh Trúc , nói cái gì đều không buông ra, y có thể biến đổi thành bộ dáng đứa nhỏ , trước kia không phát hiện y là yêu tộc, hiện tại hần là cũng sẽ không phát hiện, y tuyệt đối không muốn một mình Thanh Trúc ở trong này đâu, tuy rằng Thanh Trúc thoát nhìn luôn lạnh nhạt, nhưng y biết kỳ thật hần có bao nhiêu cô đơn tịch mịch.

“Viên Viên, nghe lời, đây là cách tốt nhất.” Hắn làm sao nguyện ý để Viên Viên rời đi, nhưng so với làm cho Viên Viên bị thương, hắn tình nguyện lựa chọn trước chia lìa một chút, hắn có thể tự nói với mình, dù sao cũng đã qua nhiều năm như vậy, cũng không khách một thời gian ngắn đúng không?

“Không! Đây không phải là cách tốt nhất.” Không nghĩ tới, người phản đối không phải Viên Viên, mà là Phương Phương, Viên Viên thậm chí ngay cả mở miệng cũng không kịp, Phương Phương đã từ trong lòng ngực lấy ra một cái ống, đốt lửa liền phóng lên không trung.

“Người không nhìn được chuyện đang xảy ra bên ngoài, cho nên không biết vấn đề này nghiêm trọng cỡ nào, xem ra hắn không chỉ đến tăng mạnh kết giới, bọn họ trong đó có người mang theo pháp khí lợi hại, một khi ra tay tuyệt đối có thể dồn người vào chỗ chết, nếu ta nhớ không lầm, kia chính là Diệt Hồn Linh, trách không được tên thái tử điện hạ kia ngu xuẩn không tới, một khi Diệt Hồn Linh ra tay, mọi người không phân biệt là yêu tộc hay là nhân loại trong phạm vi đó đều bị đánh tan hồn phách, vĩnh viễn không được siêu sinh, một hòa thượng phổ độ chúng sinh, trong tay làm sao có thể có loại đồ vật này được, rõ ràng là ý đồ bất chính.” Nếu Viên Viên yêu Thanh Trúc, nếu hiện tại gã kiên quyết bắt y đi, nếu Thanh Trúc có cái gì tam dài hai đoản, gã tuyệt đối sẽ bị huynh đệ của mình hận cả đời.

Nhưng cái thứ Diệt Hồn Linh này ngay cả gã cũng vô pháp đối phó, lực ảnh hưởng vật kia đối yêu tộc đặc biệt lớn, cho nên gã mới có thể quyết định đốt ống, đó là pháo hoa chỉ có huyết thống yêu tộc mới có thể thấy, thả ống này, trưởng lão yêu tộc trong vòng phạm vi trăm dặm sẽ lập tức tới, đây là phi yêu vương trước kia cấp Tuyết Sắc đại nhân để dùng ngừa vạn nhất, nhưng Tuyết Sắc đại nhân cho rằng hắn xuất môn dù sao cũng có vợ hoặc đứa con đi theo, hắn nghĩ một con yêu xuất môn căn bản là không thể, cho nên căn bản không cần ống này, trên đời này muốn tìm ra thứ có thể đối phó yêu tộc của phi yêu vương hoặc là nhân loại, năm ngón tay cũng còn ngại nhiều, bởi vậy hắn đem cái ống này hóa thành hình người cho Viên Viên ngoạn, từng bị trở thành can mặt cùn, không nghĩ tới hiện tại rốt cục có cơ hội tác dụng.

Lời của Phương Phương làm khuôn mặt của Thanh Trúc trắng bệch, hắn rốt cục biết vì cái gì hoàng đế lại sửa di chiếu để thái tử lỗ mãng vọt tới vương phủ khiêu khích, càng lo lắng là ngay cả Phương Phương đều không thể đối phó cái gì đó, kia Viên Viên nên làm cái gì bây giờ?

“Pháo hoa người phóng là cầu cứu?”

“Đúng vậy, đó là tín hiệu bậc cao, có thể triệu tập trưởng lão yêu tộc, nếu ta nhớ không lầm, trưởng lão năm nay được phân phối đến bên này, cũng không phải là một người dễ dàng ứng phó, nếu có thể vượt qua, vài cái hòa thượng này tuyệt đối sẽ chết rất khó xem, Viên Viên tuyệt đối có cơ hội nhổ hết lông trên người bọn họ.”

Phương Phương nét mặt hưng phấn, nội dung nói chuyện có điểm lạc đề, khiến Thanh Trúc rốt cục xác định hai người kia tuy rằng bộ dạng một chút cũng không giống, nhưng tuyệt đối là huynh đệ.

“Ghe tằm, ta mới không cần nhổ lông bọn họ đi...” Đang lúc nói chuyện, đội ngũ bên ngoài phủ rốt cục xông vào trong vương phủ, quả nhiên hắn thấy ba hòa thượng, hơn nữa biểu tình trên mặt đều biểu hiện lai giả bất thiện, thiện giả không đến.

“Các người không biết nơi này là vương phủ sao? Lúc trước tiên đế có di chiếu, hạ lệnh phạm chưa được đồng ý tiến vào vương phủ giết không tha.” Thanh Trúc nếu đã biết mục đích bọn họ tới, xuống tay tự nhiên sẽ không do dự, vừa lúc trong tay còn cầm theo thần kiếm vừa mới cùng Phương Phương đánh nhau, không chút do dự liền tiến lên từng bước, thị vệ đem người thứ nhất bước vào trong viện một đao chém xuống, máu đỏ tươi dính lên tường, thủ đoạn kia mạnh mẽ, khiến mặt mấy người nguyên bản khí thế rào rạt lập tức trắng bệch.

“Yêu nghiệt! Quả nhiên là yêu nghiệt! Giống như lời thái tử điện hạ đã nói, Vương gia hiện giờ đã bị yêu nghiệt nhập, chẳng những không biết cháu mình, còn tàn bạo bắt nhân lấy giết người làm vui.” Theo sau ba hòa thượng, là một thái giám tuổi già, xông vào trong phủ, chỉ biết vị công công này là người thái tử điện hạ coi trọng, bình thường cũng rất ít nhìn thấy trong phủ thái tử, nhưng Thanh Trúc lại nhận thức hắn, cho dù đã mấy chục năm chưa từng gặp mặt, nhưng khi chủ tử ra mệnh lệnh, mang theo thức ăn có độc đưa tới cho người của hắn, hắn làm sao có thể quên được?

“Quả nhiên, xem ra giống như ta đoán, Phúc công công, chủ thượng của người cũng sắp chết đến nơi, vẫn

như cũ không chịu buông tha ta, cho rằng ta cái gì cũng không biết sao? Các triều đại hoàng đế , có thể cùng hấn ganh đua thủ đoạn cùng tâm cơ cao thấp chỉ sợ là không nhiều lắm .” Đau lòng khổ sở cũng đã đau qua, sớm biết đệ đệ cùng cha khác mẹ của mình là hạng người gì, Thanh Trúc vào giờ khắc này , tuy rằng cảm thấy bị ai, nhưng bị ai này cũng là tự đáy lòng vì đương kim hoàng đế mà phát, một người trước khi chết còn muốn tàn sát anh em, không bị ai người như vậy, kia còn có ai có thể đáng thương hơn hấn ?

Phúc công công dù sao cũng là người kiến thức rộng rãi , hấn đứng ở phía sau hòa thượng không trả lời, hấn không hy vọng mình mở miệng nhiều , hậu hạ vua nhiều năm như vậy, cẩn thận ít nói đã trở thành thói quen của hấn.

Dù sao Thanh Trúc cũng không phải hấn thừa nhận, sự thật chính hấn biết là tốt rồi, hơn nữa hấn rõ ràng, nếu Diệt Hồn Linh kia thật sự có uy lực như Phương Phương nói, cho dù hôm nay hấn thành công làm cho biết bộ mặt thật sự của đương kim hoàng đế cũng vô dụng, những người này bất quá là vì muốn để hấn chôn theo mà thôi.

Cùng Phương Phương liếc mắt một cái, hai người tràn ngập ăn ý mà cùng nhau xông lên trước, quyết định dùng cách giải quyết nhanh nhất , một mực giết không tha, tốt nhất đừng để cái Diệt Hồn Linh kia có cơ hội phát huy .

Đây là lần đầu tiên có nhiều người chết đến như vậy từ lúc vương phủ xây dựng xong tới nay, màu máu đỏ tươi không ngừng rơi xuống, dưới đèn tối lóe ra màu đỏ sáng bóng, mùi máu tươi nồng đậm trải rộng khắp ngõ ngách, ngay cả sinh vật sống xung quanh, cũng đều cảm giác hơi thở giống như địa ngục kia, rất nhanh mà rời đi tránh né cái nơi đàng đàng sát khí kia.

Ba người hòa thượng bị bọn thị vệ ép vào giữa đã rút pháp khí ra, pháp khí của một người trong đó là một loại phòng ngự rất đặc biệt, chỉ cần nắm pháp khí trong tay, niệm chú ngữ, phóng thích linh lực, như vậy trước khi linh lực người sử dụng kiệt quệ, lấy phạm vi đường kính ba thước chung quanh pháp khí , đều bị kết giới bảo hộ, trừ phi sức lực địch nhân lớn hơn pháp khí , nếu không thì công kích gì cũng không có hiệu quả.

Sau khi giết hết thị vệ ngăn cản, hai người Phương Phương cùng Thanh Trúc không có dùng nhiều lực lượng liền vọt tới trước mặt hòa thượng, trường kiếm Thanh Trúc chém ra, mà Phương Phương thân là yêu tộc lấy ra đại đao cũng chém xuống, Viên Viên cách đó không xa hỗ trợ đánh bất tỉnh thị vệ , vừa thấy hai thân ảnh ở phạm vi gần nhất , vô thanh vô tức mà liền bắn ngược trở về, ở giữa không trung xoay một vòng mới ngã xuống, máu tươi rơi xuống , Viên Viên trong lòng hoảng hốt, quả nhiên thấy khóe miệng hai người đều chảy xuống chất lỏng màu đỏ.

“Ca ca! Thanh Trúc!”

“Đừng tới đây!” Hai người đồng thời hô to, trong lòng biết rõ pháp khí hòa thượng kia dùng để bố trí kết giới bọn họ cũng không thể đối phó , không biết trên người bọn họ có dùng pháp khí công kích khác không, vừa nãy đưa lực đạo công kích bọn họ đều bắn ngược về thân thể của mình, khiến bọn họ bị nội thương không nhẹ, may mắn nội lực cùng yêu lực hùng hậu, mới không bị bỏ mạng nhỏ, nhưng tu hành của Viên Viên cùng một tiểu yêu cơ bản không khác biệt lắm, cho dù lực đạo y đánh ra sẽ không mạnh bằng bọn họ, nhưng nếu bắn ngược trở lại , không ai dám cam đoan cái thân thể nhỏ bé kia có thể qua khỏi một kích này.

“Hòa thượng, các ngươi có biết các ngươi đang trợ trụ vi nghiệt* hay không? Làm hòa thượng không phải nên từ bi sao? Vì cái gì các ngươi lại giúp người xấu thương tổn người vô tội? Đơn giản hấn là hoàng đế sao? Đơn giản là hấn là hoàng đế, là có thể đem huynh trưởng mình nhốt mấy chục năm , đợi cho thời điểm chính hấn chết đi, lại nghĩ biện pháp giết anh của mình mà không ai ngăn cản?”

Viên Viên thật sự không hiểu trong lòng nhân loại đang suy nghĩ gì, tuy rằng ở yêu giới cũng có cường giả vi tôn, thích cách giả sinh tồn , nhưng kia đều là thời điểm còn nhỏ không hiểu chuyện , vì sống sót, mới đi cướp đoạt thức ăn của huynh đệ, đợi cho bọn họ chậm rãi lớn lên, bọn họ cũng đều biết huynh đệ là cơ nào trọng yếu, khi bọn họ bị sinh vật khác khi dễ sẽ cùng nhau hỗ trợ giết bằng được, khi bọn họ buồn bã vì vết thương của mình sẽ hỗ trợ vết thương, huynh đệ chết đi, cho dù là động vật chưa khai linh thức , cũng sẽ bị thương rơi lệ... Bọn họ đều hiểu được, huynh đệ là không thể thay thế được , cho nên y thích đến chỗ khác nhau, nơi nơi nhìn sinh vật to nhỏ trên thế gian này , xem nhóm hầu tử cục cưng bắt bọ lẫn nhau,

xem nhóm tiểu súc trên cây cùng nhau mang quả hạch về nhà... Sau đó nhớ tới mình cũng có một huynh đệ, tuy rằng thích lao thao, nhưng khi lúc mình khổ sở, tìm một đồng thức ăn giúp mình vui vẻ.

Các hòa thượng vì một chữ “Giết” mà đến, sẽ không hiểu suy nghĩ Viên Viên, nâng hai mắt lạnh lùng lên nhìn ba người giữa sân một cái, trên mặt lộ vẻ miệt thị.

“Ta không biết những lời ngươi nói có ý nghĩa gì, ta chỉ biết là diệt ác phải diệt gốc, chỉ cần là yêu quái đều đáng chết!” Cầm trong tay một cái chuông màu vàng, trên chuông khắc đầy kinh văn, khi ở bọn họ vừa mới Thanh Trúc công kích, hắn đã đem chú ngữ Diệt Hồn Linh niệm xong, mỗi âm tiết niệm ra, kinh văn khắc trên Diệt Hồn Linh sẽ từ từ sáng lên quang mang màu vàng, thẳng đến cuối cùng khi một cái khắc văn sáng lên, vậy cũng là lúc sử dụng Diệt Hồn Linh.

Ba người hai mắt tròn to, hai thân ảnh cao lớn nhanh chóng chạy về bên cạnh Viên Viên, bọn họ không biết phương thức công kích của Diệt Hồn Linh là dạng gì, bọn họ chỉ có thể lựa chọn che ở trước người Viên Viên, nghĩ ít nhất trước ngăn trở một kích.

“Đương!”

Tiếng vang trong suốt vang lên, nhưng nghe vào trong tai mọi người lại giống như ma âm có thể phá hư màng tai, tất cả mọi người cảm giác trái tim theo linh âm nhảy dựng lên, nhóm thị vệ lúc này còn bất tỉnh, đột nhiên tròn to hai mắt phát ra tiếng kêu thảm thiết, tiếp theo một đạo máu huyết từ trong miệng phun ra, giống như là có linh thức mà bắn lên trên Diệt Hồn Linh, toàn bộ pháp khí tiêu diệt máu huyết, quang mang màu vàng lại có vẻ sáng hơn rất nhiều.

“Đau!”

Viên Viên có rất ít cơ hội bị thương, tuy rằng biết đau đớn là tư vị gì, nhưng cũng không bằng nội tâm đau như thế, y cảm thấy thanh âm kia trực tiếp từ lỗ tai nhập đầu óc, đau đến y còn không kịp bắt lấy tóc, tiếp theo lại truyền lại đến tim của y, dùng sức đem trái tim xé nát, trong lúc đó, y nghe thấy tiếng tâm mạch bị gãy.

Mặt khác hai người đồng dạng không tốt, nhưng lấy công lực của bọn họ, tiếng chuông thứ nhất cũng không chết được, bọn họ nắm lấy ngực mình, lo lắng mà nhìn xoay người ôm lấy Thanh Trúc, Viên Viên cố gắng đem mình lui thành một đoàn chống cự đau nhức, thân thủ che hai lỗ tai, lại sợ hãi khi thấy tiếng linh thứ hai vang lên, máu tươi từ khóe môi Viên Viên chảy xuống.

y chống đỡ không được tiếng chuông thứ ba...

Chuyện này thật sự hung hăng đâm một dao vào trong lòng Thanh Trúc, làm cho toàn thân hắn không chế không được run rẩy, hắn từ nhỏ không có cha mẹ chiều chuộng, không ai để ý sống chết của hắn, không ai hiểu hắn, trừ bỏ đưa hắn ném qua bên chưởng quan tâm ra, đưa hắn nhốt trong cái nhà giam này, hắn cũng không oán không hận cũng không sợ, bọn họ còn muốn như thế nào nữa?

Thật vất vả Viên Viên đi vào thế giới của hắn, không quan tâm thái độ luôn lãnh đạm của hắn, dùng dũng khí cùng kiên nhẫn lớn hơn tất cả ai khác, đợi chờ mình mở trái tim ra, để hắn chậm rãi cảm nhận nỗi ái ố, khiến cho hắn biết kỳ thật mình cũng có khoái hoạt giống người bình thường, hạnh phúc cùng ước muốn, hiện tại bọn họ lại muốn đến cướp đi hết thảy, chẳng lẽ giống như trưởng bối nhắc nhở Viên Viên, nếu không biết phản kháng, tất cả mọi người chỉ biết nghĩ đến người là yếu đuối khả khi, cho dù có một ngày chết ở trong tay người khác, mỗi người cũng chỉ sẽ cảm thấy đó là tự rước lấy nhục?

Vứt bỏ hắn, hắn có thể chịu được, nhốt hắn, hắn đồng dạng có thể sống quá, nhưng ai làm bị thương Viên Viên, cũng đừng trách hắn liều lĩnh, cho dù ngọc nát đá tan, hắn cũng muốn để bọn họ biết, hết thảy trên thế giới này, cũng không phải chỉ có thể để bọn họ quyết định, ít nhất người hắn bảo hộ, bọn họ cái gì cũng không hề động!

Quang mang màu xanh trên thân kiếm long tuyến chậm rãi sáng lên, lực lượng mạnh mẽ mệnh mông bắt đầu từ trên người Thanh Trúc phát ra ngoài, mà ngay cả hòa thượng đang ở trong kết giới, cũng cảm thấy nguy hiểm.

Nhưng Phương Phương biết kia đây cũng không phải chuyện tốt, người nam nhân bên cạnh gã này chỉ sợ là tính toán liều lĩnh, phệ đi một thân công lực thậm chí là sinh mệnh, đổi lấy an toàn của Viên Viên, nhưng

gã vô lực ngăn cản, bởi vì này chính là biện pháp duy nhất , để Thanh Trúc dùng tất cả lực lượng phá hư Diệt Hồn Linh hoặc là cái pháp khí chế tạo kết giới kia , là có thể xông lên giết chết ba hồn trưởng tự cho là chính đạo này .

“Không... Có thể...” Đầu óc Viên Viên bắt đầu hỗn loạn , phát giác ra suy nghĩ của Thanh Trúc, khó khăn mà vươn hai tay bắt lấy bàn tay đang cầm kiếm của Thanh Trúc, y không thể để Thanh Trúc xông lên như vậy, y biết một khắc khi tay Thanh Trúc thoát khỏi tay mình, y nếu tái sinh lại cũng vô pháp nhìn thấy Thanh Trúc.

“Viên Viên, buông ra, đây là cách duy nhất .” Thanh Trúc không dám bỏ Viên Viên ra, sợ bị thương Viên Viên, hắn có thể thấy máu từ Viên Viên miệng chảy xuống càng nhiều, thấm vào một thân áo trắng của y , mình cũng bởi vì kia tiếng chuông mà chấn động, tùy thời đều có thể sụp đổ, nếu hắn không ra tay, liền mất đi cơ hội duy nhất này.

“Không cần!” Viên Viên mở hai mắt, cổ chấp ngang ngược mở miệng.”Người... Khụ khụ! Người nếu xông lên , ta mặc kệ người có thành công hay không, ta sẽ tự bạo nội đan chết cho người xem!”

“Viên Viên!”

Ngực Thanh Trúc rất đau, phân không rõ là vì lửa giận hay là bị thương, nhưng bàn tay nắm trường kiếm , thủy chung không có bỏ Viên Viên ra, hắn không dám, bởi vì hắn từ trong mắt Viên Viên nhìn thấy lời nói y đối với mình có bao nhiêu là thật.

Phương Phương hít một hơi, biết Thanh Trúc một kích kia là không thể ra tay, nếu bọn họ không thể hy sinh, như vậy còn có gã không phải sao?

Trong lòng mới nghĩ như vậy , liền lập tức bị Viên Viên tròng mắt liếc một cái, tiếp theo tay kia thì bắt lấy tay gã, đồng dạng không cho gã xông lên đi.

“Viên Viên, chúng ta không thể chờ chết như vậy.” Một khi điếng thứ ba phát ra , khẳng định Viên Viên là người thứ nhất hồn phách bị tan, sau đó gã tu vi tấn hủy cùng Thanh Trúc , cũng chỉ có thể suy yếu nhìn bọn hắn phát ra âm thanh thứ tư chờ chết.

“Chúng ta sẽ không chết, cùng đi! Sức lực Thanh Trúc không đủ, thêm một người không đủ, lại thêm ta, ta cũng không tin bọn người xấu này đòi lên trời , yêu vương đại nhân không phải thường thường theo chúng ta nói, lên trời là bình đẳng nhất sao?

Tuy rằng một tiếng của Diệt Hồn Linh cần dùng nhiều thời giờ để lấy lại linh lực, nhưng trong lúc ba người còn do dự , cái chuông đã muốn lần thứ hai phát ra hào quang.

Viên Viên không nói hai lời , lấy ra vũ khí Thương Huyền cho y , bởi vì y không thường đánh nhau, lại thích ăn gây trúc, bởi vậy vũ khí của y là một ống trúc rất được , khi lúc y bị tiếng chuông thứ nhất làm đau đớn, trong đầu y đột nhiên hiện lên vũ khí vẫn rất ít dùng trong ngực mình , hiện tại cũng không quan tâm rốt cuộc có hữu dụng hay không, dùng tốc độ nhanh nhất lấy ra, chuyển yêu lực vào miệng ống.

Thanh Trúc cùng Phương Phương chỉ ngây ra một lúc, liền ăn ý mười phần mà đồng thời đem yêu lực cùng nội lực truyền vào miệng ống trúc.

Khi tiếng chuông vang lên, ống trúc trong tay Viên Viên cũng vang lên tiếng vang bén nhọn , tựa như gió gào thét từ trong khe hở vách núi, quang mang trắng xanh hình thành một đạo phi tiễn bắn ra, trong chớp mắt đánh lên Diệt Hồn Linh, cơ hồ hoàn toàn che lấp tiếng vang thứ ba của Diệt Hồn Linh, mà hòa thượng ở giữa kết giới trung sử dụng Diệt Hồn Linh , thân thể kịch liệt lay động , phun ra một ngụm máu tươi.

“Yêu quái! Yêu quái chết tiệt! Nguyên lai ba người đều như nhau!” Miệng đầy máu tươi, hòa thượng thu hồi Diệt Hồn Linh thê lương mà rống to, một kích của Viên Viên vừa nãy , đánh vào trên Diệt Hồn Linh tâm tương liên với hắn, khiến hắn cảm nhận bản chất của cổ lực lượng kia, thế mới biết, ba người không chết còn sống, thế nhưng toàn bộ đều là yêu quái.

Đại sư vẫn đứng sau hai hòa thượng , tiếp nhận Diệt Hồn Linh đi lên phía trước, trước đó hắn đã cùng thái tử điện hạ trao đổi, khi biết được cái mưu kế này, hắn cũng không muốn nguyện ý ra tay, này sẽ tạo thành tội giết nghiệt sâu nặng, cho dù tương lai có thể tu hành thành công, tương lai cũng phải vì thiên kiếp giết

nghiệt lúc này đây mà gánh vác, bởi vậy lúc đầu không có ra tay, nhưng đến giờ phút này, sự đệ của hấn phát hiện thân phận chân thật ba người trước mắt, lấy bản chức hấn trừ ma biện hộ, cho dù năm đó sự phụ đã cảnh báo hấn tốt nhất đừng tham dự, hấn cũng phải động thủ.

Vội vàng niệm chú ngữ, không hổ là cao đồ của quốc sư năm đó, tốc độ so với sự đệ của hấn còn mạnh gấp đôi, khắc văn trên Diệt Hồn Linh rất nhanh mà phát sáng.

Thanh Trúc, Viên Viên cùng Phương Phương liếc mắt lẫn nhau một cái, tất cả lực lượng cũng đã hết vì một kích vừa nãy, xem ra bọn họ có lẽ chạy không khỏi một kiếp này.

Pháp thuật từ Diệt Hồn Linh trong tay bắn ra, dừng giữa không trung, khi một chữ cuối cùng của chú văn sắp niệm ra, thân chuồng Diệt Hồn Linh chấn động!

“Mẹ nó! Cũng dám dùng loại đồ vật đó thương tổn Diệt Hồn Linh của ta! Đáng chết!”

Pháp thuật còn không kịp phát động, tiếng hô rung trời như sét đánh cơ hồ truyền khắp toàn bộ kinh thành, tiếp theo, trời đêm đột nhiên hạ xuống một đạo sét đánh vào cổ thụ ngàn năm, mọi người vừa cảm thấy hào quang, sét đã muốn đánh lên trên thân chuồng, hoàn toàn đem quang mang thân chuồng che lấp.

“Yêu Vương đại nhân! Là Yêu Vương đại nhân!”

Viên Viên vui vẻ mà kêu lên, âm thanh mà y nhớ rõ, cũng chỉ có tẩu thú Yêu Vương Bạch Hổ mới có âm thanh kinh người như vậy, nếu như là phi Yêu Vương Thương Ưng đại nhân, bình thường đều là không buồn lên tiếng trực tiếp giết chết địch nhân.

“Hắc! Quả nhiên vĩnh viễn đều là cuối cùng mới đến, chính là không nghĩ tới cư nhiên là Yêu Vương đại nhân a!” Biết đã có người giúp đỡ đến, Phương Phương thả lỏng một cái, này mới cảm giác được toàn thân cao thấp bởi vì vừa mới chiến đấu có bao nhiêu đau đớn, yêu lực trên người lại bởi vì một kích cuối cùng cạn sạch, lập tức té trên mặt đất, lại nghĩ tới được trước đó Thương Huyền cấp, vội vàng từ trong lòng ngực lấy ra tam khóa cho mỗi người một cái.

Không chỉ là gã, móng gã cũng chưa tiếp xúc mặt đất, Viên Viên cũng bởi vì nắm tay gã, vừa động, toàn bộ thân thể cũng ngã theo, hơn nữa tình trạng của y là thê thảm nhất, yêu lực kém cỏi nhất, còn bị Diệt Hồn Linh làm bị thương, miễn cưỡng phát ra một kích cuối cùng, toàn bộ lực phủ ngũ tạng chỉ kém không nôn ra ngoài, vừa nãy vừa thoát chết, sợ một cú ngã vừa rồi, Thanh Trúc sẽ mất đi lý trí cùng hy vọng, hiện tại biết Bạch Hổ đến, đau đớn phát ra từ trong cơ thể làm y rốt cuộc chịu đựng không nổi, đau đến cả người run rẩy, ngay cả Phương Phương uy y một viên được cũng không biết.

Thanh Trúc vội vàng đem người nắm lấy, ôm y cùng té trên mặt đất, bởi vì hấn luyện chính là võ công không phải yêu thuật, bởi vậy tuy rằng nội lực hao hết, thân thể lại vẫn mạnh mẽ như cũ, một chút nội thương lấy tính cách kiên nghị của hấn bề ngoài cơ hồ không có gì, chặt chẽ ôm lấy Viên Viên, đau lòng mà nhìn bộ dáng y đau nhưng không có khí lực phát ra âm thanh, bởi vì Viên Viên là yêu tộc, hấn căn bản không biết nên hỗ trợ từ đâu, hận không thể lấy thân mình, thay thế y chịu khổ.

Màn chiến đấu tiếp theo có thể nói là không hề ngoài ý muốn, Bạch Hổ chưa ăn qua Thiên Thiên quả, bởi vì năng lực của hấn đủ sức để xóa đi yêu khí trên người, cho nên chưa bao giờ cảm thấy mình cần ăn vật kia, cấp tiểu bối cũng rất tốt, miễn bị người tu đạo phát hiện thân phận chân thật cũng an toàn hơn một phần.

Nhưng xóa được yêu khí trên người cũng không có nghĩa là không có, kết giới ngoài vương phủ vẫn cảm giác được một tia tồn tại kia, lập tức phát động công kích, nhưng Yêu Vương là ai? Trừ phi lực lượng của người thiết hạ kết giới so với Yêu Vương sống vạn năm mạnh hơn, nếu không cho dù yêu khí tràn toàn thân Bạch Hổ, kết giới kia cũng không ngăn cản hấn được.

Thân ảnh cao lớn từ không trung hạ xuống, tại người còn sống cũng nghe được thanh âm như là binh sứ bị đánh phá, tiếp theo bàn tay to của hấn duỗi ra, dùng sức bắt lấy Diệt Hồn Linh, cho dù Diệt Hồn Linh là pháp khí đã được cao tăng cường đại cho linh lực, vẫn như cũ không thể thương tổn Bạch Hổ một hào nào, cái chuồng nho nhỏ ở trong tay phát ra một đạo âm thanh, sau đó hóa thành tro tàn.

Bạch Hổ không phải loại người đánh xong rồi chạy, dù sao hòa thượng bị pháp pháp khí tu vi cũng bị hủy không sai biệt lắm, một chuồng phong đảo qua, ba thân ảnh khô gầy bay lên, nặng nề mà chạm vào tường

vây vương phủ, vô thanh vô tức bắn ra một đạo huyết hoa, tất cả liền chấm dứt.

Ba người từ ngày nay trở đi, càng hiểu được tu luyện thực lực của mình là một chuyện trọng yếu cỡ nào.

15. Chương 10

Nước chảy, núi cao, nơi nơi đều đầy hoa, hoa ở trong gió lay động, theo gió nhẹ, có thể ngửi được một cỗ hương thơm thuần khiết, tựa như là hương vị được thảo .

“Thanh Trúc, ta muốn xuống giường được không?”

Một người nho nhỏ đáng thương nằm ở trên giường, chẳng những thân thể chỉ có ba tuổi, trên đầu còn hiện ra lỗ tai tròn lông xù cùng cái đuôi tròn xù lông dưới quần áo .

Viên Viên bị thương quá nặng điểm tu vi lại không còn, dưới uy lực của Diệt Hồn Linh , hiện tại có thể bảo trì hình người không khôi phục nguyên hình, được này cũng đã là thứ kì diệu trước kia Thương Huyền cùng Liệu Liệu cấp Phương Phương rồi.

Liệu Liệu thân là yêu tộc cỏ cây , chẳng những am hiểu ủ rượu, còn biết như thế nào dùng hảo các loại dược thảo, ngày đó thấy Hồ mang ba người trở về, một người trong đó đã hoàn toàn biến trở về nguyên hình suy yếu mà nằm trong lòng một nam tử nhả nhận , hần liền từ trong hăm lấy ra bách thảo rượu thuốc, sau khi cho thêm một ít dược có công hiệu chữa vết thương ở nội tạng vào trong, để ba người uống. Hai người Thanh Trúc cùng Phương Phương lập tức biết bách thảo rượu thuốc này là thứ đông tây thần kỳ cỡ nào , nội lực cùng yêu lực suy yếu, nghỉ ngơi trong một ngày thể nhưng đã khôi phục tám phần, mà Viên Viên nguyên bản tưởng rằng sợ còn phải tu luyện năm, sáu năm nữa mới có thể biến thành người, sau khi tỉnh lại phát hiện tay mình biến thành hùng chưởng , lập tức ngoài ý muốn của mọi người biến trở về hình người, đáng tiếc tình trạng của y đành phải tam thành tả hữu, vẫn nghiêm trọng như cũ , bởi vậy chẳng những lỗ tai tròn lông xù cùng cái đuôi , còn bị hạn chế phải nằm ở giường ít nhất nửa tháng mới có thể xuống giường đi lại.

“Không thể, Liệu Liệu đại nhân nói , tình trạng của ngươi không tốt, trong thời gian ngắn tốt nhất không được động, sợ nếu động đến nội phủ bị thương , lại xuất huyết kia phải càng nhiều thời giờ trị liệu.” Thanh Trúc sờ sờ đôi tai nho nhỏ, Viên Viên mặc kệ là bộ dáng gì hần đều rất thích, hần thật cao hứng bởi vì có yêu vương cùng Liệu Liệu đại nhân , Viên Viên có thể hảo hảo mà còn sống, có thể bủ môi giống như bây giờ, phỏng hai má làm nũng oán giận với hần, món nợ ân tình này, muốn hần cả đời hần cũng cam nguyện.

“Ta đây không nên cử động, ngươi ôm ta một chút đi, ngươi vất vả từ trong cái vương phủ kia rồi đi, ta muốn cùng ngươi nhìn thế giới này được không?” Không hổ là tiểu hồ ly được Tuyệt Sắc nuôi lớn , đôi mắt to tròn vô tội đen lúng liếng , khuôn mặt búp bê , Viên Viên một khi làm nũng, người bình thường rất khó có thể chống cự được .

Thanh Trúc không phải người bình thường, nhưng hần so với người bình thường càng khó cữ tuyệt yêu cầu của Viên Viên , vì thế sau khi suy nghĩ một chút, thật cẩn thận giúp y mặc áo khoác, tựa như bảo bối trân quý nhất đem người ôm lên, điều chỉnh tư thế, để Viên Viên có thể thoải mái tựa vào trên người hần mà không tác động miệng vết thương.

Bạch Hồ cùng Liệu Liệu ở trên trần nhỏ bởi vì là chỗ dựa vững chắc lại ở hồ nước , thời tiết so với kinh thành lạnh hơn một chút, Thanh Trúc chậm rãi theo chỉ thị của Viên Viên hướng bên hồ đi đến, một bên giúp y ngăn tất cả gió thổi tới , hơn nữa chú ý dùng mũ che đi đôi tai trên đỉnh đầu y, đi tới hồ nước tìm cái ghế dài ngồi xuống.

Sáng sớm, ở hồ nước không có người ngắm cảnh , cảnh đẹp như vậy giống như là chỉ vì hai người bọn họ tồn tại.

“Rất được đúng hay không?” Viên Viên nhẹ nhàng mà nói, kỳ thật y đích thật là có điểm không chịu nổi nằm mãi trên giường, nhưng nguyên nhân lớn nhất làm y muốn Thanh Trúc dẫn y ra đây, là bởi vì y muốn Thanh Trúc hảo hảo mà nhìn thế giới ngoài vương phủ .

Sau khi Bạch Hổ đưa bọn họ mang về, Thanh Trúc liền vẫn bồi ở bên cạnh y chiếu cố y, giúp y chải một đầu tóc dài, thay y sửa sang lại quần áo, quan tâm ba bữa cơm cùng chén thuốc của y, thật vất vả rời đi vương phủ, cũng không hảo hảo đến bên ngoài nhìn một chút, kia làm cho tâm y cảm thấy rầu rĩ , sợ Thanh Trúc áp lực không vui cỡ, tuy rằng y luôn nói cho Thanh Trúc nghe thế giới bên ngoài có bao nhiêu tốt đẹp, nhưng y cho rằng, Thanh Trúc không chân chính xem qua , y thực không yên, không hy vọng mình đem Thanh Trúc, từ trong một thế giới thanh tâm, đưa cho hắn một thế giới không hảo .

“Rất được... Viên Viên, ta rất thích, cho nên người yên tâm.” Suy nghĩ của Viên Viên vốn rất dễ dàng thấy, huống chi Thanh Trúc vẫn luôn chú ý tất cả biểu tình của y, khi Viên Viên làm nũng với hắn , hắn đã biết ý đồ của y.

“Thật sự? Nhưng người cũng chưa ra ngoài , người không hiểu kỳ sao? Có chiếu cố của Liệu Liệu , không cần lo lắng thân thể ta , qua vài ngày, tuy rằng nội thương không có biện pháp hảo, bất quá ta có thể trở về bộ dáng thiếu niên, kỳ thật không nghiêm trọng như vậy, người không cần vẫn nhìn ta , hay đi nơi nơi nhìn đi.” Y mang Thanh Trúc đi ra, không phải vì giúp hắn thiết trí nhà giam.

Đứa ngốc, thân thể còn không hảo, còn chỉ nhớ vấn đề của hắn.”Viên Viên, chẳng lẽ người không biết với ta mà nói, người so với phong cảnh núi sông gì đó còn trọng yếu hơn?”

Thanh Trúc sẽ không nói những lời buồn nôn này, hắn đều là nghĩ đến cái gì liền nói thẳng, Thanh Trúc tuyệt đối rất ít có hành vi úp úp mở mở càng đừng nói đến che giấu.

Cho nên Viên Viên đỏ mặt, y không nghĩ tới Thanh Trúc lại nói như vậy, so với thời điểm y làm nũng còn buồn nôn hơn, tuy rằng y có thể dự đoán được tính cách Thanh Trúc vốn nên như thế, nhưng y mở trái tim của Thanh Trúc ra cũng không bao lâu , muốn thích ứng vẫn có chút khó khăn.

Khuôn mặt trong lòng ngực đỏ hồng , Thanh Trúc thật cao hứng, không có do dự tiếp tục nói , nếu trước kia lời của hắn quá ít, kia hiện tại hắn có thể chậm rãi bắt đầu bù lại.”Ta biết thân thể người hiện tại đã không còn vấn đề, nhưng ta vẫn lo lắng, muốn ta như thế nào thưởng thức phong cảnh, phải biết rằng cảnh đẹp sông núi thiên hạ vĩnh viễn đều ở đây, nhưng Viên Viên lại chỉ có một, vì vậy ta hy vọng mình có thể thật cẩn thận chiếu cố, quý trọng người, mới có thể cùng người hành hiệp trượng nghĩa dài lâu, cùng nhau nhìn thiên hạ .”

Thanh Trúc càng nói, khuôn mặt trong lòng ngực hắn lại càng hồng, đôi mắt cảm động đến độ sắp khóc, nhưng khi Thanh Trúc muốn vươn tay dùng sức ôm y để biểu đạt tâm tình của mình , cái miệng nhỏ nhắn nhin không được chán ghét dẩu ra.

“Làm sao vậy? Thân thể đau sao?”

“Đâu có.” Viên Viên vội vàng trả lời, y không muốn Thanh Trúc khẩn trương.

“Kia làm sao vậy?”

Muốn nói sao? Thực mất mặt a!

“... Không có gì, ta chỉ là chán ghét bộ dáng hiện tại của mình thôi.”

Thanh Trúc sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm của y , bàn tay nhỏ bé mập mạp , bàn chân rắn chắc , còn có lỗ tai xù lông.”Vì cái gì chán ghét? Như vậy thực thảo nhân thích không phải sao?”

“Thảo nhân thích là khi đói bụng , nhưng hiện tại ta không đói a! Ta hiện tại thậm chí cần cần miệng với người, nhưng nhìn bộ dáng ta đi, nếu với người cần cần miệng, nhất định tất cả mọi người sẽ dùng ánh mắt khác thường nhìn chúng ta, sau đó nói đôi phụ tử này có thể cảm tình tốt quá hay không a? Bằng không chính là trực tiếp báo quan xử lý, tội danh chính là phụ tử loạn luân.” Nếu y duy trì bộ dáng ba tuổi, đồng ý là không lãng phí yêu lực, hoặc là giả bộ đáng thương ở chợ hết ăn lại uống, lúc y cảm động muốn ôm Thanh Trúc cần miệng, y tuyệt không hy vọng mình là bộ dáng quỷ này!

Y muốn bộ dáng xứng với tuổi của mình !

Thanh Trúc có điểm há hốc mồm, giác ngộ mặc kệ là khi nào, đôi hừng miêu huỳnh đệ này , tựa hồ cũng có thời điểm nói chuyện phi thường không có trật tự.

“Không cần lo lắng, yêu vương cũng nói qua , người uống rượu thuốc vài ngày nữa thì có thể khôi phục nguyên trạng.”

“Kia đến lúc đó người phải hôn nhẹ cắn cắn với ta nha, còn có... Còn có...” Khuôn mặt đỏ hồng, trong đầu tự động hiện ra hình ảnh năm đó y thấy hừng mù mù cùng hừng ba ba ”ấy ấy”.

Thanh Trúc nở nụ cười một chút, cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn nói nói mấy câu, Viên Viên then thùng mà nở nụ cười, toàn bộ khuôn mặt đỏ bừng , mượt mà hồng nhuận, cười rộ lên còn lộ ra mấy cái đồng tiền, bộ dáng muốn bao nhiêu đáng yêu có bấy nhiêu đáng yêu, tay nhỏ bé gãi gãi lỗ tai trong mũ, đứng ở trên đùi Thanh Trúc , dùng sức ở trên đôi môi Thanh Trúc ‘ba’ một cái, phát ra tiếng cười vui vẻ , hai người nhìn nhau cười thật lâu, bên cạnh đã bắt đầu xuất hiện du khách, Viên Viên lúc này mới ngoan ngoãn ngồi xong, thoải mái mà nằm ở trên đùi Thanh Trúc .

“Thanh Trúc...”

“Ân?”

“Chuyện ở kinh thành làm sao bây giờ?” Bọn họ liền buông tha một hoàng đế toàn tâm toàn ý muốn giết huỳnh trưởng mình như vậy sao? Vì giết huỳnh trưởng của mình, thậm chí không tiếc hy sinh con của mình, tuy rằng ngày đó thái tử không tới, nhưng ai cũng hiểu được hoàng đế sẽ không lưu lại người lắm miệng , có lẽ hắn vốn hy vọng thái tử có thể dẫn người tới cửa, nhưng cái tên lỗ mãng không biết từ đâu biết tin tức này, buông tha cơ hội phô trương thanh thế* tốt như vậy, bởi vậy để hắn tránh được một kiếp.

*phô trương thanh thế : phô trương tỏ vẻ có tài.

“Người cảm thấy ta nên làm cái gì bây giờ?”

Hắn không biết tính cách mình có tính là không hảo hay không, lúc trước một khắc khi Viên Viên bị nguy hiểm, hắn hận không thể đem cái người khởi xướng kia thiên đao vạn quả, nhưng hiện tại bọn họ cũng vô sự , yêu vương mạnh mẽ đánh vỡ kết giới đưa hắn ly khai nhà giam kia, chờ thân thể Viên Viên hảo, hắn có thể cùng Viên Viên thực hiện giấc mộng... Cảm giác giống như một đoạn quá khứ tồi tệ kia đều đã qua, thời gian tốt đẹp sau này, tâm tràn ngập ấm áp , trong khoảng thời gian ngắn hắn hoàn toàn không nghĩ tới có nên cấp hoàng đế một chút báo ứng hay không.

Do dự trên mặt Thanh Trúc, cũng không làm Viên Viên cho là người mình thích là một kẻ hiền lành bất trị , ngược lại vui vẻ mà đem tay của mình đặt ở trên bàn tay to của Thanh Trúc , sau đó giúp hắn xoa nhẹ ngón tay, ám chỉ hắn hảo hảo bảo hộ mình.

Y thích trong lòng Thanh Trúc không có hận, có hận là một loại thống khổ, nếu Thanh Trúc căn bản là không cần quản cái người xấu kia , bọn họ cần gì phải cố ý nhắc tới khiến mình càng phiền não?

“Nếu cảm thấy hắn không trọng yếu, vậy đừng động hắn , dù sao hắn đã sắp chết.” Trước đó y chạy đến hoàng cung tìm thức ăn, đầu tiên nghĩ đến thức ăn của Hoàng Thượng là ngon nhất, cho nên y chạy tới tầm cung hoàng thượng, sau đó ở nơi nào đó nhìn thấy một lão nhân trầm lặng , đại khái hơn sáu mươi tuổi, nhưng cả người gầy giống như bộ xương khô trên trăm tuổi ,y cũng không nghĩ muốn tiếp cận, tựa như một khi tới gần sẽ lây gì đó không tốt.

Cũng đã biến thành bộ dáng kia, còn một lòng muốn giết hại huỳnh trưởng của mình, người như vậy, bị ai ngay cả y đều muốn thả dài.

Vì người thả dài, vì nhân loại thả dài, vậy đại khái là một yêu tộc có cảm xúc biểu hiện lớn nhất.

Thanh Trúc nghe Viên Viên liên miên căn nhắc, hình dung bộ dáng huỳnh đệ mình hiện giờ, này cùng ký ức trong đầu hắn căn bản hoàn toàn không hợp, khiến hắn rất khó suy nghĩ .

“Ta nghĩ muốn nhìn hắn.”

Không có ý tứ khác, đơn thuần là muốn nhìn cái người một lòng muốn hại mình thôi, cũng không tính toán hỏi hắn vì cái gì giết mình, bởi vì cái đáp án kia, trong lòng song phương đều biết rõ.

“Vi ly biệt?”

Thanh Trúc kinh ngạc nhìn Viên Viên, đôi tay đang nắm chặt nhau cũng vì sự ăn ý của hai người mà như đang lóe sáng (chém >.<), tuy=“” rằng=“” hai=“” tay=“” lớn=“” nhỏ=“” khác=“” nhau,=“” nhưng=“” hấn=“” tựa=“” hồ=“” rất=“” thích=“” cái=“” loại=“” cảm=“” giác=“” này,=“” thỉnh=“” thoảng=“” lại=“” dùng=“” một=“” ngón=“” tay=“” ở=“” trên=“” lưng=“” vuốt=“” ve,=“” tựa=“” như=“” khúc=“” nhạc=“” khảy=“” đàn=“” chỉ=“” có=“” hai=“” người=“” bọn=“” họ=“” mới=“” có=“” thể=“” nghe=“” thấy=“”>

Hắn biết Viên Viên luôn có thể đoán ra ý nghĩ của hắn, nhưng ở trong lòng của hắn, tổng cảm thấy có lẽ là bởi vì mình có chút dễ dàng nhìn thấu, có lẽ mình bất tri bất giác biểu hiện trên mặt, mà Viên Viên không có lúc nào là không quan tâm hắn, tự nhiên sẽ chú ý tới ánh mắt của hắn, đoán được suy nghĩ của hắn.

Hiện tại hắn hiểu chính là như vậy mà thôi...

“Vi ly biệt.”

Viên Viên đích thật biết hắn đang suy nghĩ gì, đem mình trở thành hắn, đồng cảm với suy nghĩ của hắn cùng mình, tựa như nhân loại nói có thông minh sắc xảo, hắn có phải đã đánh giá quá thấp tình cảm mà Viên Viên trả giá hay không?

Bề ngoài y bướng bỉnh, tuy rằng mỗi người cũng có thể đều thấy rõ tình cảm của y, có thể thấy phoson của hắn, nhưng mắt nhìn, lỗ tai nghe thấy như thế nào được?

Khi bọn họ không biết, Viên Viên sớm đem hai người hợp làm một thể...

Thanh Trúc cười đến có điểm chua xót, một loại chua xót hạnh phúc, hắn hảo lo lắng cho năm tháng tương lai của mình, mặc kệ cố gắng trả giá cỡ nào, thiên hạ cũng rất khó truy được với trong lòng.

Ta nên bắt người làm sao bây giờ?

Nên làm như thế nào, mới có thể yêu người, so với người yêu ta yêu càng sâu hơn?

“Bệ hạ, thời điểm thị vệ truy tìm Vương gia đến thôn Phúc Yên liền mất đi tung tích, bọn họ đã hỏi qua thôn dân Phúc Yên, không ai nhìn thấy Vương gia yêu quái khác, hơn nữa cũng không từng nghe nói có yêu quái gì phụ cận ở thôn bọn họ xuất hiện, tiểu nhân nghĩ này có thể là nghi trệch dịch nhân bố trí, nam nhân đầu bạc kia cố ý bố trí đến lộ tuyến hoàn toàn không đúng, hắn biết chúng ta theo dõi.” Âm ảnh thị vệ đem kết quả mấy tháng qua theo dõi báo cáo cho hoàng đế biết, kỳ thật ở thời điểm ngày đầu tiên bọn họ đã lâm vào hỗn loạn, tốc độ của cái nam tử đầu bạc kia quá nhanh, bọn họ căn bản theo không kịp. Nhưng nếu trở về báo cho hoàng đế biết như vậy, tất cả bọn họ khẳng định chuẩn bị rơi đầu, bởi vậy bọn họ đành phải nơi nơi hỏi người khác có nhìn thấy nam tử đầu bạc hay không, còn lên vẽ bộ dáng của Vương gia, cuối cùng tới thôn Phúc Yên rồi cũng không thấy nửa phần manh mối, tiền cũng chết, lui cũng chết, hắn đành phải về cung trung tấu báo cáo kết quả.

Nhưng mà, sau khi nghe kết quả của hắn, về mặt hoàng đế không có nửa phần tức giận, chính là nói một câu “trẫm đã biết” liền phát tay để bọn họ rời đi.

“Thất bại trong gang tấc phải không?” Hắn sống đã bao nhiêu năm, không nghĩ tới trước khi chết, cái gút mắc kia lại thủy chung không thể bỏ.

Nhắm hai mắt lại, khi đang chuẩn bị nhận một cái tiếu nuối, một cổ hương thơm ngát truyền vào mũi, rất đậm nhạt, lấy trạng thái bệnh nguy kịch của hắn hiện giờ, đại bộ phận mất đi vị giác, khứu giác, theo lý thuyết căn bản không có khả năng phát giác một cổ mùi thơm đặc thù này, nhưng mà, mùi hương này hắn vẫn nhớ cả đời, cho dù là như thế, hãy để hắn mở hai mắt chờ đợi người đang ở chung quanh tấm cung hắn.

“Người là tới giết trẫm sao? Thanh Trúc.”

Âm thanh suy yếu, trong cung điện trống rỗng, thái giám hầu hạ cạnh cửa, kỳ quái sợ hãi liếc mắt nhìn Hoàng Thượng một cái, sợ câu nói vừa nãy của Hoàng Thượng là nói với mình, sẽ làm cho thị vệ bên ngoài lầm mình là thích khách chém mất đầu.

Nhưng mà, một âm thanh thanh thúy dễ nghe mang theo nỗi giận, lại ở trên đỉnh đầu thái giám vang lên.

“Thanh Trúc, hần biết ngươi đã đến rồi a! Là khinh công ta luyện được không tốt đúng hay không? Sớm biết rằng ta hay dùng yêu thuật, bất quá võ công của lão đầu này có thể mạnh quá hay không? Điều bệnh thành như vậy hể nhưng còn nghe được tiếng của chúng ta.”

Nghe thấy có người xưng hô hoàng đế là lão nhân, thái giám sợ tới mức vẻ mặt trắng bệch, thời điểm đang muốn mở miệng kêu to thích khách, sau gáy đột nhiên đau nhức, tiếp theo một thái giám khác đồng dạng mờ mịt không biết làm sao té xỉu trên đất.

“Hần không phải nghe thấy tiếng của chúng ta đi, võ công của hần cũng không cao cường, thậm chí so với vũ phu bình thường còn kém hơn.” Thanh Trúc giải thích an ủi Viên Viên, trong thời gian hơn một tháng, tiểu tử này chính là mỗi ngày cùn cùn luyện công, nói là nếu y phải bắt đầu luyện yêu lực, như vậy cũng muốn luyện võ công, thấy yêu lực của y tiến bộ hơn, cũng là võ công của y tiến bộ hơn. Không nghĩ tới bọn họ vừa mới dùng khinh công bước trên mái hiên không bao lâu, đã bị hoàng đế phát hiện, nếu không vội vàng an ủi y, để y bảo trì tin tưởng, đã có người người nào nhìn thấy một con hùng như thế nào đào hầm ngầm chui vào còn nhanh hơn chuột không.

“Vậy hần làm sao biết chúng ta đi?”

“Bởi vì mùi hương, ta cả đời đều quên không được mùi hương trên người của ngươi.” Hoàng đế trên giường nhẹ nhàng nói, quay đầu nhìn về phía Thanh Trúc. “Ngươi là tới giết ta sao?”

Thanh Trúc nhìn thân thể suy yếu của hần, còn có khuôn mặt khô gầy kia, hoàn toàn mất đi bộ dáng vừa khí thịnh vừa anh tuấn nhả nhận năm đó. “Ta không tới giết ngươi.”

“Đến cười nhạo của ta? Cười nhạo ta mấy chục năm dùng tất cả biện pháp muốn giết ngươi, chẳng những không thành công, hiện giờ ngươi đào thoát vương phủ, ta lại trở thành một lão già? Với bộ dáng tuổi trẻ hiện tại của ngươi, bộ dáng của ta thực đáng sợ cũng thực buồn cười đúng không?”

“Điên.” Viên Viên lầu bầu, y tuyệt không thích hoàng đế này, người kia giống như những nhân loại tồi tệ mà không biết, nguyên lai người cao cao tại thượng cũng không gì hơn cái này, y thật sự nghĩ không ra người như vậy, vì cái gì nhân loại đều thích đưa thứ tốt cho hần.

“Ta đích thật là muốn cười nhạo ngươi, nhưng cũng chỉ cười nhạo bộ dáng lão nhân của ngươi, không phải cười thất bại của ngươi, suy yếu của ngươi... Nếu trên mặt của ta có ý cười, tâm lý của ta có trào phúng, kia tất nhiên là bởi vì mãi cho đến hôm nay ta mới hiểu được, nguyên lai thật sự có người có thể nắm hết thấy lại tuyệt không khoái hoạt.”

Hai mắt hoàng đế trợn to, trừng mắt Thanh Trúc giống như Viên Viên dấn vào trên người hần, bình thần trong mắt Thanh Trúc, khiến miệng nguyên bản muốn nói ra mấy chữ khó nghe nhưng một chữ cũng nói không nên lời.

Hần không nói, Thanh Trúc lại muốn nói, hần đối này huynh đệ không có nửa phần tình cảm, nhiều nhất chỉ là một chút hận, vật đối sao đời, một chút hận ý bé nhỏ không đáng kể kia, cho dù là đối một người xa lạ, một người xa lạ sa đọa đến bây giờ, hần vẫn muốn nói.

“Khi ta bị nhốt ở dưới một mảnh không trung, nhìn không thấy phương xa, nghe không được truyện cười, ta từng khẩn cầu ngày qua ngày sẽ có một ngày ta có thể có được này đó, bởi vì kia tất nhiên là một chuyện rất khoái nhạc, hiện tại ta cũng chứng thật kia đích xác rất khoái nhạc.” Hơn nữa có Viên Viên ở bên cạnh, nhắm mắt lại cũng có thể thấy thế giới.

“Ngươi sao? Ngươi chẳng những có được giang sơn nghiêm chỉnh, còn có thiên thiên vạn vạn người tôn kính ngươi, tài lực vô hạn, tôn nghiêm tối cao, ngươi có được nhiều như vậy, lại vì cái gì không sung sướng?”

Hần cùng Viên Viên nói qua, tính toán ngay từ đầu, hần chỉ là muốn đến xem hiện giờ hoàng đế trở nên thế nào mà thôi, nói những lời này đã là ngoài ý liệu, bởi vậy khi hần nói xong những lời này, hần lười kéo tay Viên Viên, không chút nào lưu luyến mà rời đi cái cung điện hần từng sinh trưởng này.

Hoàng đế nhìn bóng dáng hai người rời đi, một câu cũng chưa nói, hần nên hô to người bắt thích khách, nên nghĩ biện pháp tìm người truy tung giết bọn họ, dùng hết tất cả phương pháp, tái ngoan độc cũng muốn để mình biết cái người tên là Thanh Trúc kia đã không còn sống, hần hần là làm như vậy, bởi vì nếu không làm như vậy, trong lòng của hần thủy chung sẽ có cái âm thanh tự nói với mình, ngươi cho tới bây giờ không

có tư cách ngồi trên vị trí hoàng đế này, vị trí này cho tới bây giờ không hề thuộc về người, không có người biết nắm đó hẳn không chỉ nghĩ biện pháp độc hại huynh trưởng của mình , kỳ thật hẳn còn cùng mẫu hậu của mình bóp méo di chiếu.

Sửa di chiếu không phải một chuyện dễ dàng, nhưng hẳn muốn làm là xóa đi một phần ngoại lệ, ở trong di chiếu hẳn đích xác là người thừa kế, nhưng phần ngoại lệ cuối cùng viết, Thanh Trúc mặc dù trọn đời không được làm vua, phàm là nhiều lần đảm nhiệm đón quyền giả, giai phải đồng ý, nếu không được người nhận định, khả yết can phủ định.

Toàn bộ di chiếu chỉ có hai người hẳn cùng mẫu hậu , sau khi hẳn lên ngôi cũng không có người thứ ba biết, Thanh Trúc có thể nào uy hiếp hẳn, nhưng mà, mỗi ngày mỗi đêm hẳn nhắm hai mắt lại, vĩnh viễn đều nhớ rõ mình là người thừa kế không được Thanh Trúc nhận thức .

Hẳn nghĩ giết Thanh Trúc là có thể danh chính ngôn thuận, ít nhất ở ban đêm hẳn sẽ không bình tĩnh, bởi vậy mấy chục năm qua ai cũng không nhớ, nhưng...

Người sao? Người chẳng những có được giang sơn nghiêm chỉnh , còn có thiên thiên vạn vạn người tôn kính người, tài lực vô hạn, tôn nghiêm tối cao , người có được nhiều như vậy, lại vì cái gì không sung sướng?

Vì cái gì...

“Thanh Trúc, kế tiếp chúng ta đi đâu?”

Hai nam tử một lớn một nhỏ, ngồi ở trên tuần mã thân đen chấm trắng, một trận cuồng phong thổi qua, thổi trúng tóc dài hai người bay lên, trên lưng thanh y nam tử mang một thanh trường kiếm, thiếu niên trong lòng áo trắng áo lót đen cất giấu ống trúc, ngũ quan tuần tú xinh đẹp , khiến mỗi một người đi qua đường đều không thể không tán thưởng, đây là binh sĩ một nhà a?

Thanh Trúc từ trong lòng ngực lấy giấy ra, ở trước mặt Viên Viên mở ra, nghe nói tấm bản đồ này mặt trên có rất nhiều cảnh điểm tiểu cô ly Tuyết Sắc dạo sông xuống núi.

Viên Viên nhìn bản đồ màu vàng, mặt trên bản đồ miêu tả thập phần rõ ràng , rất nhiều điểm đen nhỏ bên trong , chính là chú thích bên cạnh điểm đen nhỏ , khiến Viên Viên nhất thời đầu đầy mây đen .

Mạt ly*, đông chí tử thì phát nha. . .

Tuyết thổ, xuân chí thần thì xuất sinh. . .

Quai quai*, hạ mạt ngọc thì phụ xuất. . .

*mạt ly: hoa nhài , *quai quai: bé ngoan , cục cưng

Thanh Trúc liếc mắt nhìn Viên Viên một cái, hẳn phát hiện tới gần cái vị trí Tứ Xuyên kia, dựa vào cái điểm đen nhỏ vùng núi phía tây, bên cạnh điểm đen viết, “Phương phạm vi viên*”, mùa xuân giờ mẹo sinh ra.”

*phương phạm vi viên: Phương Phương cùng Viên Viên

“ ... ”

Đây là cái phong cảnh tốt gì đây?

Cái này căn bản là bản ghi chép của cái tiểu hồ ly kia bao năm qua mà!

“Làm sao bây giờ?” Muốn đi tìm cái gì mạt ly, tuyết thổ, quai quai sao?

“Dù sao cũng có thể dùng, chính là không biết phong cảnh chỗ nào xinh đẹp .” Viên Viên ở trong lòng bí ai, sớm nên nghĩ đến nếu như nói trong yêu tộc có ai giống đứa nhỏ như y, nhất định là một nửa của phi yêu vương , Tiểu Bạch hồ Tuyết Sắc cũng vậy.

Mà bọn họ thế nhưng cùng một cái tiểu hồ ly làm bản ghi chép?

Trời mới biết lúc ấy đầu bọn họ suy nghĩ cái gì.

Thanh Trúc nhìn bản đồ, nhìn vẻ mặt buồn rầu của Viên Viên, sau đó nở nụ cười, đem bản đồ một lần nữa cuộn hảo bỏ vào trong lòng .

“Chỗ nào có giang hồ, chúng ta liền đi tới đó đi!” Sờ sờ đầu thiếu niên, trong lòng có cảm giác thật sự ấm áp .”Dù sao chúng ta còn có rất nhiều thời gian, từng bước một chậm rãi đi, lạc đường cũng không sao, có lẽ mấy trăm năm sau, chúng ta cũng có thể có bản đồ tự chúng ta vẽ ra, một bản đồ ố vàng viết tất cả kỷ niệm.”

“Hành hiệp trượng nghĩa?” Viên Viên ngẩng đầu lên.

Thanh Trúc gật gật đầu.”Hành hiệp trượng nghĩa.”

Ngóng nhìn hai mắt thâm tín bất nghi* của Thanh Trúc , đầu tiên nhẹ nhàng cười ra tiếng, sau đó rút cuộc kiềm chế không được lòng tràn đầy vui mừng, thoải mái cười to lên.

“Giang hồ! Chúng ta đi !”

Vùng dây cương, tuần mã màu đen cất vó lên,sau một tiếng hí dài, một đôi thân ảnh dựa sát vào nhau nghênh ngang mà đi.

Tiểu cô nương đứng ở một bên ngẩng đầu lên nhìn phụ thân.”Phụ thân, giang hồ mà bọn họ nói ở nơi nào?”

Phụ thân chớp mắt, sờ sờ cái mũi.

“Đó là nơi... Chỉ cần có tình có tâm, nơi nào cũng là giang hồ...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hung-mieu-vien-vien>